

Jiří Maria Veselý OP

BEZ HRAČEK

Patrik Maria Kužela OP

BEZ HRAČEK

Reverendissimo Patri FR.TIMOTHY RADCLIFFE
Magistro Generali OP

S.Patris Dominici Successori
B.Hyacinthi Marie Continuatori
Cum reverentia filiali
Et fraterna gratitudine
OFFERT
Et benedictionem paternam
IMPLORAT
P.Jiří Maria Veselý OP

Die 11.2.2000
Apparitio Immaculatae V.M.:

Bratr Patrik Maria Kužela OP
jáhen řádu sv.Dominika
1915 - 1942
2.díl

ROSICE 2000 Gloria

Spolupracovali:

Jiří Maria Veselý OP
Bahounek Tomáš OP
Kuželová-Winterová Lída (sestra)
Kuželová Hana (neteř)
Rob Romuald OP

Nihil obstat: ThDr.Albert Beneš OP, Olomouc 1.12.1999 (Platné pro I.část "To není sen",i pro tuto

PRO MANUSCRIPTO – soukromý studijní tisk
ISBN 80-86200-31-0

OBSAH

Úvod

I. DOPLŇKY NÁLEZŮ

II. IMELDA LAMBERTINI

III. ZÁBRADLÍ

IV. PŘEKLADY HYMNŮ

Sv.Rajmund z Pennafortu (svátek 7.ledna)

Sv.Tomáš Akvinský (svátek 28.ledna)

Sv.Kateřina z Ricci (4.února)

Sv.Josef (svátek 19.března)

Sv.Vincenc Ferrerský (svátek 5.dubna)

Sv.Anežka op (svátek 20.dubna)

Sv.Kateřina Sienská (29.dubna)

Sv.Pius V. (svátek 30.dubna)
Sv.Antonín Florentský (svátek 10.května)
Sv.Petr Veronský (svátek 4.června)
Sv.Jan Kolínský (svátek 9.července)
Sv.Marie Magdalena (svátek 22.července)
Sv.Dominik (svátek 8.srpna)
Sv.Hyacint (svátek 17.srpna)
Sv.Růžena (svátek 23.srpna)
Sv.andělů strážných (svátek 2.října)
Sv.Ludvík Bertrand (svátek 9.října)
Sv.Albert Veliký (svátek 15.listopadu)
Svatých mučedníků
Hymny z Mariánských hodin
I Ecce jam noctis
II Nocte surgentes
III Jam lucis orto sidere
Hymny z postní doby
Summi largitor
Hymny z adventní doby
Verbum supernum

ZÁVĚR: SVĚDECTVÍ

Oficiální prohlášení promotora OP pro blahořečení a svatořečení

Příloha: Fotografie

Úvod

Při uzávěrce svazku "TO NENÍ SEN" nám chyběly - mimo jiné - např. Patrikovy básně č. 1 - 2 - 3. Začínali jsme básní Popelec (str.69), ale ta byla podle číslování br.Patrika již "čtvrtá". Ozvaly se však hlasy, aby se vydalo co nejdříve aspoň to, co máme. Tak vyšel soubor "TO NENÍ SEN (Rosice 1999 Gloria), jehož účinky rostou.

V Brně u sester dominikánek (Veveří 27) mě tehdy navštívila Hanička Kuželová z Luhačovic, praneteř br.Kužely. Rodina Kuželových se totiž přestěhovala z Vlčnova do Luhačovic. Prosil jsem Haničku, aby mi sdělila vše, co by bylo užitečné pro možné blahořečení br.Patrika. Slíbila. Před krátkou dobou jsem (otec Jiří M.Veselý OP) tehdy slyšel od br.Romualda Roba OP ze Znojma, že má nějaké písemné doklady, týkající se br.Patrika Kužely, které dostal od jeho příbuzných. Hanička mi to potvrdila a doplnila. Sdělila mi, že ta "příbuzná" je např. rodná sestra br.Patrika - Lída, nám již známá ze svazku "TO NENÍ SEN" (str.62-63): ona navštívila br.Patrika v Brně v Kaunicových kolejkách, před jeho odvezením do Osvětimi. Vdala se a žije. Je to Lída Winterová, Mohelnice, Wolkerova ulice 4. Dnes je vdova, má přes osmdesát let. Nedoslýchá, ale paměť má spolehlivou.

Jak se br.Romuald dostal do styku s paní Lídou a k dokladům o br.Patrikovi? V roce 1996 psal o br.Patrikovi seminární práci jako student na teologické fakultě v Olomouci, píše mi otec Tomáš Bahounek OP Br.Romuald se obrátil na Patrikovy příbuzné, a paní Lída mu poskytla, co měli. Z jejich setkání máme snímek (Viz obr....). Br.Romuald mi přislíbil text této seminární práce, aby bylo možno prozkoumat, jakých pramenů použil a k jakým závěrům došel.

Při opakovaných setkáních v Olomouci mi br.Romuald slíbil, že mi předá všechny své doklady o br.Patrikovi. Avšak právě v této době (1998-1999) jsem se přesunul natrvalo z Říma do Olomouce (Slovenská 14.), kde jsem původně nastoupil do noviciátu (v roce 1930). Zdravotní úraz mi však znemožňoval okamžité setkání s br.Romualdem ve Znojmě. proto jsem prosil a zplnomocnil otce Tomáše Bahounka OP, aby pro mně převzal všechny doklady on sám a před svědky zapsal. To se stalo.

Na moje doporučení otec Tomáš Bahounek poslal paní Lídě též několik výtisků knihy "TO NENÍ SEN". Odpověděla mu 14.července dopisem, který obsahuje důležitá svědectví, hlavně o konci

Patrikova života v Osvětimi. Uvádíme dopis v plném znění:

Mohelnice 14/6 - 99

Vážený důstojný pane,

uctivě Vám děkuji za svědeckou knihu o mém bratru Františku - Patrikovi (5 výtisků). Všeho jsem nechala a ihned knihu přečetla. Má dcera a vnuci Vám za ni také vroucně děkují.

Tuto oblast jeho života na studiích jsem neznala, protože ji prožíval daleko od rodiny v Praze. Přijížděl domů jen na velké prázdniny, někdy ani to ne. A to vždy s úsměvem zapadl mezi nás. O sobě moc nevypravoval, stejně se zdržel jen pár dní. Jeho cílem a radostí bylo cestování. Zpočátku to bývaly jednodenní výlety po okolí. Když byl starší, cestoval po republice.

Vzpomínky z jeho dětství? Byli jsme nejmladší z nás 8 sourozenců. Prožívali jsme dětství skoro jako dvojčata. Měli jsme se rádi, velice jsme k sobě lnuli. V předškolním věku jsme si svorně spolu hrávali. Nějaké hračky nám tatínek udělal ze dřeva a starší sourozenci z papíru: koníky, sáně, věže, lodě a pod. V zimě jsme si hrávali potichoučku v koutku za kachlovými kamny. Měli jsme jen jednu jizbu pro celou rodinu.

Od jara do zimy bylo naším eldorádem humno (zahrada). Rostlo tam plno vzrostlých ovocných stromů. Měli jsme tam své skryše, lezli jsme po stromech - kdo výš. Dokonce jsme si v jejich korunách dělávali doupata po vzoru divochů z pohádek, které nám občas naši sourozenci vyprávěli. Hrávali jsme si i s míčkem ušitým z hadýrek, říkali jsme mu pucka; s kuličkami do důlku, uměli jsme několik veselých hopsavých her. Měli jsme opravdu šťastné, veselé dětství. Rodiče nás často brali sebou do kostela na mši sv.

Když jsme se stali školáky, začal se nám život trochu měnit. Na hry už nám nezbývalo tolik času. - Po vyučování jsme měli menší povinnosti v domácnosti. Čtvrtek býval volný den, to nás brali sebou na pole. Ona se tam i pro nás nějaká dobrá práce vždycky našla. K práci jsme byli vedeni od malička.

Ve škole jsme prospívali dobře, zvláště František. Koncem obecné školy chodíval s maminkou každou první neděli v měsíci do Uh. Brodu do kostela Dominikánů k sv. zpovědi a k sv. přijímání, na mši sv. V následujícím škol. roce v I. měšťance chodíval již většinou sám - 6 km tam, 6 km zpět. Tehdy u nás ještě autobus nejezdil. Z předmětů ve škole mimo náboženství měl nejraději dějepis a zpěv. Tyto předměty je vyučoval zanícený vlastenec p.uč. Jašek. Zavedl si i mimoškolní kroužek zpěvu, v němž naučil děti zpívat mimo jiné i národní písně všech Slovanských národů. Ale nejraději ze všech písní měl naši "Zasvit mi, ty slunko zlaté..." Všem písním naučil i mě a rádi jsme zpívali spolu.

Po dokončení první měšťanky v prázdniny naši rodinu navštívil nejdůstojnější pán P. Odilo Pospíšil. S tatínkem domluvil Františkovo studium v Praze. Bylo nám všem po něm smutno, ale studium jsme mu ze srdce přáli, zvláště když jsme po léta o velkých prázdninách na něm pozorovali, jak je šťastný.

Až pak ta děsivá zpráva - odvedení gestapem do německého vězení: Rodičům psal odtud jen jediný dopis, pár řádků. Psal, že mu slábně zrak a nosí brýle. Maminku prosil, aby mu poslala krabici vdolečků, že mohou být i docela stlačené. Pochopili jsme z toho, že trpí hladem. Ale věřili jsme, že bratři Dominikáni mu pomáhali vším, co jen věznice dovolila. Za kratší dobu na to jel do věznice s balíkem můj starší bratr Jan. U brány mu otevřel gestapák. Bratr se představil, předal balík a poprosil, jestli může svého bratra vidět. Ten odpověděl: "Můžete vejít, ale ven už nevyjdete." Tím byla návštěva odbyta, a to v perfektní češtině. Po bratrově návštěvě jsme všichni jen bezmocně plakali.

V následujícím školním roce jsem byla přeložena z Návojně (dvoutřídky) do sousedního Nedašova (šestitřídky). Na jméno p. ředitele si teď ne a ne vzpomenout. Jen vím, že to byl hodný člověk. Byl německou menšinou na Pálavsku z obce vyhnán, ženat. Jeho paní byla sice tamější rodilá Němka, ale moc hodná paní, která měla srdce i cit na pravém místě. Asi po týdnu vyučování si mě zavolal k sobě do bytu. Zeptali se mne, proč jsem stále smutná a není mně do řeči. Svěřila jsem se jim s největší bolestí mého života. Pan ředitel mě utěšoval tím, že mi slíbil vypomoci na Gestapu propustku, abych mohla Františka ve vězení navštívit. Byl tehdy již převezen do Brna. Byla jsem jeho ochotou dojata, protože v té kruté protektorátní době se sám vydával do nebezpečí. Podařilo se to v půli října. Nakoupila jsem keksy, pan ředitel přidal pěkná jablíčka a hned následujícího dne jsem jela do Brna. V Brně jsem do

té doby nebyla, nevyznala jsem se tam. Na nádraží jsem se zeptala staršího pána na směr ke Kolišti. Smutně se na mě podíval a řekl: "zavezu vás tam". V Německém domě jsem se zařadila do dlouhého zástupu žadatelů. Předložila jsem propustku a legit.

V hovorně jsem delší chvíli čekala. Konečně se můj bratr v doprovodu dozorce-gest. objevil (v slušném obč. obleku). S tichým výkřikem "Fane" jsme si padli do náruče. Usmál se na mě, brýle neměl. Ihned jsme byli dozorcem upozorněni: "Mluvte hlasitě!" Vyřídila jsem mu pozdravy. Ani nevím, jak se to mohlo stát, že jsme se na okamžik ve stoje ocitli vedle sebe. František mě objal a šeptl mi do ucha: "Nebijí mě, ale přemlouvají, abych se dal k Němcům, že se budu mít dobře." Já vyděšeně na to: "A co ty?" On, stále stejně: "Jsem Čech." V tom na nás přisedící křikl: "Mluvte hlasitě!" Dovolených 15 minut se blížilo ke konci. Odvážila jsem se zeptat: "Smím bratrovi tohle dát?" Povolil 2 jablka. S Františkem jsme se naposled objali, rozloučili. Byl dozorcem odveden. V listopadu na to byl odvezen do Osvětimi.

V polovině prosince jsem od Františka dostala z Osvětimi dopis, německy. Sotva jsem si přečetla nadpis "Meine teurere Liduško", poznala jsem, že na přeložení má němčina nestačí. O přestávce jsem poprosila paní řed., ona mi dopis přeložila. Psal, že se má vcelku dobře a má číslo 28 tisíc (stovky si nepamatují) a nejmíc vězňů že jsou Němci. Prosil mě, jestli bych mu mohla poslat malý vánoční balíček a 500 marek. Dopis byl často silně přeškrtáván tuší. Asi za měsíc jsem od Františka dostala druhý dopis. V něm si také na zdraví nestěžoval, ale psal, že ode mne nedostal balíček ani dopis ani peníze. (Panu řediteli tiše jen ujelo slovo hodné gestapáka.) Dodnes když na to vzpomenu, jsem moc smutná z toho, že když mou pomoc nejvíce potřeboval, byl mnou zklamán.

Začátkem prvních prázdnin po válce mě navštívil můj spolužák ze školy František Kadlčík. Po krátkém úvodu - co děláš, jak se máš... mně řekl: Pracuji v masokombinátě v Ostravě. Za války mého šéfa zatklo gestapo. Byl v Osvětimi. Vrátil se s úplně podlomeným zdravím, ale vrátil se. Jednou mi zavolal telefonem, abych ho navštívil. Na uvítanou mi řekl: "Franto, vím, že pocházíš z Vlčnova. Než umřu, musím ještě něco splnit. Piš si body: V naší cele a pracovní partě byl světlovlasý mladík. Na první pohled by každý poznal, že je to vzdělaný, inteligentní člověk. Docházeli jsme pracovat do sírových dolů. Normální horníci tam pracují v maskách 2 hod. denně, my vězni bez masek šest hodin denně. Mluvit jsme mezi sebou nesměli, znali jsme se jen jako číslo. Byla to snad Boží vůle, že jsme s tím mladíkem kopali sirnou rudu vedle sebe. Časem jsme si byli sympatičtí. Jednou, sehnuti při kopání, jsem mu šeptl: "Kdo jsi a odkud?"

Šeptem, mi odpověděl.

Byl to hodný, ušlechtilý chlapec. V cele nás povzbuzoval, utěšoval, sám si nikdy na nic nestěžoval. Nevím, proč ho personál velmi šikanoval uštěpačnými a posměšnými poznámkami. Nikdy na sobě nedal nic znát, jen mlčel. Kdyby jen to! Víím, že ho mučili. I v koncentráku při různých posluhovacích pracích vězni ledacos vidí a nenechají si to pro sebe. Dobře víím, že byl uvázan provazem a svázan s Židem zády k sobě. Bičováním byli nuceni k běhu. Jindy, ačkoliv byla zde v Polsku ještě tuhá zima, pouštěli na něj hadicí vodu, až začal omrzat. O všem, co musel vytrpět, nevím. Nejtragičtější bylo, když provazem svázaného ho několikrát ponořovali do hluboké močůvkové stoky vždy na 15 vteřin. Přežil. Přivedl ho dozorce zpět. Tehdy šel František těžce klopytavým krokem. Do rána dostal vysokou horečku, ale stále se statečně držel. Druhý den i v tomto stavu šel s námi pracovat. Nenápadně jsme ho kryli, jak jen se dalo. Při večerní dozorcí kontrole vzal dozorce Františka sebou a více jsem ho nikdy neviděl. Měl jsem ho rád více než vlastního syna. A šéf se hlasitě rozvzlykal.

Rodině ani příbuzným jsem nikdy o této zprávě neřekla, aby se ještě více netrápili.

Vám a celé velké rodině Dominikánů přeji dobré a dlouhé zdraví i mnoho úspěchů v záslužné práci.

Upřímně pozdravuje

Ludmila Winterová, roz.Kuželová

Škoda, že nebylo ověřeno, zda urna s Patrikovým popelem z Osvětimi, obsahovala opravdu popel člověka. Podle úředního sdělení zemřel vězeň František Kužela na zápal plic, což mohlo být pravda. Ovšem gestapáci urychlovali smrt násilným zásahem: tak i br.Patrik F.Kužela skončil jako hrdinský mučedník pro Krista. Pravdivost svědectví je zaručena.

I. DOPLŇKY NÁLEZŮ

Otec Tomáš Bahounek OP, požádaný a zplnomocněný otcem Veselým navštívil dne 25.května 1999 br.Romualda Roba OP v dominikánském klášteře ve Znojmě. Píše: "Při zběžném prohlédnutí (otec Tomáš totiž znal Patrikovu pozůstalost z nálezů v Protivanově) se ukázalo, že jde o pokračování Patrikových motáků z vězení, různé dopisy a doklady z Patrikova života, dále vzpomínka na Patrika a několik fotografií. Tyto doklady tedy získal br.Romuald od Patrikovy rodné sestry Ludmily Winterové, rozené Kuželové, bytem Mohelnice, Wolkerova 5."

"Romualdův soubor nálezů", píše otec Tomáš Bahounek otci Veselému, obsahoval 8 Patrikových motáků z vězení očíslovaných 1 - 8, Patrikova školní vysvědčení a vysvědčení dospělosti, fotokopii výměru poválečného odškodnění Patrikovy matky Marie Kuželové, fotokopii Patrikova dopisu jeho rodnému bratru Janovi, vzpomínku otce Jakuba Zemka OP na br.Patrika, fotokopii dopisu bohoslovců psaného v Olomouci Patrikově rodině v roce 1942, několik fotokopii výstřižků z novin, dále Růže dominikánské s překladem hymnů od Patrika, a Rozjímání o sv.Dominikovi a sv.Kateřině Sienské, dále fotokopii "Informace o diákonu Patriku Františkovi Kuželovi Ord.Praed.", kterou vypracoval Otec Ambrož Svatoš op pro GRANDE GIUBILEO DELL'ANNO 2000, Commissione Nuovi Martiri."

Během léta 1999 provedl otec Tomáš Bahounek roztrídění nálezů a uložení do ochranných obalů, rozluštění a přepis do počítače. Motáky z vězení, psané na jemném papíře (Naše pozn: hygienickém, toaletním) obsahují básně, psané rukopisem Patrika Kužely. Některé z nich jsou psány modře, jiné fialově, inkoustovou tužkou, všechny očíslované číslem v kroužku, většinou s udáním data. "Ukazuje se (míní otec Bahounek), že Patrik Kužela napsal své básně na motáky dvakrát, modrou tužkou a fialovou tužkou. Protože jsou některé psány po obou stranách, jsou vlivem vlhkosti prosáklé, takže jsou hůře čitelné. Jde o následující básně:

1. *POJĎME BLÍŽ*, z 1/2 41
2. *POD KŘÍŽEM*, z 8/2 41
3. *MILOSTI CHVÍLE*, bez data
- AD 3. *MILOSTI CHVÍLE*, bez data
4. *POPELEC*, z 22/2
5. *ŽÍZNÍM*, bez data.
6. *VĚZENĚ*, z 25/II 41
7. *KROTTEL*, z Popeleční středy 26.II.41

"Romualdův nález" - uzavírá otec Tomáš Bahounek - "představuje doplnění dosud zveřejněných Patrikových motáků z vězení." Jejich srovnání ukazuje, že jsou nalezeny dosud nezvěstné motáky podle Patrikova číslování 1 - 2 - 3. Dále jsou Romualdovým nálezem doplněny některé údaje ohledně dosud zveřejněných Patrikových motáků z vězení. U nalezené básně Žízním, pod Patrikovým pořadovým číslem 5, máme z předešlého nálezů Patrikovo datování 23.II.41. U nalezené básně Krotitel se nám oproti dosavadnímu nálezů Patrikova motáku doplňuje Patrikem udané datum - Popeleční středa 26.II.41.

Nově nalezené motáky obsahují následující básně.

I POJĎME BLÍŽ

*DŘÍKLEKNĚME NA CHVÍLI
K HOSTU V BÍLÉ HOSTII
ON SE K DUŠI NACHÝLÍ
OSTNŮ ČÍLE ZHOSTÍ JI.*

O RADOSTI ANDĚLŮ
Z LÁSKY PŘIŠELS K NÁM DOLŮ
VZAL JSI DEKLO ÚTOKEM
KREV TI TEKLA POTOKEM.

Z TĚŽE LÁSKY BOŽE NÁŠ
DENNĚ ZA NÁS UMÍRÁŠ
NA KŘÍŽI MŠE TAJEMNĚ
NAHNI KALICH TAKÉ MNĚ.

TOLIK DĚTÍ ZTRACENÝCH
AČ TVOU KRVÍ PLACENÝCH
NEVÍ O TVÉ LÁSCE NIC
BER JICH NA KLÍN STÁLE VÍC.

S PŘÍTELI TY S NEBE NÁŠ
HLEDÁŠ SRDCE, ZDE JE MÁŠ
PROKVAS JE SVOU MILOSTÍ
S CELOU NAŠÍ BYTOSTÍ.

NEDŘÍTEL JE HROZIVÝ
SVĚTA DECH JE MRAZIVÝ
TVOJE DĚTSTVÍ TOŤ VZOR NÁŠ
CO NÁS DUSÍ PŘEKONÁŠ.

KDO Z NÁS JAKO IMELDA
DĚTSKÉ DUŠE DEL TI DÁ
TOHO ŽIVOT BÍLÝ JE
PADLÝ SNÍH STVOL LILIE.

PŘIVIŇ NÁS K SVÉ MATIČCE
K SVATÉ BOŽÍ RODIČCE
VAŠI CHCEME CELÍ BÝT
KAŽDÝM DECHEM SE LÍBIT.

V ZPŮSOB CHLEBA ZAHALEN
JEŽÍŠÍ BUD DOCHVÁLEN
S OTCEM DUCHEM OSLAVEN
NA VĚKY VĚKŮV AMEN -

1/2 41

Na druhé straně je s nápísem řeckými písmeny (Antifona) uvedeno:

- ad 1: POJĎME BLÍŽ
- " 2: TĚŽKÝ KŘÍŽ
- " 3: RDÍ SE ČÍŠ
- " 4: ZVĚŠ SVOU ŘÍŠ
- " 5: V NÁS SE HŘÍŽ

- " 6: ZLOM ZLA MŘÍŽ
 " 7: PROČ ZDE BDÍŠ?
 " 8: BLÍŽ A BLÍŽ
 " 9: JDEME JIŽ

II POD KŘÍŽEM

1 JEŽÍŠI

JEŽÍŠI NADJATÝ NA DŘEVĚ K NEBI ČNÍŠ ABYS NÁS OBJAL
 NE PEKLA KATANÉ - NUTÍ TĚ LÁSKA TVÁ, ŽE SES TAK ROZDVAL
 TY VŠECH POKOLENÍ VŠECH ČASŮ KOLOBĚH VŠEVĚDNÝM ZRAKEM SVÝM ZŘÍŠ
 JAK TĚŽCE KAŽDÝ Z NÁS V ÚPALU ÚMORNÉM NESE SVŮJ ŽIVOTNÍ KŘÍŽ
 RADĚJI UMDLĚVÁ RADĚJI VLEČE SÁM PROKLÍNÁ SVOU VLASTNÍ TÍŽ
 NEŽLI BY POZDRAVIL VE SPÁSNÉM KŘÍŽI TVÉM DUŠE SVÉ DO NEBE ZDVIŽ
 NEŽLI BY PŘIPOVIL S KYRÉNSKÝM SIMONEM DÍLA SE PODJAL
 ŽE ZAÚPÍŠ
 BOŽE MŮJ, BOŽE MŮJ, PROČ JSI MNE OPUSTIL DUŠE MI ODŇAL A PŘECE VÍŠ
 VÍTĚZNÝ VÍŠ
 ZDA NIKOHO NENÍ JEŽÍŠI LÁSKO.

2 NIKOHO

NIKOHO KDO BY DNES DUCHEM SVÝM PERUTNÝM POCHOPIL LÁSKU
 SRDCEM SVÝM PLAMENNÝM KDO BY JI UCHOPIL SEBE DAL V SÁZKU
 NIKOHO KDO BY BYL ROZDRCEN RACHOTEM TRÍŠTĚNÝCH KALVARSKÝCH SKAL
 KDO BY SE S OTRLÝM VOJÁKEM V PRSA BIL VLASY RVAL DOKÁNÍ LKAL
 KDO BY SE ZAPŘÁHL VE JHO TVÉ BLÁŽIVÉ BY S TEBOU Z MRTVÝCH TĚŽ VSTAL
 DOHANŮM BLÁZNOVSTVÍM ŽIDŮM DOHORŠENÍM KDO BY BYL JEN KŘÍŽ TVŮJ
 ŠÍLENÝM BĚHEM BY V ZÁVODU (ZVÍTĚZIL) PŘĚTRHL CÍLOVOU PÁSKU
 MŘÍŽ ROZMETAL,
 (KDO BY JAK ANTONÍM S DÉMONY BOJOVAL SERVAL JIM BERÁNČÍ MASKU)
 V CHRÁMĚ TVÉM STÁL ČELIL JAK A.DÉMONŮM SERVAL JIM B.MASKU
 JAK SVÍCEN PLÁL
 TVŮJ SEMIRAMENNÝ JEŽÍŠI LÁSKO?

3 BOHU DÍK

JE NĚKDO STATEČNÝ STOJÍCÍ V PŘÍVALU KALNÉHO PROUDU
 SOPKOU, KDE PEKLO DŠTÍ ZAŠTÍ SVÝCH LJAVCŮ SIRNÉHO ČOUDU
 VIZ PANE HLOUČEK ŽEN ŠTKAJÍCÍCH POD KŘÍŽEM S MILÁČKEM K TOBĚ
 V POSMĚCHU VOJÁKŮ VÝSKLEBU DÍVÁKŮ TRÍSNĚNÍ LEDKAVOU TMOU
 TMAVŠÍ MY VYLKANÉ ZLEKANOU ZDĚŠENOU PŘÍRODOU
 TRUHLIVOU KOSMICKOU HROU
 SMUTEČNÍM ZDROJEM DOTOPY RUDÝCH SLZ SLUNCE KDY HALÍ TVÁŘ SVOU
 SLZOU SVOU MĚLNILI NEVDĚKEM NÁRODŮ UTVRDLOU HROUDU
 ZPRAHLOU A ZLOU
 JAK S TEBOU KLESALI SRDCEM SVÝM KŘESALI JISKRY DO TROUDU
 ŽHNOU DUŠÍ TMOU
 UŽ NEZHASNOU
 MY JDEM S TOU HRSTKOU ŽEN JEŽÍŠI LÁSKO.

4 VZHŮRU S NÍ

VZEPNĚME PERUTĚ VZKŘÍŠENÝCH DUŠÍ SVÝCH VZPÍNÁNÍM ROSTOU
SEMKNĚME PAŽE V ŠIK RVTÍŘŮ KRISTOVÝCH ZHRDNĚME DOMSTOU
DODNES PŘEC NEODKVEŤ BOHA A ČLOVĚKA PNÍCÍHO KŘÍŽATÝ KVĚT
DOKUD ZDE ÚDY TVÉ BUDOU SE ŽÍHANÉ V OČISTNÉ VÝHNI TVÉ CHVĚT
DOKUD POSLEDNÍ KRŮPĚJE KRVE TVÉ VÍTĚZNÉ NEPROLNOU SVĚT
VČELY TVÉ S PASTEŤ SVÝCH S KOŘISTÍ SPASENÝCH DOKUD SE NEVRÁTÍ ZPĚT
DO ÚLŮ TVÝCH

AŽ VŠICHNI BRATŘI TVÍ OD VĚKŮ URČENÍ V TĚLO TVÉ VROSTOU
AŽ SVEZEŠ ÚRODU KRVÍ TVOU ZMLAZENOU PLEVELE PROSTOU
DO STODOL SVÝCH

PAK ZMIZÍ HŘÍCH

PAK MÁŠ PŘETVOŘEN SVĚT JEŽÍŠÍ LÁSKOU -

8/2 41

III MILOSTI CHVÍLE

1 MILOSTI CHVÍLE

ZAŽEHNI POCHODNĚ - PANE, ZDE ŘÍZNI, ZDE BIJ - ZHAŠENÝCH CHVIL
VAZ SEHNI OCHOTNĚ DO NÍ SE ŽÍZNIVĚ VPIJ ZE VŠECH SVÝCH SIL
DOBĚHNEŠ CÍLE.

2 ZMRHANÝ ČAS

NEVTÁHNEŠ ZA VLASY V ROZTÁHLÉ KOLEJE UJETÝCH MIL
TEN JENŽ JE NAD ČASY DOLEJE OLEJE ZE DNŮ TVÝCH DÍL
PROČ BY SES TŘÁS

3 ZESIL MI HLAS

HŘMÍT BUDU JAK BY SE DO TURBÍN VODOPÁD LIL, PŘÍBOJ V BŘEH BIL
LKÁT BUDU, ABY SE DO HLUBIN SRDCÍ VŠECH VRYL LÍTOSTI KVIL
NALEJE KLAS.

4 MILOSTI CHVÍLE

SHŮRY SE SNÁŠÍŠ JAK Z KVĚTŮ NEBESKÝCH PYL REJEM SVÝM VÍL,
DUŠI NÁM KRÁŠLÍŠ ATLETŮM VZPŘIMUJEŠ TÝL SÁM BŮH TĚ SIL
V JEHO JDEM SÍLE

Bez data

AD 3

1 MILOSTI CHVÍLE

NIČIVÁ LAVINA NIČÍM JE PROTI TĚ DRTIVÉ SÍLE
S NÍŽ SMETÁŠ PŘEDSUDKŮ POHOŘÍ NEŘESTÍ MÁMIVÉ BRÝLE
BYCH DOŠEL CÍLE.

2 PÁN MI JE DAL

POSLAL MI DUŠE JEŽ DO SLOVĚ ŽIVÉM A ŽHOUCÍM JEN PRAHLY,
KDYŽ Z MÉHO ZPRAHLÉHO NITRA NIC NETRYSKLO PRÁZDNÉ DÁL TÁHLY

DÁN MI JE VZAL.

3 BĚDA MI: NIC

Z HRUDI MÉ ČIŠÍ CHLAD, DUŠI MI KRUŠÍ HLAD DOBŘE TO VÍM
JÁ VŠAK SVOU UBOHOST PŘED BOHEM UZNÁM RÁD K SLUŽBĚ STOJÍM
CO BYCH MOH VÍČ?

4 SRDCE MÉ STOP

MALÉ JSI SCHOULENÉ ŽE BY TĚ CHLAPEČEK DO HRSTI VZAL
TRP VŠAK TAK DYCHTIVĚ JAK BY PRS HLADOVÝ KOJENEC SSÁL
JEDNOU SE VZCHOP.

5 SRDCE MÉ VSTAŇ

VIDÍM KDYŽ MILUJEŠ ŽE SNESEŠ NEZMĚRNÉ UTRPENÍ
JAK DĚČKO ŽADONÍ O HRAČKY PROS: JEN VÍČ TO NIC NENÍ
NASTAVUJ DLAŇ.

6 ZÍTŘA VÍČ BIJ

PROSÍM VŽDYŽ SPOLÉHÁM LASKAVĚ ŽE ZÍTŘA DÁŠ MI VÍČ SIL
ZÍTŘEK ŽNE A SKLIDÍ JÁSAVĚ CO DNEŠEK SE SLZOU VSIL
NAPŘÁHNI KYJ.

7 VŠE DARUJEM

VŽDYŽ ZÍTŘEK BOHATŠÍ DNEŠNÍ SI VĚRNOSTÍ PŘIPRAVUJEM
STAČÍ KDYŽ DNES VŠECH TVÝCH DARŮ RAN MILOSTÍ VYUŽIJEM
A DĚKUJEM

8 ZŘÍM V DUCHU OBRAZ

JDE MRZÁK ZA MRAZU KDEKDO SNAD SOUCIT MÁ S TRPITELEM
NEDBÁ RAN OBRAZŮ - BÍDNĚJŠÍCH NEŽ ON JE ŽIVITELEM
MÁ TEN ČIN OHLAS?

9 JAK SVÍCE ZÁŘÍ

HLADOVÍ KRVÁČÍ ŽEBRÁ VŠAK NA JINÉ: SLITOVÁNÍ.
CO JÍ SÁM? KDO VÍ - ON ZKOMÍRÁ BY ROSTLO MILOVÁNÍ
KVĚTY NA OLTÁŘI

10 BEZ PRODLENÍ

BEREME NA BEDRA BÍDU VŠECH BRATŘÍ A POKOLENÍ

NEDBÁME ROZKOŠE NEZNÁME SEBE
ODPOJENI

11 CHCEME NĚST VÍČ

A ZATÍM NESEME ZDÁ SE NÁM ČÍM DÁL MÍŇ ŘEK BYCH SPÍŠ NIC
VSKUTKU VŠAK ŽENEME ÚTOKEM NADĚJE RADOSTI VSTRÍČ
LÁSKOU ŽHNE-LI VÝŠ

12 POUŠTÍ JDU DÁL
 USYCHAT ŽÍZNÍ KDYŽ PÁN MI DOVELÍ PROČ BYCH SE BÁL
 TRÝZNI VŠECH TRÝZNI VYKŘESEJ Z MÉ HRUDI ŽIVEL TVÝCH CHVÁL
 BYCH SE TI VZDAL

13 KDYŽ KRUŠÍ KŘÍŽ
 ZDROVI VŠECH PRAMENŮ Z LEDOVÝCH KAMENŮ V LESKU, JENŽ DŠTÍŠ
 V PECI TVÝCH PLAMENŮ PROSTĚ SI VZPOMENEŠ PANE TY VÍŠ
 TY PRVNÍ DNÍŠ --
 BEZ DATA

IV
 POPELEC

1. POMNI ČLOVĚČE, ŽE JSI PRACH,
 JAK SIS NIC NEPŘINES NA SVĚT V TO SLZAVÉ ÚDOLÍ
 TAK SI NIC NEVEZMEŠ NAZPĚT AŽ SMRT ŽIVOT PŘEBOLÍ
 VŽDYŽ JSI ČLOVĚČE ZEM A PRACH.

2. VESMÍR POMINE, KLESNE V PRACH,
 TĚLO SE DO ZEMĚ VRÁTÍ, DUTĚ LKÁ DUNĚNÍ HRUD.
 STARCE I JINOCHA SKLÁTÍ DOTYKEM KOUZELNÝ PRUT.
 TVŮRCE POKYNE, BLESKNE V TMÁCH.

3. ŽE JSI, ČLOVĚČE, DOUHÝ PRACH?
 S TĚLEM TI PÁN DUŠI SKLOUBIL, URČIL JI K SVÝM VĚČNÝM HRÁM,
 TESAL, SKLENUL JI A HLOUBIL NA DUCHA SVATÉHO CHRÁM.
 NEJSI ČLOVĚČE DOUHÝ PRACH.

4. PROČ JSI, ČLOVĚČE, BLÁTO PRACH?
 MÉCHEM PÝCHY ZADUL ĎÁBEL, CHTÍČ VYSUŠIL TĚLO V PRACH,
 PAK TI STAVĚT KYNUL BÁBEL, ČNÍT MĚL AŽ DO NEBE, ACH!
 HŘÍCH SI TĚ VLEČE V MRÁKOTÁCH!

5. BU SI DO ČELA SYP SI PRACH,
 NESKLÁDEJ NADĚJI V HLÍNU! KŘEHKÝ JE ŽIVOTA STVOL,
 VIZ JEJ JIŽ DNES V HROBU KLÍNU, CO CHCE BŮH, OCHOTNĚ VOL
 VŽDYŽ JSI Z POPELA, VŽDYŽ JSI PRACH

POMNI ČLOVĚČE, ŽE JSI PRACH!

22.II.41

Nahoře v levém rohu originálu, to jest propašovaného lístku, je "IV" psané bratrem Patrikem! Jeho rukou je psáno i datum 22.II.41. Podle oprav vpisovaných bratrem Patrikem lze soudit, že jde o dřívější koncept básně stejného názvu a číslování, jakou známe ze souboru nálezů otce Veselého.

ŽÍZNÍM

1. JEŽÍŠI, SLYŠ VZLYKOT MŮJ
 KŘIŠTÁL HLE Z RAN MOKU VYTRYSKL. KLEK, BYCH DIL
 PŘISSÁL SE, DLAŇ K BOKU PŘITISKL. KREV TVÝCH ŽIL
 POTOKEM PROUDÍŠ, PROUD OKEM LOUDÍŠ
 OTROKŮM SLOUŽÍŠ, S PROROKEM BLOUDÍŠ
 CO O MNĚ SOUDÍŠ?
 KLOKOTEM VŘEŠ, LÁSKOU MŘEŠ,
 PŘÍVAL K NÁM TĚCH TOKŮ VVŮSTIL, KLETBY SMYL,
 ZATOPIL PEKELNOU SLUJ.

2. JSI MŮJ BŮH, UMOŘ MŮJ DLUH
 KOŘENY DO DUŠÍ ZAPUSTÍŠ, KŘÍŽ A HŘEB,
 PROČ JSME JEN MY HLUŠÍ? ODPUSTÍŠ HŘÍCH ZLA VŘED.
 DO TOBĚ TOUŽÍM, DO TOBĚ ŽÍZNÍM,
 V HROBĚ SE SOUŽÍM, V HROBĚ SE TRÝZNÍM,
 V POROBĚ SLOUŽÍM
 JAK ROBĚ V SIROBĚ MDLÍM.
 ZMOŘENÝM DOT HUSTÝ OSUŠÍŠ, KDYŽ JDOU VPŘED,
 CHODÍ PLUH, OŘDU SVŮJ LUH.

3. DEJ, PŘÍDEJ UTRPENÍ!
 HOŘE JED ROZRUŠÍ, VYSUŠÍ VŘÍDLA BĚD
 LÁSKA BOL OHLUŠÍ, NAUČÍ MŘÍT A DNĚT.
 BEZ TEBE STRÁDÁM - TYS DRUHÝ ADAM
 KREV TVOU DÍT ŽÁDÁM, VĚŘÍM TVÝM RANÁM
 K ŽIVOTU BRANÁM
 DO RAN SÁM LIJ BALZÁM NÁM,
 LÁSKA TĚP ROZBUŠÍ, VYZTUŽÍ KŘÍDLA V LET,
 LEJ, PŘÍLEJ, TO NIC NENÍ!

4. HRŮZOU SCHNU, POSLEDNÍ STEN,
 JEDNOU SE NAKLONÍM NAPOSLED DO HLUBIN,
 PŘEDLOUZE NAPOJÍM Z OPOJNÝCH BOLŮ VÍN,
 POSLEDNÍ DOUŠKY, DO NICHŽ VŠE HOŘÍ
 STRHNOU CÍP ROUŠKY - MOSTY SE BOŘÍ,
 DOMINOU ZKOUŠKY.
 DO HOŘI ZAHOŘÍ DEN,
 SMRTÍ SE ZAPOJÍM K VÍTEZNÝM BRATRĚM SVÝM,
 ZAVÝSKNU: TO NENÍ SEN!

23.II.41

Nahoře v levém rohu originálu je i zde pořadové číslo "V", psané br.Patrikem, jakož i datum dole 23.II.41. Je to jiná varianta br.Patrikem stejně pojmenované, číslované a nedatované básně, jež známe ze souboru nálezů otce Veselého.

VĚZENĚ

1. BUBLÁ PROUD...

JIŽ JARO SVĚŽÍ, CHUDOBKY SNĚŽÍ
 PROČ NESMÍ SEM VNIKNOU, PROTEPLIT TEMNÝ KOUT?
 KDY STÍN POUT ODLETÍ, PUKNE LED MŘEŽÍ,
 DOVOLÍ OBJETÍ PÁSOVÝCH DVEŘÍ?
 KDY KŘÍDEL VZEPĚTÍ ZDVIHNE CO LEŽÍ?
 KDY SMÍM ZŘÍT MRAKY PLOUT
 SSÁT TÓNY KAMENNÉ, JEŽ SE STRUN VĚŽÍ
 A KLENBY LOMENÉ, TRYSKAJÍ, BĚŽÍ
 JAK MEČE PLAMENNÉ V DUŠI SE VŘEŽÍ?
 KDY SMÍM ZAS POKLEKNOUT, SVATOSTAN ODEMKNOUT
 JÍST Z RUKY KNĚŽÍ, KRVÍ TVOU SVĚŽÍ
 OMLÁDNOUT?

2. "ZA MNOU POVĚ!"

PŘESLECHLS HLAS? ZVE ZAS A ZAS:
 "KDO DŘÍV BYL UVĚZNĚN? KDO SÁM SE UVĚZNIL?
 BŮHI PADÁM DO PRACHU, OTCI SE KOŘÍM
 DOBROTY ZÁZRÁKU SÍDLO SI TVOŘÍM
 NE V ARŠE, V OBLAKU VSTRÍC JITŘNÍM ZOŘÍM.
 PÁN ŽIVÝ STAN SI SBIL
 SÁM V LŮNĚ PANENSKÉM TĚLO SI TVOŘÍM
 VE CHLÉVĚ BETLÉMSKÉM V JESLE SE BOŘÍM
 V ÚDĚLU POZEMSKÉM MUČÍM SE, HOŘÍM
 SLINOU MĚ POTŘÍSNIL LID MŮJ A DOTRÝZNIL!
 MÉ KRVE HLAS VYKOUPIV VÁS
 "SE MNOU POVĚ!"

3. HŘÍCH JE ŠTVÁN

MÉ KRVE ŘEČÍ SVÍJÍ SE V KŘEČI
 V OLTÁŘE SVATOSTAN NADTO SE UKRÝVÁM
 CISTEREN KAMENY VEDRO ROZPRÝSKÁ
 VOD ŽIVÝCH RAMENY PROUD Z MÝCH RAN TRYSKÁ
 KDO ZNÁ TY PRAMENY, TEN SI NESTÝSKÁ
 VŠEM JE ZDE OTVÍRÁM.
 OBĚTNÍ MISKA CHLEBEM SE BLÝSKÁ
 MŘÍŽKA JEN NÍZKÁ - NÁRUČ MÁ BLÍZKÁ
 KDO CHCE, MNE ZÍSKÁ, SRDCE MU VÝSKÁ
 ZDE SE VÁM CELÝ DÁM, OBEJMU, ZULÍBÁM.
 KDO ZDE RÁD KLEČÍ, TEN SE VYLÉČÍ
 ZE VŠECH RAN.

4. VSTRÍC KYNOU

V KŘÍŽI DUCH VIDÍ TVÉ DOBRODINÍ
 VÍM, PROČ DO TĚŽKÝCH POUT NÁS NECHÁŠ NĚKDY SKOUT
 NIC TOLIK NETÍSNÍ, NESHRBÍ NÍŽE,

NEŽ KDYŽ HŘÍCH POTŘÍSNI, SVĚDOMÍ HRYŽE
 JEDINÉ, CO VZKŘÍSÍ, JE BŘEVNO KŘÍŽE
 JEN TY JÍM UMÍŠ HNOUT
 A KDO JEJ OBJÍMÁ, TULÍ SE BLÍŽE
 POCHOPI, ŽE KREV TVÁ S BOHEM NÁS VÍŽE
 ŽE SPÁSA JEDINÁ V BLÁZNOVSTVÍ KŘÍŽE
 JÍ SE DÁT PRONIKNOUT - JEST CÍLE DOSÁHNOUT
 V KŘÍŽI KDO BYDLÍ, TVŮJ VAVŘÍN VIDÍ
 VSTRČÍC KYNOUIT.

25.11.41

NAHOŘE V LEVÉM ROHU ORIGINÁLU JE POŘADOVÉ ČÍSLO "VI", PSANÉ BR.PATRIKEM, I DATUM 25.11.41

VII

KROTTEL

1. PÁDÍME HLE VLÁNÍ HŘÍV
 PŘES VŠECHNY PÁDY MÉ, SEDLÁŠ MĚ KROTÍŠ MĚ, TOJ LÁSKY DIV
 JEŽÍŠI, TOBĚ JSEM ŽIV
 V POUŠTI JSEM SE ZATOULAL PROČ JSEM SE NEODDAL TOBĚ JIŽ DŘÍV
 JEŠTĚ DNES BUĎ MILOSTIV

2. KOLIKRÁT ZPĚT JSEM ŠEL V DÁL
 S BLÁHOVOU NADĚJÍ V NOVOU POUŠTĚ RADĚJI K SMRTI SE ŠTVAL
 NEŽ BYCH SE POKORNĚ VZDAL
 CHTĚL JSEM TI UNIKNOUT SE UZDĚ TVÉ VYMKNOUT ŽHNE NERV A SVAL
 AŽ JSI MI ŠUPINY SŇAL

3. BUJNOU JSI HŘÍVU PŘISTŘIHL
 ZKROTLÉHO OSEDLAL HEBKÉ JHO NA ŠÍJ DAL, VLÍDNĚ JSI KÝV
 ZPĚNĚN JSEM KLEKL A ZTICH
 SLEPTY POSTRACHU SHÝBL SES DO PRACHU PÝCHY MÉ PLIV, --
 Z DIVOCHA - ŽEBRAVÝ MNICH

4. DÍK PANE ŽE SES NEVZDAL
 DO LETECH ZÁPASU JISKRY JSI VYKŘESAL Z USTYDLÝCH SKAL
 BŘEMENO NEŘESTÍ SŇAL
 HNAJS MÍZU DO KLASŮ, Z NOVÉHO JSI KVASU CHLĚB ZADĚLAL,
 ZDVOVENOU SILOU JEĎ DÁL

5. PRSKAVKA PRCHAVÝCH CHVIL
 BOLESTI STICHL KVIL, BLESKEM SE ZATŘPYTIL NADZEMSKÝ CÍL
 BOŽE MŮJ, SNAD JSEM TO SNIL?
 ANDĚL TVŮJ POLÍBIL KOHOS NAD SNÍH ZBÍLIL TĚM, JEŽ JSI BIL
 VÍTĚZNÝ VĚNEC JSI SVIL.

6. VŠÍM CO JEST BUĎ POCHVÁLEN
 PŘESVATÉ TRONICI LÁSKOU SE POJÍCÍ SLÁVA DÍK ZNĚJ
 OTEC SYN I DUCH BUĎ CTĚN
 VŠECH SVĚTŮ STVOŘITEL VŠECH LIDÍ SPASITEL POSVĚTITEL

NA VĚKY VĚKŮV AMEN.

Pořadové číslo v levém rohu originálu "VII" je psáno br.Patrikem. Na lístku chybí datum. Zde končí "Romualdův nález", uzavírá otec Tomáš. Následují básně, jak je známe (To není sen, str.68-75)

DNÍ SYPKÝ SUCHOPÁR

1. DNÍ SYPKÝ SUCHOPÁR JAK POPEL POLYKÁM
A PRACHEM PÍSEČNÝM SE POUŠTÍ PLOHOČÍM
KDYŽ SLZY ZPRAŽIL ŽÁR JEN SRDCEM ZAVZLYKÁM,
KDY ZELENĚ UVIDÍM RTY PUKLÉ OMOČÍM?

2. KROK DODE MNOU SE BOŘÍ PÍSKU NIKDE DNA
JIŽ SMRTI SUCHÉ O VLAS JENOM UNIKÁM
MÉ ZPUCHLÉ OČI HOŘÍ V HLAVĚ ŽÍŘÍ TMA
VOD SPODNÍCH DUNÍ OHLAS, KDY SE DOKOPÁM?

3. VŠE VE MNĚ ZAPADÁ JAK PLEVEL USÝCHÁ
A CO SE V NITRU MÉM JIŽ ZDÁLO ŽIVOTEM
TO V NIC SE ROZPADÁ JAK SSUŤ SE SESÝPÁ
S VÝSMĚŠNÝM ŠUMOTEM S POŠKLEBNÝM RACHOTEM.

4. PŘI PÁDU HLUCHÝ DOTLESK TEMNÝCH MOCNOSTÍ
AŽ V SRDCE ZARÝVÁ SE ZATÍNÁ SE V SLUCH
A V TVÁŘÍCH KALNÝ ODLESK ZLOBNÉ RADOSTI
MNE UBOŽÁKA PTÁ SE TY A CO TVŮJ BŮH?

6. HRŮZ CHRŤÁN MĚ SVÍRÁ V HROBĚ SYTÍ TEMNOTOU
TMY PROPAST TISKNE ZRÁDNĚ V CHLADNÉ NÁRUČÍ
TAK JAK MACECHA ROBĚ ŠTVANÉ ŽEBROTOU
A NEVÍM, ZDA JSEM NA DNĚ - KDO TMÁM PORUČÍ?

5. A PADÁM HLOUB A HLOUB V BEZEDNÉ PROPASTI
JAK ATOM TRĚŠTĚNÝ JSEM MÍČEM SKAL A HRAN
A VYMKNE-LI SE KLOUB AŽ ŘIČÍM BOLESTÍ,
CO NA TOM? ZNÍ STĚNY. BEZ POČTU JIŽ MÁ RAN.

7. KOL TEMNÁ TMA SE TMÍ V DĚS TUHNE TU I TAM
KDE RYK JE NEJPUSTŠÍ, SE V TICHU STUPŇUJE,
JSEM V SAMÉM JÁDŘE TMY NA DNĚ DNA KLOPÝTÁM
KDE TMA JE NEJHUŠTŠÍ, TAM V ZVUK SE ZHUŠŤUJE.

8. MÉ SMYSLY -- ČISTÁ DESKA, AVŠAK V OHNIVÉM
A UMUČENÉM MOZKU ROSTE ČÍSI HLAS
HNED ZNÍ JAK ŠEPOT DĚČKA, BUŠÍ KLADIVEM
HNED MĚKKÝ JAK Z VOSKU TVRDNE V KOV DŠTÍ JAS.

9. TA PROPAST BUDE TVÝM HLUBOKÝM KALICHEM
JENŽ SAMOU HOŘKOSTÍ PŘETĚKÁ PŘES OKRAJ

TÍM VÍNEM OPOJNÝM SE ZDÍV PRYČ S OSTYCHEM
JEN Z MOŘE TRPKOSTI VVUSTANE VĚČNÝ RÁJ,

10. NECHŤ VÝŠ A VÝŠ SE ZDVÍHÁ PŘÍBOJ BOLESTI
NECHŤ MUČÍ SMUTKŮ PŘÍVAL PÁLÍ DO KOSTÍ
NECHŤ ŠLEHÁ LEPTÁ ŽÍHÁ - CESTU PROKLESTÍ
BYS VÍC BYL NEŽ JSI BÝVAL SCHOPEN MILOSTI.

* * *

DNÍ SYPKÝ SUCHOPÁR JAK POPEL POLYKÁM
JAK PRACHEM PÍSEČNÝM SE V POUŠTI PLAHOČÍM
KDYŽ SLZY ZPRAŽIL ŽÁR, JEN V DUŠI ZAVZLYKÁM
KDY VDECHNOUT ZELEŇ SMÍM, RTY VYSCHLÉ OMOČÍM?

DO MĚKKOSTI SE BOŘÍM PÍSKU - NIKDE DNA
JIŽ SMRTI SUCHÉ O VLAS JENOM UNIKÁM
JIŽ CELÝ ŽÍZNÍ HOŘÍM, V HLAVĚ ŽÍŘÍ TMA
VOD SPODNÍCH DUNÍ OHLAS - KDY SE DOKOPÁM?

DNÍ SYPKÝ SUCHOPÁR JAK POPEL POLYKÁM
JAK PRACHEM PÍSEČNÝM SE POUŠTÍ PLAHOČÍM
KDY VDECHNOUT ZELEŇ SMÍM, RTY PUKLÉ OMOČÍM
KDYŽ SLZY VSTŘEBAL ŽÁR, JEN V DUŠI ZAVZLYKÁM
JIŽ SMRTI ŽÍZNI JENOM O VLAS UNIKÁM
DO MĚKKOSTI SE BOŘÍM PÍSKU - NIKDE DNA
JIŽ CELÝ ŽÍZNÍ HOŘÍM, V HLAVĚ ŽÍŘÍ TMA
VOD SPODNÍCH DUNÍ OHLAS - KDY SE JEN DOKOPÁM?

KDY ŽE SE DOKOPÁM? NEKOPU JAK BYCH MĚL
NEKOPU JAK BYCH MOHL, JAKO BYCH ŽÍZNÍ MŘEL,
NÁČINÍ LEŽÍ STOJ, LEČ JAK BYCH ZANEVŘEL
NA PRÁCI, VŠEHO DBÁM, JEN TOHO NE, BYCH ŠEL
A HLEDAL, KDE POUŠŤ KONČÍ. JARO 1941

Patrikův originál nemá pořadové číslo. Počáteční část až po *** je psána br.Patrikem, a sice jeho obvyklým slohovým písmem na "motáku". Následující dodatek, končící: "- a hledal, kde poušť končí." - je psán, lépe: spěšně nahozen na běžném papíře. Horní sloka je tam škrtnuta. Pod ní je naznačen "jambový přízvukový rytmus", použitý i v básni. Šlo asi o počáteční pokus, přepsaný pak pečlivě na "moták" z jemného papíru. Na jeho zadní straně, v pravém rohu, je téměř nečitelná prvá slova básně "Vězeň", označené číslem "6", s datem 25.II.41.

Báseň "Dní sypký suchopár" nemá na svém "motákovém originálu" pořadové číslo, ani datum psané bratrem Patrikem. Na opisech psaných na stroji je připsáno "Jaro 1941".

Na svátek sv.Marka, který bratr Patrik oslavil v roce 1940 mezi bratry dominikány, složil hymnus k oslavě Ducha svatého, který se dochoval na několika Patrikem datovaných náčrtcích.

sv.Marka 25/4 40
Ó, DUCHU SVATÝ ŽHAVÉ LÁSKY PLAMENI
KDY SRDCE PROŽHNEŠ, ŽE ROZTAJE V NĚM KAMENÍ?

KDY Z NAŠICH ÚTROB TRYSKNE PRAMEN VODY ŽIVÉ,
 JAK PRAVÍ PÁN - KDY NASTANE TA BLAHÁ CHVÍLE,
 Ó, LÁSKY PLAMENÍ?

JSME CELÍ TVOJI SVJATI V LÁSCE VZÁJEMNÉ
 JAKO ÚDY KRISTA TĚLO JEHO TAJEMNÉ,
 JEŽ STRÁVIT CHYSTÁ SEBE V OBĚŤ NA OLTÁŘI,
 AŽ DO VŠEM BOJI KE CTI BOŽÍ VĚČNĚ ZÁŘÍ
 V TVÉ LÁSCE TAJEMNÉ.

OLTÁŘŮ VÝHNĚ - TOŤ NÁŠ ŽIVOT SVÍZELNÝ
 TAM ŽÁREM ŽÍHEJ, AŽ JE OTCI PŘÍJEMNÝ,
 JEJ NA KŘÍŽ ZDVÍHEJ, PŘIBIT AŽ JE DNEM I NOCÍ,
 AŽ KRVÍ ZJIHNE, ZHNĚTEN JEJÍ BOŽSKOU MOCÍ,
 ŽIVOTE TAJEMNÝ.

Ó, DECHU OTCE SYNA BOŽE JEDINÝ,
 Ó, MOCNÝ, SŽEHNI BĚDNÉ NAŠE PROVINY,
 AŽ V LÁSKY OHNI HŘÍMÁ CHVÁLA KRISTA HLAVĚ,
 AŽ POKYN VŮDCE PRST BOŽÍ DÁ K SLÁVĚ,
 Ó, BOŽE JEDINÝ.

Ó, DUCHU SVATÝ, LÁSKY PLAMENI,
 KDY PROŽHNEŠ NÁS, ŽE ZMĚKNE KAMENÍ
 NÁM V SRDCÍCH A PROUD VOD ŽIVÉ
 NÁM Z ÚTROB TRYSKNE - KDE JE TA CHVÍLE,
 Ó, BOŽÍ ZNAMENÍ?

Ó, DUCHU, LÁSKO, PLAMENI,
 TVÝM ŽÁREM ZMĚKNE KAMENÍ,
 NÁM V SRDCÍCH, VODY ŽIVÉ
 PROUD VVĚDE - BLAHÁ CHVÍLE
 Ó, PLAMENI.

O, DUCHU, PLAMENI,
 V NÁS ROZTAV KAMENÍ,
 PROUD VODY ŽIVÉ,
 O, SÍLO, VVĚĎ,
 O, PLAMENI.

O, PLAMENI,
 ZDRŤ KAMENÍ,
 PROUD ŽIVÉ
 VODY VĚĎ,
 PLAMENI.

Bez označení data je též zachován Patrikovým rukopisem zapsaný náčrt duchovní básně k oslavě Matky Boží.

MARIA KRÁSNÁ RŮŽE KOLÉBÁ JEŽÍŠKA
 A VLAHÝ VÁNEK TIŠE ŠELESTEM SVÝM JEJ HÝČKÁ
 POMÁHÁ MATCE PTÁČE ZPĚVEM CELÝ DEN.
 SPI DÍTĚ SLADCE SPINKEJ JEN

USMĚV TVŮJ SLADKÝ SLADŠÍ JE KDYŽ SLADCE SPÍŠ
 NA HRUĐ SVÉ MATKY PŘIVINE HLAVU, TVÁ TO SKRÝŠ
 SPI DÍTĚ SLADCE SPINKEJ JEN.

POMÁHÁ MATCE PTÁČEK ZPĚVEM DEN CO DEN
 SPI SLADCE DĚČKO SPINKEJ JEN

Bratru Patrikovi je tedy jasné, že věrnost Bohu není ani pouhý "sen", ani tvoření "hraček", nýbrž věrnost DUCHU SVATĚMU pod ochranou Růžencové Královny. Pokrmem je EUCHARISTIE - HOSTIE. Jde o podstatné složky dominikánské duchovnosti: jak a kde k nim Patrik přišel? Základy dostal doma, v moravsko-slovácké věřící rodině. Posila přišla od dominikánů v Uherském Brodě. Příprava na plnost? Juvenát u dominikánů v Praze: otcové Odilo Pospíšil a Albert Škrabal. Plnost bez hranic - noviciát a studium OP v Olomouci.

II. IMELDA LAMBERTINI

Přiznávám - píše otec Jiří Veselý - že mnou probíhá ještě i dnes mráz i žár při četbě první básně "Pojďme blíž". V sedmé sloce tam totiž Patrik píše: (str.8)

"Kdo z nás jako Imelda
 dětské duše pel ti dá
 toho život bílý je
 padlý sních stvol lilie."

Maturant František Kužela vstoupil do Řádu sv.Dominika v roce 1935. První vydání spisku Imelda Lambertini od otce Jiřího Veselého OP vyšlo krátce po roce 1930, na oslavu jubilea sester dominikánek z Řepčína. Rozhodně však František Kužela znal druhé vydání z roku 1939. Tam na str.25, nová kapitola je nadepsána "Nalezený domov". Dne 26.září 1935 píše (již bratr Patrik) svému duchovnímu otci a příteli, otci Albertu Škrabalovi do Prahy: "Důstojný otče, přijměte upřímný pozdrav a dík za váš dárek od svého vděčného duchovního syna z nového domova. Jsem opravdu přesvědčen, že teprve teď jsem našel domov... Cítím se tu opravdu jako doma..." (To není sen, str.20)

Je snad pouhá náhoda, že v životopise Imeldy Lambertini má také kapitola na str. 25 nadpis "Nalezený domov"?

Anebo: otec Veselý ve svém díle Imelda Lambertini rozkládá jméno Imelda do latinských složek: I - mel - da, což česky znamená "Jdi, dávej med." V Patrikově básni "Pojďme blíž" se v uváděné sedmé sloce mluví v souvislosti s Imeldou o "pelu" tam, kde otec Veselý mluví o medu. Ve skutečnosti se med nachází v opylovaných květech. Šel br.Patrik i zde "aristotelsky" až k příčinám, ke zdrojům medu? K věci se ještě vrátíme. Patrikova slova však mají hlubší smysl.

Od roku 1930 rozvíjeli olomoučtí dominikáni svou činnost téměř nad lidské síly, hlavně kolem vydavatelství "Krytal". Otec Stanislav Gillet, generál dominikánského řádu při své "visitaci" v Olomouci prohlásil: "Je vás pět a pracujete za padesát." Filosofickou část vedl otec Magistr teologie Metoděj Habáň. S ním pracovali Hyacint Podolák a Jiří Veselý. Ten jako novicmistr zapojoval do tiskového apoštolátu i bratry studenty. Br.Patrik vedl především jazykovou opravu a úpravu, nedocenitelným způsobem, jak časopisů (Na hlubinu, Filosofická revue, Vítězové, Výhledy, Růže dominikánská), tak knih: "stým výtiskem" byl Škrabalův "revoluční" překlad Nového zákona z

řeckého originálu, česká Summa theologica, atd.

Druhé vydání "Imelda Lambertini" (1939) vzbudilo zajímavé úvahy. Otec Silvestr Braitto op, svým pronikavě humoristickým způsobem např. řekl: "A tož Imelda!? Ve 13-14 letech umírá, a dnes je "blahoslavená", a tedy i "blažená"! A já, starý letitý chlap, udřený v pomáhání duším k Bohu - a nevím, jak skončím." Skončil ovšem hrdinsky, jako mučedník: našli ho v kaluži krve, na kolenou u lůžka, jehož se zachytil... po ponižujících soudech a krutých vězeních. A neskončil tak jenom on... Bratr Patrik šel před ním. Počet "Kristových svědků" za nacismu a komunismu zůstává nevyčíslený.

Báseň má pořadové číslo 1 a je ze dne 1.února 1941. Shrnoval v ní sám br.Patrik myšlenkový i duchovní ideál svého života? "Bez hraček?" "Celá Imelda" může i nám pomáhat pochopit "celého Patrika". Uvádíme její znění.

P.Jiří Maria Veselá OP

BL.IMELDA LAMBERTINI, DOMINIKÁNKA (1)

1) Dominikánská Edice Krystal Olomouc 1939, 2.rozšířené vydání

Marii,

Panně věrné

**"Je jedna z duchových bolestí:
míti co říci a nemíti komu!"**

Březina

OBĚTOVÁNÍ KVĚTŮ

Klamný je půvab a prázdná je krása

žena bojící se Boha, jen ta bude pochválena.

(Resp.offic.)

Květen, nedělní odpoledne. Římské oslňující slunce řezalo palčivými paprsky na dlažbě ostré obrysy věcí a lidí a pod jeho žářem se vlnilo zlaté lemování rudých závěsů na hlavním vchodu chrámu Santa Maria sopra Minerva - Svatá Maria nad Minervou.

Santa Maria sopra Minerva je starý dominikánský kostel a klášter v Římě blízko Pantheonu. Je spjat těsně s životem řádu bratří kazatelů a má slavnou minulost. Je stavěn ve slohu severoitalské gotiky a o jeho sloupech se vypráví, že jsou udělány z umělého mramoru, jež zhotovili dva řeholní bratři.

Rudé závěsy na dveřích chrámových znamenají slavnost. U Santa Maria sopra Minerva byla tedy slavnost.

Toho nedělního odpoledne se začínali kupit lidé okolo hlavního oltáře. Z dálky se zdálo, že se tam chvěje bílý obláček, ale byly do děti. Družičky, bílé a krásné, s očima jako studánky. Mlčely a dívaly se buď na velikou dominikánskou světicí, Kateřinu ze Sieny, jajíž ostatky v podobě černobílé sochy leží za sklem pod hlavním oltářem. Nebo na gotická okna, na nichž byly znázorněny hlavní osoby liturgické moudrosti a lásky dominikánské modlitby. Nebo nedočkavě na dveře sakristie, a hlavně tam, až přišel kněz - dominikán a hovořil k dětem, ale zdálo se, že čekají stále něco většího. U sakristie zazvonil zvonek a vyšel průvod. Arcibiskup v kněžské nádheře a před ním řada bílých mnichů. Byli mladí skoro všichni a v předních dvojstupech mezi italskými tvářemi se odrážely obličejové Indů. Byli to indiští domorodí dominikáni, ovoce misí římské dominikánské provincie.

Když průvod došel k oltáři, arcibiskup vystoupil na nejvyšší stupeň, obrátil se a s úsměvem se zahleděl na bílé duše u svých nohou. Hlasem prosyceným láskou jim řekl několik slov. Děti zmlkly, oči jim zahořely jako ohníčky, a nejmenší - jako andílek - se vybatolilo po stupních nahoru, náruč mělo plnou květů. Podalo je arcibiskupovi, políbilo mu ruku, dívalo se bedlivě, jak arcibiskup kladl květy na oltář. Pak naklonilo hlavičku, aby ji velekněz požehnal a pohladil a s ručkama rozpřaženými seběhlo radostně do klína maminka. Potom šlo další, třetí, až poslední, a všechny obětovaly květiny.

Byla to neděle po svátku bl. Imeldy, ta slavnost byla k vůli ní a děti obětovaly květy Bohu k její

poctě. Rudé závěsy lemované zlatem, ohýbajícím se v žáru květnového slunce, byly na hlavním vchodu, protože ta slavnost obětování květů, je totiž podobenstvím života a smrti sestry Imeldy.

V blízkém Pantheonu leží mnoho slavných mužů, a mezi nimi světoznámý malíř Rafael Santi. Kolem hrobu přecházejí cizinci, ale bez modlitby na rtech. Na hrobě visí věnec. Ale květy jsou umělé a nevíš; pověsila je sem milující ruka, anebo veřejný zřízenec na státní útraty. - Včera, či před měsícem.

Vzpomeneš si mimoděk na obětování květů sestře Imeldě a marně zapuzuješ myšlenku, co vlastně určuje hodnotu lidského života. A do myšlenek mísí se ještě poslední akordy varhan, doprovázející arcibiskupa v bílém průvodě od oltáře posetého květy a v doznívajících tónech jako by se prolamovala melodie responsoria kněžských hodin: *Fallax gratia et vana est pulchritudo: mulier timens Deum ipsa laudabitur. Date ei de fructu manuum suarum... Gloria Patri et Filio et Spiritui sancto... Sláva Bohu Otci, i Synu, i Duchu Svatému ...*

Klamný je půvab
a prázdna je krása.
Žena bojící se Boha, jen ta dojde chvály.

Imeldina láska

*"... v nočních hodinách
jsem hledala toho, jež miluje duše má;
hledala jsem ho, ale nenašla.
Vstanu a budu chodit městem;
na náměstích a ulicích
budu hledat toho, jež miluje duše má.
Hledala jsem ho, a - nenašla.
Našli mě ponocní, hlídači města:
"Neviděli jste toho, jež miluje duše má?"
Maličko od nich sotva jsem poodešla,
našla jsem toho, jež miluje má duše,
uchopila jsem jej, a nepropustím..."*
(Píseň Šalamounova 3,1-4)

Imelda Lambertini byla dcera boloňského šlechtice Egana Lambertiniho. Skoro ještě jako dítě se stala chovankou a pak sestrou druhého dominikánského řádu, tedy dominikánkou s přísnou klausurou. Celá její svatost je v tom, že umřela láskou a touhou po Bohu při svém prvním svatém přijímání. Tehdy ji bylo asi 13 let. Byla mladičká, proto je patronkou dětí přistupujících po prvé ke stolu Páně, i vůbec dětí milujících časté sv. přijímání. Jelikož hlas Církve sv. - tak jako v dobách prvního křesťanství - dnes zve naléhavě dětské duše k častému sv. přijímání, bude snad aspoň poněkud užitečné a zajímavé poznat něco ze života a smrti bl. Imeldy. Odkrýt kořeny vztahů mezi ní a bratrem Patrikem.

Je tak dávno, co se to všechno stalo; a tolik bouří přešlo místy, kde se to všecko stalo, že se zdá skoro nemožné vytvořit naprosto přesný obraz celé skutečnosti a krásy několika málo let života mladé boloňské komtesy. A pak - lidské slovo je jenom znamením skutečnosti a pro svou omezenost nemůže vyčerpat svým významem ani zdaleka to, čemu se říká život člověka, a v našem případě svatý dívčí život.

Podle zachovaných pramenů můžeme soudit, že Imelda Lambertini se narodila asi v červnu nebo v červenci roku 1321 v Bologni. Její rodina byla vznešená, mocná a bohatá. A říká se, že matka si ji vyprosila na Panně Marii. Jeden francouzský Imeldin životopis píše, že matka vzala dítě, když se narodilo, do svých rukou, pozvedla je k nebi a plna radosti pravila;

"Matko Boží, dalas mi ji; obětuji ji tobě, vezmi si ji." - A další události ukazují, že ji Panna Maria vyslyšela.

Dítěti dali jméno Imelda. Zdá se, že i to jméno bylo od Boha, neboť je proctvím o celém životě Imeldině.

I-mel-da - znamená: jdi - dávej - med -

A uvidíme, že Imelda skutečně rozdává med až do dnešního dne, ano, právě dnes. Med, mající v sobě všechno potěšení; Nejsvětější svátost oltářní.

Všecky doklady svědčí o tom, že rodina Egana Lambertiniho byla rodina věřící, a proto šťastná.

Jsou-li jen nepatrné doklady o vnitřním životě této rodiny, tím četnějších důkazů se nám dostalo o ctnostech, které se jeví činností navenek; pomníky, v kamenech tesané nápisy, pamětní mince a pod. svědčí mnoho o Eganově velkomyslnosti, rozvážnosti, statečnosti anebo o štedrosti a dobrotě jeho choti. Byla to žena spíše tiché povahy, jež se cele věnovala svému muži a dítěti.

Viděla růst Imeldu, jak rostou všechny ostatní děti. Někdy však se jí zdálo, že má v sobě její dcerka něco zvláštního.

Imelda rostla obklopena nádherou a pohodlím italského šlechtického života, odloučena od obvyklého ruchu a dobrodružství dětského zrání v nižších vrstvách. Byla vychovávána jako všechny šlechtické děti té doby; v komnatách, zdobených těžkými koberci na kamenných stěnách a mramorových podlahách; pod stropy, do jejichž patriarchálních ozdob obohacených zlatem se jen s námahou dostávalo světlo malými okenními oblouky, tesanými z mramoru či bílého pískovce; obklopena chůvami a komornými, které ji doprovázely nádhernými sady, v nichž do zpěvu slavíků prudce začínaly vonět růže a chorobně bledé květy citroníků a oranžovníků, když s širých boloňských vinic tekly prostrannými podloubími do paláců večer. Starší zkušená paní ji učila dvorským způsobům, aby Imelda věděla jak se chovat, až bude muset jít na hlučné slavnosti, plné naznačovaných tajemství, dráždících zvědavost.

Více však než všechny tyto věci lákala Imeldu domácí kaple, v níž ztichle a usebraně hledívala na oltář. Hlavně od té doby, když matka a chůvy ji začaly vyprávěti první pravdy o Bohu a o jeho lásce; o pokoře a čistotě Panny Marie a o jejím skrytém životě; o pannách a princeznách, které zvábeny jejím příkladem odcházely do samoty milovat Boha nade všechno, celým srdcem svým, celou duší svou a z celé mysli své. Že taková věc je krásná a že je to jako velký hlad, jenž pronikne sžíravou touhou celou lidskou bytostí, když se člověk rozhodne milovat jenom Krista Ježíše ukřižovaného.

A když ji řekly, že všichni lidé nežijí v paláci, a že je na světě mnoho bídy a bolesti, a že to všechno je proto, že Bůh je málo milován - rodila se v ní touha milovat, hodně milovat; tak, jak nikdo ještě nemiloval Ukřižovaného.

Když ji maminka naučila Zdravas, modlila se jej často. Ale její hlavička byla plna sužujících myšlenek a srdce hořelo nepokojem. Oněch několik slov o bolesti, o nutnosti lásky, o Bohu, jenž čeká na nás, to vše jí nedalo pokoje. Rozhodla se již tajně - ani mamince to neřekla, ani staré chůvě - že by šla za Ním, že by mu řekla potichoučku, že i ona je ochotna jej milovat tak, jak mu to dělá radost ...

Ale kam jít? Kde je On? Kdo by ji to bez posměchu řekl? Maminka, či starý zámecký kněz?

Bylo to ve chvílce, jakých se naskytne dosti mezi matkou a dcerou, když tato začíná nacházet ve svém životě tajemství a hledá, kdo by ji řekl pravdu, ale čistou, něžnou a laskavou. To dovede jen dobrá matka. A tak jednou Imelda, dospívající velmi brzy, schoulena na srdci matčině, slyšela mezi jiným i odpověď na své hledání " Život je Boží dar. Naplní jej jen nesobecká láska, vykoupená obětí. A hledá-li k tomu člověk sílu, musí se odejít z ulice do kostela. Tam je přece na oltáři živý Bůh, Ježíš Kristus ve svatostánku. S ním je tam Panna Maria, Matka dobré rady, andělé a svatí ... "

Imelda věděla dost. Od té doby ji pudila neznámá síla k bílému Chlebu ve svatostánku, ale bylo to násilí sladké. Zdálo se jí, že se v ní rozhořely palčivé plameny, rozechvěné a bolestné, ale krásné a čisté.

A obrazy, jež začínaly plnit její mysl, byly tak zvláštní, že by za nic na světě nebyla mohla říct, ve které staré knize je viděla, ani kdy, ani jak. Přicházivaly a způsobovaly, že uprostřed hry či uprostřed výkladů staré chůvy najednou utichala a s tváří politou sladkým leskem hleděla na plameny, jež běhaly po těžkých kusech vonícího dřeva, které hořelo ve velkém krbu. A nebo, když minuly chladné deště, o samotě se nořila do zurčení fontán a opojena vůní vavřínu myslila, že všechno na světě se stalo jako nová píseň.

A všechny sny končily stejně: Oltář, kněz a v rukou kněžových bílá Hostie - živý Bůh.

V Imeldě se probudila dívčí duše, poznala krásu a zamilovala si ji. Je to prosté a přirozené: Imelda Lambertini začala mít svou první a poslední lásku. Bylo jí málo let, to je pravda; ale jsou květy

nejkrásnější, jež rozkvetou přes noc a zvadnou do večera. A také splní své poslání.

Na každého čeká v životě podobná chvíle. Volil-li člověk po prvé špatně, život mu strhá všechny sny a postaví ho před kruté rozčarování, z něhož ho zachrání jen něco pevného a nekonečně věrného: víra v Boha: že se o nás stará. Milovat člověka není hřích, miluješ-li ještě více Boha. Ano, je to krásné; ale není to všecko. Lidé odejdou, věci se ztratí a hovory skončí, zůstaneš sám. Loučení bolí a hlad je ještě větší než před začátkem a nezbyvá, než aby ses vrátil k tomu, od něhož jsi vyšel, jenž je začátek a konec. Neboť málokdo pochopil, že hořící keř v duši je místo svaté. Člověk je jenom kousek dobra a duše je zrozena pro celé.

Imeldu vedl Bůh krátkou cestou. Ze Sebe k Sobě. Její srdce bylo utiшено a zdálo se, že když Ho našla, nezbude než s Ním žít a hovořit. Ale nebylo tomu tak docela.

BOJ O LÁSKU

Přitiskni si mě jako pečetní prsten na své srdce,

jako pečetní prsten na své rámě,

protože mocné je jako smrt milování,

silná jak peklo je láska.

Žár její - žár je ohně, plamenů;

spousty vod té síly nemají,

aby uhasily lásku,

řeky ji nezatopí.

Nabídne-li kdo všecek svůj majetek za lásku,

dojde jen odmrštění.

(Pís. 8,6-7)

Budoucnost voněla před Imeldou jako čerstvě upečený chléb, jenž má býti nakrojen co nevidět a sněžen. Neměla, co by ji svádělo, a myslila, že v sobě udusí všecko, co by ji odvádělo od svatostánku.

Stalo se však, že se někdy přistihla, jako by se mísilo do jejích vzpomínek něco cizího, studeného a temného. Něco, co nevedlo k oltáři; co jako šedivý prach napadlo někdy na její duši. Ženská povaha ji pověděla, že začíná boj o její lásku. Dospívala, chápala více život okolo sebe a začínalo se jí zdát, že i svět je krásný se svými věcmi. Že je příjemné být mladá, bohatá a půvabná. Byla však statečná a ani ji nenapadlo, že by kdy mohla mít jinou lásku než tu, jíž teď žila.

Bylo jí asi deset roků, když se zhoršil její boj. Bratr Guido se ženil s Pinou Malavolti. (Podle dochovaných dokladů to bylo před rokem 1330) Až dosud žila Imelda s ním a s matkou téměř úplně odloučena od světa, ale teď se hodně změnilo. Bratr si přivedl mladou choť do svého otcovského domu, aby tu žili všichni pod jednou střechou, neboť jeho otec Egano, ještě mladý a svěží, vedl správu rodinného jmění sám a nedal synovi samostatný podíl. Žili tedy pohromadě a svorně. Změnilo se je to, že v domě zavládl rušnější život; mladičká nevěsta nemínili zanechat zábav a způsobu života, obvyklého v jejím rodném domě a s radostí vítala i v paláci Lambertinů své příbuzné a známé. Jemná matka Imeldina to viděla také ráda a ani otec neměl ničeho proti tomu. Na Imeldu se dívali všichni s láskou, ale všichni v ní viděli dítě, jež nerozumí ještě životu. A přece již tak dlouho byla Imeldina duše otevřena, tak dlouho již měla své vlastní tajemství. Možná, že o tom věděla jen matka, ale nechápala to snad v plné hloubce.

Imelda pochopila, že se něco musí stát, a to hodně brzy. Pod žhavým italským sluncem proudí v žilách krev prudčeji a pokušení přicházela v zakuklení tak sladkém, že by nikdo neřekl, že jejich koncem je smrt, zvláště když mladým srdcem se tak často rozvlní touha po štěstí, po okamžitém štěstí. V rušné společnosti se snadno zapomíná na oltář, a Imelda nemohla odejít, nemohla si vystavět někde v koutě zahrady jeskyňku, aby tam žila svému Bohu. Prosila Pána Ježíše, aby se něco stalo, co by ji pomohlo.

A Bůh ji pomohl. Stalo se to tak náhle, že to roztrhalo všechna vlákna, začínající poutat nebeskou svobodu Imeldinu. Massina, teta Imeldina, vstoupila do kláštera. Bylo to jako úder blesku za jasné oblohy, když se rozhlásilo, že uhlazená, jemná a půvabná komtesa Massina opustila všecko bohatství a hlučnou společnost, aby oblékla pokorné roucho klarisek a dala se na drsnou cestu pokání na usmíření

hříchů všech lidí. (2)

2) Viz: "La Bienheureuse Imelda par une religieuse du même Ordre."

A nedala se zmást ničím; byla hluchá ke všemu přemlouvání, jímž se snažili změnit její rozhodnutí příbuzní a známí. Konečně i dnes jsou ještě lidé - a budou takoví stále - kteří nechápou, že je marný každý lidský pokus, když Bůh zavolá někoho neodvolatelně pro své záměry, v jejichž splnění je jediné a největší štěstí duše.

Je v tom jakási záhada. Všichni jsme vábeni pravdou, dobrem a krásou, je to přirozený zákon. Každý křesťan dále ví, že Bůh je vrchol pravdy a krásy, že tedy není většího štěstí nad přátelství s ním; a přece je málo těch, kteří dovedou býti důslední v rozeznávání hodnot. Mnozí zůstanou u věcí menších. Ano, pronásledují ty, kteří jdou dále než oni. To je ten boj dvou království, inspirovaný někým, kdo je dnes právě tak zlý a lživý jako před sedmi sty lety, ano dávno před tím. Boj, jehož počátek sahá až k pádu prvních lidí, po němž bylo položeno nepřátelství mezi hadem a ženou.

Když teta Imeldina Massina se stala milovnicí sestry chudoby v řadě sv. Františka a sv. Kláry, Imeldě začínalo vzházet též světlo. Bude nutné odejít.

Je zajímavé, že celý tento boj, který byl skryt jejímu okolí, Imelda prodělávala skoro sama. Její otec byl málo v rodinném kruhu. Byl význačnou osobou a měl důležité místo ve správě Bologně. Skoro víc než s otcem stýkala se Imelda se svými třemi strýci kněžími, z nichž jeden se jmenoval P. Napoleone a dva ostatní byli dominikány: P. Edigio a P. Guglielmo. Ti chodili navštěvovat časem Imeldu, či jak ji důvěrně říkali svou Beldu. Imelda je jméno, jež dostala na křtu, neboť v té době nebylo ještě zvykem měnit jméno při vstupu do řádu, jak je tomu dnes. Jméno Imelda se v Bologni vyskytovalo často, i v samé rodině Manbertinů.

Egana, otce Imeldina, vzdalovalo z rodiny i to, že byl volán jako starosta do sousedních měst v okolí Bologně, kam jezdíval sám a rodinu sebou nebral. Byl svědomitý a celý svůj čas věnoval lidem, kteří mu dali do rukou správu své obce.

Žily tedy doma většinou s matkou v tichu a ústraní, než se Guido oženil. Kroniky prvých životopisců Imeldiných se obdivují přímo palčivé zbožnosti dítěte, kterou jako by byla vyssála z prsů matčiny, a jen tak si vysvětlují div milosti Boží, který v ní uskutečnila Prozřetelnost za tak kratičký čas. Píší, že Imelda byla od malička jemná a vážná, ráda poslouchala příběhy ze života svatých a ve svém úsudku projevovala neobyčejnou zralost rozumu. Matka ji vodila často na slavnostní bohoslužby, jež tehdy byly skoro denně. Naslouchaly spolu recitování a zpěvu společných kněžských hodin, a v prázdných chvílích si dítě opakovalo útržky žalmů, ulpívajících v dětské paměti.

Byl to zázrak? Nebo jen dobrá výchova? Snad oboje. Rozhodla-li se Imelda tak mladá pro život v klášteře, nebylo to v té době nic divného.

Sv. Markéta Uherská, dcera uherského krále Bely V., učinila právě tak. Stará čtyři roky je dána rodiči k sestrám druhého řádu dominikánského a v sedmi letech plna radosti obléká hábit.

Sv. Zdislava, dominikánská terciářka, světským jménem hraběnka Berková z Moravy, zasvěcuje se Bohu již jako dítě. Neměla ještě sedm roků a utíká z domu do lesů, aby tam mohla žít jenom Bohu.

Právě tak mladá vstupuje do kláštera ct. sestra Eufemie z Ratiboře, knížecí dcera, jež umřela roku 1359 v pověsti světice jako převorka dominikánského kláštera v Ratiboři. (3)

3) Viz: P. Pius Bazan op, Eufemia, Albertus-Magnus-Verlag, Vechta.

Byla vrstevnicí bl. Imeldy. Měla tedy Imelda dosti vzorů, věděla-li ovšem o nich. Zachovala se však hrdinsky, když k její duši dolehl hlas Boží.

NALEZENÝ DOMOV

*"Pověz mi tedy ty, jehož miluje duše má,
kde pásáš, kde odpočíváš v poledne;
bych nemusila se toulat za stády tvých druhů -*

*Nevíš-li, ó nejkrásnější ze všech žen,
vyjdi a kráčeš po stopách stád... "*
(Pís. 1,6-7)

Všecky tyto věci zrály pomalu a bolestně v duši Imeldině. Lidem se příliš nesvěřovala, neboť i ten nejvěrnější může zradit, a pak je bolest člověka větší pro zklamání. A z rány v srdci vyteče krve ještě víc. Zato prodlužovala své chvíle před svatostánkem. Byla rozhodnuta jít do kláštera, ale nevěděla, do kterého. V Bologni jich bylo dosti, ale byly různé povahy. Snad zjevila milost Boží Imeldě také to, že je důležité najít svou řeholi, odpovídající spíše její povaze a touze. Měla jít snad prostě za tetou Massinou ke klariskám?

Imelda chodila často do dominikánského kostela. Měla tam dva strýce, kteří podobně jako teta Massina opustili bohatství a stali se prostými bratry kazateli - dominikány. P. Guglielmo Lambertini byl příbuzný se strany otcovy, P. Edigio Galuzzi se strany matčiny. Nemáme důkazů popírat, že tito dva vzorní kněží neměli vliv na volbu své neteře.

Bylo tomu teprve sto let od té doby, co žil a zemřel v Bologni sv. Dominik. Požehnání těchto událostí naplňovalo Bolognu dominikánským duchem. Bylo tam šest ženských klášterů dominikánských v době bl. Imeldy: klášter sv. Anežky, sv. Jana Křtitele, sv. Matěje, sv. Lukáše, sv. Marie Magdaleny ve Valdi Pietře, sv. Petra mučedníka a pravděpodobně sv. Maria Nuova. Několik jiných se chystalo přijmouti dominikánské stanovy. (4)

4) "La beata Imelda Lambertini, domenicana. P.Tom. Alfonsi OP, Bologna, Cap.IV, pag.51-52.

Dokud sv. Dominik žil, dával Bologni ve svých kázáních a duchovních vedeních ovoce svého života. Když zemřel, dal jim i své tělo. Byl pohřben v Bologni. Jeho mramorový hrob na oltáři boční kaple dominikánského kostela v Bologni zdobili největší výtvarní umělci Itálie.

Kolikrát asi klečela Imelda před ostatky sv. Dominika, kolikrát asi sledovala svými zraky postavy svých strýců, když se ubírali z kůru za hlavním oltářem v průvodu s ostatními řeholními bratry k náhrobku svého duchovního otce, aby tam zpívali antifonu " O lumen Ecclesiae - O světlo Církve." A když se zpívalo a kněz obcházel náhrobek s hořícím kadidlem, jak vroucně se asi mísily do stoupající vůně touhy a modlitby Imeldiny, v nichž prosila Boha, aby i ona našla již brzy nový domov. A stalo se.

Imelda se stala dominikánkou. Byla sestrou II. řádu v klášteře sv. Magdaleny ve Valdi Pietře na předměstí Bologně, třebaže v klášteře sv. Anežky měla svou příbuznou už jako sestru dominikánku.

V životě Imeldině byl skryt rys samoty a lásky k Eucharistii. Snad si toho nebyla ani plně vědoma, ale byla to pravda. Teď, když začínala být řeholnicí, splnilo se jí to dokonale. Samota - to je zřejmé. A Eucharistie? Také?

Dominikánský duchovní život má zvláštním způsobem svou základnu v Nejsvětější Svátosti oltářní. Je to odkaz sv. Dominika, o němž čteme, jak miloval mši svatou, s jakou vroucností ji sloužil: o tom, jak trávil celé noci v kostele, a když ho zmohla únava, jak jen na okamžik si dopřál spánek opřen hlavou o oltářní kámen. Založil-li potom řád bratří kazatelů, musel mu dáti eucharistickou základnu. Kázání je hlásání slova Božího - života a lásky Ježíše Krista, jak je to uloženo v evangeliu. Eucharistie není nic jiného než vtělená druhá božská osoba, tedy také Slovo Boží, ale pod jinou způsobem. Aby bratr kazatel mohl hlásat slovo Boží psané, tak aby duše poznala, že jí dává Cestu, Pravdu a Život, musí býti jeho duše naplněna a oživena tím, co káže. A této nadpřirozené plnosti se mu dostává ve svatém přijímání: Eucharistie je jako žhavý uhel, jímž kdysi očistil anděl rty prorokovy, aby mohl hlásat slovy Božími pokání a naději vyvolenému národu.

Dominikánský poměr duše k Nejsv. Svátosti určil vědecky, theologicky a mysticky největší syn sv. Dominika, sv. Tomáš Akvinský. Jeho modlitby a hymny o Eucharistii se staly majetkem a mluvou celé Církve svaté.

Jeho spisy byly základem duchovního života celého dominikánského řádu, a téměř okamžitě přinesly ovoce v Německu ve vynikajících dominikánských mysticích, jako byl mistr Eckehart, Jan Tauler a lahodný Jindřich Suso (1295 - 1366). Jsou skoro všichni vrstevníci bl. Imeldy a měli veliký vliv na duchovní výchovu ženských dominikánských klášterů. Kroniky těchto klášterů, většinou z

doby Imeldiny, zachycují v dětské prostotě celý život sester Imeldiny doby a pomohou nám pochopit i její život v klášteře.

Náš úvod k dominikánskému životu Imeldinu by nebyl úplný, kdybychom se nezmínili ještě o sv. Kateřině ze Sienny. Pocházela z chudičké rodiny. Jako je sv. Dominik "laskavým, sladkým otcem" dominikánského řádu, tak sv. Kateřina se může zvatí starší sestrou nebo matkou bratří i sester kazatelského řádu. Vytvořila tak krásné spojení činného života a mystiky dominikánské, že v jejím životě a díle najde pro sebe mnoho, ano všechno, každá sestra dominikánka: její kontemplace byla tak hluboká, že je vzorem druhého řádu; třetí řád má v ní příklad učitelky, ošetrovatelky nemocných a sirotků a ostatních činností sociálních, poroučených láskou k bližnímu pro Ježíše umírajícího za nás na kříži. V šestnácti letech se stává dominikánskou terciářkou po velikých bojích s rodinou, okolím a se sebou samou.

Její život byl vtělená láska k Bohu, k Církvi a k bližnímu. Eucharistie jí byla vším. (5)

5) Dialog sv.Kateřiny.

Často nepožívala od Popeleční středy až do Nanebevstoupení Páně jiného pokrmu než Nejsvětější Svátost. A vypráví se, že Spasitel se jí dal napít své drahocenné krve ze svého otevřeného boku. Zemřela ve věku 33 let (roku 1380). (6)

6) Život sv.Kateřiny Sienské, Dobré dílo, St.Říše.

Neuměla číst ani psát, proto Bůh sám ji naučil recitovat kněžské hodinky, a to latinsky. Napsala, vlastně nadiktovala krásný "Dialog" a mnoho listů, v nichž se obráží darovaná moudrost Ducha Svátého, neboť Kateřina neměla žádných škol. Každý list její končí výkřikem: "Zůstaňte ve svaté a sladké lásce k Bohu! Ježíši sladký! Ježíši Lásko!"

Vidíme tedy, že sv. Dominik nezklamal eucharistické touhy Imeldiny a zavolal ji do svého řádu. A Patrik?

ZE ŽIVOTA A MODLITEB SESTER KAZATELEK

"Toto je přikázání mé, abyste se milovali, jako jsem já miloval vás. A nikdo nemá větší lásky, než ten, jenž položí život svůj za své přátele." (Jan 15,12-13)

Řád kazatelský se skládá ze tří řeholních společenství: bratří, sester (II.řádu) a členů třetího řádu. Jim stojí v čele velmistr řádu nebo generální kapitula jako nejvyšší hlava, podléhající Svaté Stolicí." (Stanovy bratří, n.8, § 1, Řím 1932)

Sestry druhého řádu bratří kazatelů tvoří řeholní řád, založený sv. Otcem Dominikem. Mají slavné sliby, žijí v samostatných klášteřích podle řehole sv. Augustina a stanov, sestavených pro ně řádem bratří kazatelů; usilují o dokonalý křesťanský život, a tak naplňují svatou účinností práci svých bratří" (Stanovy sester II.ř., n.5, Řím 1930).

"Prostý a tichý kanovník z Osmy ve Španělsku", tak nazývají současné dějepisné prameny sv. Dominika, (7)

7) Viz Scheeben, Der hl.Dominikus, strana 64...

chtěl založit apoštolský řád bratří. Okolnosti ho donutily založit napřed řád ženský. Stalo se to roku 1206 v Prouille v jižní Francii. (8)

8) Dějiny založení, vylíčení života v klášteře, a pod. líčí kniha "Notre Dame de Prouille".

Shromažďoval v klášteře "obrácené", jednak aby je zachránil ze společnosti plné bludů, jednak aby mu pomáhaly v apoštolátě svou činností mezi dívkami, a to především svými modlitbami.

Žily podle řehole sv.Augustina a podle stanov, vypracovaných sv.Dominikem. Stanovy byly

potvrzeny roku 1236 pod názvem "Stanovy sv. Sixta", neboť byly adresovány klášteřu sv. Sixta v Římě, zbudovanému roku 1218 podle Prouille. Dějiny klášteřa sv. Sixta souvisí s životem bl. Imelda, neboť Imelda žila v klášteři, jenž byl obrozen a upevněn v řeholní kázni sestrami dominikánkami, které přišly do Bologně z římského klášteřa svatého Sixta.

Stanovy sv. Dominika, jejichž podání se nám zachovalo v bulle papeže Řehoře IX. z října roku 1236, ukazují obraz řeholních ideálů sv. Patriarchy. Uvedeme z nich několik bodů:

" Věrné zachování řehole, tři slibů, trvalá zdrženlivost od masa; půst od Vyvýšení sv. kříže (14. září) až do velikonoce. Ustavičné mlčení, chudičké a hrubé šaty, tvrdé lože, odpočinek a spánek bez svlékání hábitu. Každodenní vyznávání přestupků předpisů pro společný život na kapitulu; přísné odloučení od světa (klausura), ruční práce, rozjímání a recitování božského officia. Konečně předpisy pro bratry, kteří se měli starat o majetek sester a o jejich duchovní život".

Byly to spíše body, jež vysvětloval v čas potřeby sám sv. Dominik. Po jeho smrti počet klášteřů vzrostl a bylo nutné určit přesně i podrobnosti předpisů, aby se uchovala jednota. Učinili to generálové Humbert de Romanis, bl. Jordán, sv. Rajmund Penafort a Johannes Teutonicus. To se stalo ve XIII. a XIV. století. Imeldin život spadá do proudu těchto organizačních snah.

Život sester byl prostý: ne psát knihy a listy, ne být dobrou pracovní silou, nýbrž dokonalé a úplné obětování sebe: holocaustum - celopal, to jest oběť, která shoří celá na oltáři mimo město tak, aby z ní nic nezůstalo, jak byl předpis ve Starém Zákoně.

Tak plyne den jak den; zdánlivě šedý a nechutný, ve skutečnosti však každý den je " novou slokou písně lásky a poznání, jež bude ukončena a začata Věčností". Hle pořádek takového dne :

Je půlnoc. Zvon zazní a za chvíli v naprostém tichu se otevřou tiše dveře cel a z nich neslyšně vycházejí bílé postavy sester, staví se v matném světle lampičky u mariánského obrazu v řadě po obou stranách chodby a recitují mariánské hodinky. Pak jsou v kůru kněžské hodinky, obyčejně celé zpívané.

Když jsou modlitby u konce, ztichne všecko a sestry se odeberou k odpočinku. Některé se však modlí dále. Je to dovoleno. A tak, zatím co svět spí a hřeší, uprošují tu Boží spravedlnost v soukromé dobrovolné modlitbě: buď schouleny ve tmě na svém místě, buď klečí s hlavou ve dlaních opřeny o železnou mříž, jež dělí kůr od kostela, nebo se vrhají na zem ke zvláště úpěnlivé prosbě.

Pak odcházejí jedna po druhé a v hluboké úkloně vrhnou ještě poslední pohled na oltář s Nejsvětějším a na věčné světlo, jež rozlévá matné a neurčité stíny do ticha kostela a je nedokonalým obrazem jejich lásky: neboť hoří před oltářem a venku je noc nad světem.

Ráno začíná den první církevní ranní modlitbou (prima) a čtením kratičkových životů svatých (martyrologium): prosba, a vzor těch, kteří již zvítězili. A je toho třeba, neboť zkoušky a pokušení jsou těžká

Pak rozjímání. Některé sestry pracně usebírají mysl, jiné jsou uprostřed cesty, a jiné - věc, kterou zná jen Bůh - se noří svým srdcem a rozumem do nazírání, kontemplace věčné pravdy. Bezprostředně následuje mše sv. Chorální zpěv je úsečný a střízlivý, a pomáhá duši připravit se na největší tajemství života a smrti, lásky a nenávisti, na svaté přijímání. Tady je střed, východ a návrat řeholního života.

Po mši svaté po kratším občerstvení každá se odebere ke své práci, a ať je jakákoliv, řeholnice ji posvětit. A práce posvětit ji.

Před polednem je vzývání Ducha Svatého (tertia) a polední modlitba (sexta). Po obědě je krátký čas společné zábavy: nic není roztomilejšího než hlouček sester, v němž starší poučují mladší a všechny občas jsou strženy nakažlivým smíchem, jenž svědčí o tom, že nemají, co by je tížilo.

Odpoledne je rovněž začato modlitbou (nona, vesperae); a za celý den pak děkují sestry při zpěvu večerní modlitby (completorium).

Po modlitbě se utíkají do ochrany Panny Marie zpěvem " Zdravas Královno " za předepsaných obřadů a pozdravují svého otce svatého Dominika. Ztrávily den jako dobré dcery, neboť byl " mužem modlitby".

Světla zhasnou, sestry odcházejí v řadě se svých míst a ještě poklekají před matkou - představenou, aby jim - než přijde úplná noc - požehnala. A zatím co žehná duším, z jichž správy bude od ní chtít jednou Bůh počet, neboť jsou jeho - čte v jejich mladých očích o úplném štěstí a naprosté věrnosti. (9)

9) M.M.Davy, Les Dominicaines, chap.III.

Čas mezi modlitbou v kůru je vyplněn různým způsobem. Bud' sestry mohou být ve vlastní cele a o samotě se vzdělávat v duchovním životě nebo v Písmě Svatém. Nebo pracují ve společných místnostech (laborerium). Práci řídí ustanovená sestra (magistra operis). Práce je různá.

Provinciál toulouský nařizoval roku 1340 - tedy krátce po smrti bl. Imeldy - aby se sestry věnovaly hlavně předení a tkaní látek z vlny. Látka měla býti jednak na hábity sester, jednak pro chudé, jichž žilo mnoho z almužen kláštera. (10)

10) Notre Dame de Prouille, pg.78.

Ve století XIII. a XIV. bylo důležitým zaměstnáním sester opisování rukopisů. Byly to knihy hlavně pro kůr a pak knihy o duchovním životě. Těch však bylo málo, a proto nejčastěji sestry četly z kříže, jenž je knihou stále otevřenou a přístupnou: verbum abbreviatum - výrok zkrácený.

Život sester, hodnocený po stránce vnitřní a duchovní, je plný obětí. Je nutné svléknout všechno osobní a nápadné; učinit mnoho ústupků lidem, s nimiž se žije. Ano, je nutno mít přátelský poměr k nim všem, pokud to je v lidské moci. Dlouhé roky soužití ulehčují, ale i zatěžují tuto oběť, jejímž zakončením je smrt; síly dá jen nadpřirozená láska, pomáhající již na zemi uskutečnit společenství svatých.

Ponevadž i sestry kazatelky mají mít základní dominikánský rys, lásku k pravdě (caritas veritatis), v jejich duchovním životě musí se zdůraznit a rozvíjet stránka rozumová. Řešilo se to tak, že profesori řádových škol docházeli k sestrám a přednášeli jim soustavně theologické i filosofické otázky, zasvěcovali je do ducha řádové liturgie a podobně. A jako ani laik nemůže vést (normálně) vyšší duchovní život bez duchovního vůdce, i sestry měly své zpovědníky. Bylo též nutné hodně zdůrazňovati dobrý vzájemný příklad a četby životů svatých.

Pomůckou k dobrému životu v klášteře je klausura (11)

11) O klauzuře viz: "Růži dominikánskou", 1936, číslo leden a březen. Článek "Klausura" napsal Br.Ambrož Svatoš OP Tento časopis podává zprávy o celém dominikánském životě, hlavně pro terciáře. Adresa: Olomouc, Slovenská 14.

a mlčení. Klausura - uzavření od hluku světa a od rušivého vlivu lidí; mlčení - přerušení styku s nejbližším okolím a se sebou samým. Jsou nutnou podmínkou ke kontemplaci, jež je důležitou složkou dominikánského života. Vyžaduje si ticho venku i v duši. A tak, třebaže klášter působí dojmem vězení svými mřížemi, přece v něm žijí lidé, osvobození ode všeho, i od sebe samých, což je největší. A tento život je znamením moudrosti, neboť " kdo je moudrý", praví Goethe, "zbaví se všech zájmů, jež trišťi jeho síly".

Než, není to moudrost sobecká, podle níž člověk hledí jen na sebe a opouští ostatní, místo aby žil mezi nimi?

A odpověď: obětování sebe není sobectví, nýbrž hrdinství. Není to však ztráta pro společnost lidskou?

Ne, protože toto obětování je za ni. A tolik nepochopení je mezi lidmi, protože klášterní brána je začátkem čehosi věčného, co člověk nechápe bez milosti Boží.

Stojíš před branou kláštera II. řádu s přísnou klausurou a myslíš si: hle, podobenství smrti. Vchází se jenom tam. Ale vejdeš-li, nalezeš nebe, nebo peklo. Podle toho, jak bude tvé srdce věrné. I dominikánský hábit je symbolem podobným: barva bílá a černá: čistá láska vykupovaná pokáním: Život vykupovaný smrtí. Neboť při každé oběti v člověku něco umírá.

Vstoupí-li dívka za tuto bránu, dostane nový šat a pozná, co má v sobě dobré, nezná však všecko, co je v ní špatné. Umírá-li jako svatá sestra, pochopila, co je v ní špatné, ale nepočítá, co má dobrého: snazší je totiž počítat, čeho je méně.

V noviciátě se seznamuje s řádovým životem a - chce-li Bůh - prochází zkouškou povolání a různým očišťováním. Toto může být někdy přímo hrozné, kdy i nejlhostejnější věci a slova se zdají mít znamení prokletí a duše si připadá jako Kain. Až Bůh chce, zmizí všechno. Duše se naučí být sama. Je vedena spíše soudem rozumu než citem a náladou. Ustupuje rušivá převaha obrazivosti, a duše se vzdělává rozjímáním (meditací); a čeká na pozvání Boží ke stolu věčné Pravdy, k nazírání (kontemplace) na První Pravdu, jež je předmětem naší víry, cílem všech našich tužeb a činů a táhne srdce naše k věčné lásce a k obětem, jež z ní plynou. (Summa II-II, 4,2,3.) Neboť kde není pravda, není ani dobro ani krása. Ovoce kontemplace je pokoj a radost. Duše očištěna vstupuje do řad těch, kteří přišli z velikého utrpení a umyli roucha svá a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Boha a slouží mu dnem i nocí. Nebudou již lačnět ani žíznit... neboť Beránek ... bude je pást a dovede je k prameni vod živých a Bůh setře každou slzu s očí jejich (Zj 7,14-17).

I kdyby neměl klášter jiný účinek než zdokonalení jednotlivce, měl by už své "sociální" poslání, poněvadž prospívá aspoň některým členům společnosti. Ale sociální poslání kláštera je širší. (12)

12) Hyer.Wilms, OP, Das Beten der Mystikerinnen.

Již přirozeným zákonem je člověk vázán být poddán Tomu, od něhož je on sám i všechny věci, kterých užívá. Ale neuznávají ten zákon všichni. Z milosti Boží postřehují toto porušení spravedlnosti některé duše a odcházejí žít jenom Bohu v oběť za ty, kteří žijí jenom světu a sobě. Tyto obětované duše v ústraní kláštera děkují Bohu za všechno a za všechny - odprošují ho za urážky - chválí jeho dokonalosti a milosrdenství - prosí o nové dary. Toto všechno dělají hlavně modlíce se slavnostně úřední modlitbu Církve svaté, kněžské hodinky, breviář. Je to účast na životě v nebi.

A tak před tváří Boží nikdo neusíná bez znamení kříže, nikdo nevstává bez modlitby, nikdo nepracuje bez vzývání Boha. Dělají to za něho ovšem jiní, pro jejichž modlitby často Bůh dovoluje hříšníkům žít, aby měli čas se obrátit.

Tyto sestry tedy dělají víc, než kdyby šly mezi lidi a upracovaly se až k smrti odstraňováním bídy ve světě. Neboť lidstvo je nemocné porušením řádu hodnot, což je nemoc duše. A duši uzdraví jen milost Boží.

Proto je nutné, aby i dnes byly duše, jež chápou tajemství Ježíše Krista ukřižovaného, jež by chtěly spolu s ním - přibity na kříž - pokračovat touto cestou v jeho díle vykoupení duší, jež jinak umírají na věky.

Tak bude snadná i "sociální reforma". Ale " bez prolití krve není odpuštění". Neboť: " V pravdě, v pravdě pravím vám, jestliže obilné zrno padající do země nezemře, zůstane samo; zemře- li však, přinese veliký užitek (Jan 12,24-25).

Touha a čekání

"Zapřísahám vás, dcery jerusalémské,

milého mého jestliže najdete,

řekněte mu, že láskou hynu ...

Ať přijde můj milý do mé zahrady

a jí její rozkošné ovoce..."

(Píseň 5,1-8)

Jak splnila Imelda veliký ideál dominikánského života, když se stala sestrou II. řádu ve Valdipietře?

Klášter sv. Magdaleny ve Valdipietře sahal svou minulostí až ke sv. Dominiku. Roku 1218 poslal sv. Dominik do Bologně bl. Reginalda, aby řídil tamní mužský klášter. Bl. Reginald byl svatý a nadšený kazatel, miláček Panny Marie a vysoškolských studentů a profesorů v Bologni. Bl.Reginald byl doktorem a profesorem práva na Pařížské akademii, pak církevním hodnostářem v Orleáně. Po zázračném uzdravení P.Marií, která mu též řekla, že dominikáni mají přibrat ke svému oděvu "škapulíř", vstupuje do téhož řádu. Umřel "naplniv v krátku časy mnohé" po životě plodné práce r.1110. Hrnuli se za ním do řádu v takovém počtu, že boloňský klášter ani nestačil.

V téže době žila v Bologni mladá šlechtična Diana d' Andaló, jež měla za duchovního rádce sv. Dominika. Za jeho nepřítomnosti v Bologni vedl ji bl. Reginald svými radami. Měla jich zapotřebí, neboť se proti ní postavila celá její rodina, protože se rozhodla vlivem bílých řeholníků pro život v klášteře, ano, vystavět klášter ze svého podílu, jenž jí připadal z otcova jmění. Zvítězila však a již roku 1223 vystavěla klášter a žila v něm s pěti družkami. Pomáhal ji však ne již sv. Dominik, na jehož radu to vše činila, nýbrž jeho první nástupce v řízení řádu, bl. Jordán Saský; listy, jež v této těžké době Dianě psal, jsou plny nebeské lyriky a nadpřirozené lásky, již ji podporoval v obtížném boji.

Počet jejích družek rostl. Z Říma, z kláštera sv. Sixta, o jehož založení jsme se zmínili, přišly čtyři sestry dominikánky, zasvěcené již do řádového života, aby nový klášter naplnily pravým řádovým duchem. Dvě z těchto čtyř jsou dnes prohlášeny za blahoslavené. bl. Cecilia, bl. Amata a s nimi i bl. Diana, zakladatelka kláštera. Vidíme, jak opravdově chápaly sestry svůj život.

Po smrti Dianině se sestry stěhovaly jinam. Vystavěly nový klášter sv. Anežky přímo v městě, v Bologni. Jednou nepřímou větví, vzrostlou z tohoto kláštera, byl i klášter Valdi Pietra, do něhož vstoupila Imelda. (13)

13) P.Tom.Alfonsi OP, La beata Imelda Lambertini, str. 65-77, 81.

Známe i jména sester, jež byly v klášteře, když tam Imelda vstupovala. Dokonce i jméno kněze, jenž byl u nich kaplanem; jmenoval se fra Aldrovando. Kapitulní akta z roku 1331 mluví o 22 - 23 sestřích, jež měly již slavné sliby. Převorkou byla tehdy s. Beatrice Acarisi; Jacopa di Castello byla představenou novickek. Celý klášter patřil pod pravomoc boloňského biskupa. Ze všech sester totiž patřily tehdy pod přímou pravomoc řádu jen sestry u svaté Anežky.

Tam tedy - u sv. Magdaleny ve Valdi Pietře - byla jednoho dne Imeldina obláčka. Dnes je velmi těžké stanovit přesně rok, měsíc a den Imeldiny obláčky, přesnou délku jejího života v klášteře a podrobnosti o její smrti z klášterních dokladů. Neboť roku 1485 byla zničena požárem kniha s příslušnými záznamy. Dovídáme se o tomto neštěstí z t. zv. "Knihy převorek", jejíž rukopis je chován v městské knihovně v Bologni pod číslem 994. Tam se čte poznámka, že knihy byly dány do ochrany jakémusi Jovanimu, jenž byl zástupcem a protektorem kláštera, a u něho že nešťastnou náhodou shořely: "Zmíněné knihy byly pro nás - píše se v poznámce - velmi důležité a jejich ztráta způsobila a působí velké škody nám, ubohým sestřím od sv. Magdaleny. Byla mezi nimi i t. zv. kniha "delle Matricolle", v níž se zapisují jména, rok, měsíc a den, kdy byla která připuštěna k obláčke a jak po roku zkoušky složila sliby do rukou matky převorky v kapitulní síni, za přítomnosti celého konventu ... Bylo to roku 1485 ..."

Obecně se má za to, že Imelda vstoupila do kláštera roku 1331. Zdá se to potvrzovat i ta okolnost, že v "Memoriálech" města Bologně čteme, že 7. června 1331 se Egano Lambertini, Imeldin otec, zavázal splatit do měsíce jakémusi Tomáši Donumdei z Florencie 200 boloňských lir. Jde zřejmě o dluh učiněný na rychlo, a to hodně veliký, neboť 200 boloňských lir byla na tu dobu hezká částka. Maně se vtírá myšlenka, nepotřeboval-li Egano tyto peníze na věno Imeldino, jež jí musil vyplatit, když vstupovala k sestřím.

Pro akt přijetí řeholního roucha byly již tehdy zvláštní obřady. Podle starých liturgických knih a podle klášterních kronik (14)

14) Viz staré "Processionarium S.OP" Dále "Histoire du Monastère de Prouille, pg.66 etc., Eufemia von Ratibor, P.Bazan OP, s.42... aj.

můžeme si sestavit asi takový obraz Imeldiny obláčky: Klášterní zvon svolal všechny členky kláštera do kapitulní síně, do místnosti, kde sestry jindy na sebe žalují veřejně své přestupky řeholního života.

Žadatelka se položí na zem a s rukama rozepjatýma v podobě kříže prosí o "milosrdenství Boží a řádu".

Pak vstane, a převorka ji vyloží, k čemu ji zaváže splnění její prosby: "Milosrdenstvím Božím si můžete být jista, neboť Bůh je to, jenž vás vede do řehole. Rád však vám klade určité podmínky.

Nesmíte mít právní překážky a musíte vědět, co na sebe berete. Budete vázána poslušností. To znamená, že se vzdáte své svobody a vlastní vůle. Budete vázána k chudobě. Nic nebudete mít svého; představená vám bude moci vzít i dát, co se jí bude zdát pro vás prospěšné. Bez ní nebudete smět nic dát, ani přijmout. A když se vám dají, budete nosit chatrné šaty a zřeknete se mnohého pohodlí. Budete posvěcena svatou čistotou a to nejenom těla, nýbrž i mysli. Věci toho druhu se vám ztratí, takže v této věci nesmíte na sebe hledět ani jako na člověka, nýbrž musíte být jako dřevo nebo kámen, abyste se stala jako anděl.

Budete vázána k modlitbě, kdy jiní lidé spí; k postu, kdy jiní lidé žijí v hojnosti. Budete-li však nemocná, představená má moc poskytnout vám příslušné úlevy.

A i když všechno věrně splníte, i potom se vám může dostat pokárání, poníženi a nedocení, což musíte trpělivě snášet. Zůstanete-li však opravdu věrná, slibuji vám jménem Božím jako odměnu život věčný. Chcete?"

Po kladné odpovědi žadatelčině sestry zpívají: " Pojd', snoubenko Kristova, přijmi korunu, kterou ti připravil Pán, tvůj božský Snoubenec. Pojd', opusť svět, odluč se od pozemských radostí! Pojd', dej se na cestu ctnosti a zapomeň na to, co opouštíš, a pusť se za tím, co je před tebou."

Ustřížené vlasy padnou k zemi a převorka obleče ji do bílého hábitu s liturgickou prosbou, aby " Pán ji oblékl do šatu spásy a zachoval ji svou milostí bez poskvrny ... "

Podává jí řemen s růžencem a prosí, " aby v jejím těle Pán uhasil všecku žádostivost tohoto života, tak aby ji láska vedla stále k poslušnosti rozumu ... "

Při škapulíři praví: " Přijmi, dcero, škapulír svého řádu. Je to nejdůležitější část oděvu a s nebe seslaný důkaz Mateřské lásky, s níž nejblahoslavenější Panna a Rodička Boží Maria se ujala kazatelského řádu a skryla jej pod plášť své ochrany. Chladivým stínem bude tě chrániti tento šat proti žáru vášní a až do smrti ti ochranou proti útokům ďábla a proti nebezpečím života".

Když převorka dává žadatelce černý plášť (kapa), zdůrazňuje, že je to symbol pokory a pokání. Jako je pod ním ztajena běl hábitu, tak musí ona tajit pokorou své dobré skutky, aby se nemusila objevit v hodině smrti před svým soudcem s prázdnýma rukama. Domýšlivost a pýcha by pokazila lesk její čistoty.

Nejdojemnějším obřadem je kladení závoje, jenž je znamením zasnub s Beránkem, vtiskujícím na čelo pečeť nevinnosti, která má býti jedinou krásou řeholnice; modlitba praví: " Odevzdávám ti, dcero, tento závoj, aby byl na tvém čele znamením usebranosti, panenství a svatosti; ochranou proti lidem a ustavičnou upomínkou na poslušnost, již jsi teď povinna Kristu Ježíši. Nos jej tak, aby zůstala bez poskvrny tvá duše, již teď v duchu pokání zasvěcuješ Božímu Synu!"

Dnes se dává při obléčce též nové jméno na znamení, že začíná nový život, ale v době bl. Imeldy to ještě nebylo zvykem. Po obléčce dávají řeholnice nové sestře políbení pokoje, čímž ji přijímají do své společnosti.

"Zahrada uzavřená jsi, sestro má, snoubenko, zahrada uzavřená, pramen zapečetěný -" (Pís. 4,12) mohl říci Pán nyní o bl. Imeldě. Žila svůj řeholní život jako ostatní. Statečně, neboť statečnosti je třeba, když duše přestává žít z pozemských věcí a začíná žít z Boha: z víry, naděje a lásky. Útočištěm je jen svatostánek, odpovědí na všechno je úsměv a důvodem k úsměvu je nejkrásnější Nejsvětější, jenž se na nás ustavičně dívá s láskou.

Imelda, říkají životopisci, byla brzy svým sestrám vzorem: v práci, ale hlavně v lásce k Eucharistii.

Její bílá postava, čteme o ní, že všechny uchvacovala svou nestrojenou skromností, neodolatelnou pokorou, prostotou a září svého téměř ještě dětského panenství. Bylo vidět, že žije z pramenů nadpřirozených. Žila jak ovečka.

Jiný životopisec vypravuje: "... milovala přírodu jako Chudáček Boží sv. František z Assisi. Když chodila zahradou, hovořila s malými tvory okolo sebe: "Sladký slavičku, víš, kdo dal tvému zpěvu celou krásu? A vy, květinky, znáte, od koho jsou vaše skvělé barvy a lahodné vůně? ... Až budete zdobiti Ježíšův oltář, blizoučko u něho, řekněte mu, že ho miluji, že po něm toužím... " (15)

Po společné práci odcházela Imelda do své světničky; na klekátku pod křížem vyprávěla Ukřižovanému o svém štěstí, o jeho dobrotě a milosrdenství a připravovala se na chvíle společného rozjímání, kde se dokončovalo očistění jejího srdce.

Když zazněl zvon, stoupla si v kůru na své poslední místo jako novicka a schoulena v pološeru pod kamennou klenbou nořila se do Božích tajemství.

Děkovala. Tolik velikých věcí jí udělal Bůh!

A přece měla ještě jednu touhu, o níž se bála mluvit, protože jí řekly, že je ještě příliš mladá. Bylo to sv. přijímání. Čekala tedy. Ale toto čekání spalovalo celou její duši a bylo její největší obětí.

V rozjímavé modlitbě se připravovala též na společnou modlitbu církevních hodinek. Byly to pro ni slavné chvíle: v nočním tichu za mdlého světla svíce spojovala se s nebeskými sbory. I když snad neznala Imelda dokonale smyslu latinských slov, přece Duch Svatý jí pomáhal vnikat do této modlitby. Čtete tolikrát o podobné pomoci sestrám dobré vůle v kronikách německých klášterů z XIII. a XIV. století.

Imelda byla skutečně šťastná. Její život se stal jako v poledne zastavené hodiny.

A její otec, matka a bratr? Ztrhal vstup do kláštera všecka pouta krve? Nikoliv; avšak její láska se posvětila a podřídila vůli Boží. Imelda se za ně modlila. Otec Egano, matka Castora i bratr Guido se svou chotí Pinou věděli, že Imelda není pro ně pohřbena. Zákony o klausuře nebyly tehdy ještě tak přísně chápány jako dnes, mohli ji tedy navštívit dosti často.

Prázdné místo v srdci matky Imeldiny, jež tam vzniklo odchodem dceřiným z domu, bylo brzy nahrazeno. Guidovi a Pině se narodil syn, jenž dostal jméno po dědovi, Egano. Castora k němu přilnula, třebaže Guido nebyl její vlastní syn.

Bylo to asi takto :

O vynikajícím postavení Egana Lambertiniho, otce Imeldina, v Bologni a okolí, jsme se již zmínili. Ještě dnes je v boloňském museu pamětní peníz s obrazem mladého ušlechtilého muže, a na okraji peníze je nápis: " Eganus Lambertinus bononiensis, (h)umanitate plenus - MCCCVII." Imeldin otec byl tedy plný šlechtnosti.

V mládí se Egano oženil s Misinou di Villano. Měl s ní syna. Byl to Guido, Imeldin bratr. Guido byl ještě nedospělý, když mu zemřela matka. Bylo to asi roku 1315.

Brzy potom se Egano oženil po druhé a vzal si Castoru, dceru Galluzziho. Byla o hodně mladší než Egano a o mnoho let ho přežila. Imelda byla jejich dcera.

Do jejich klidného soužití doma i do života v klášteře padly roku 1333 stíny. Na počátku tohoto roku naplnily Bolognu válečné zmatky, v nichž si nikdo nebyl jist životem a svobodou. Pokojní lidé žili v obavách, co přinese zítřek, a pokusy o smír byly marné. Guido musil též do boje a po několika týdnech upadl do zajetí ještě s několika druhy. Poněvadž v tehdejších poměrech nebylo jisté, vrátí-li se živ a zdrav, dům Lambertinů zaplavily obavy o jeho osud.

Imelda trpěla stejně jako příbuzní doma, ale přece byla klidná. Poručila svou věc Bohu, a měla ještě sílu potěšit matku a švagrovou Pinu. Odcházely od ní potěšeny a spoléhající se na modlitbu " svého bílého anděla".

A nikdo netušil, že místo smrti Guidovy dům Lambertinů bude oplakávat tak brzy smrt Imeldinu. Nikdo neslyšel v těchto dnech žhavých modliteb sestry Imeldy. Nabídla Bohu svůj život v náhradu za záchranu bratrovu? Nikdo to neví. Ale Guido se vrátil zdrav a Imelda zemřela; ano, zemřela tak rychle, že Guido jí nemohl poděkovati než na jejím hrobě.

Z rodinné kroniky Lambertinů je zřejmé, že koncem května 1333 byl Guido ještě vězněn ve Ferraře; dále, že Eganovi bylo nabídnuto, aby si vykoupil syna za 1400 zlatých fl., což je ohromná částka. A v " memoriálech" města Bologně čtete, že Egano dal zanésti do obecních knih prodej některých svých pozemků. Prodej nese datum 19. a 26. května 1333, a jsou tam uvedeny kupující osoby i popis pozemků. Potřeboval peněz na výkup synův.

Když se psaly tyto listiny, nebyla již Imelda mezi živými.

Zatím však, co se dály zmíněné vnější události, Imelda žila tiše svůj život v klášteře a čekala na splnění své největší touhy, na první svaté přijímání. Od té doby, kdy jí řekly, že je na to ještě příliš mladá, čekala trpělivě. Takový byl zákon. Vždyť ani starším sestrám nebylo dovoleno přijímati kdy

chtěly, nýbrž jen patnáctkrát za rok. (16)

16) Viz "Constituzioni delle suore di S.D.

Sv.přijímání se bude moci konat patnáctkrát za rok, kdy to určí bratři, spravující sestry. Budou-li ovšem mít dostatek zpovědníků, aby se mohly připravit. ale gen. kapitula v Barceloně roku 1574 nařizuje, aby společné svaté přijímání bylo v adventě a v postě každou neděli. V ostatní roční době pak každých čtrnáct dní. Teprve od roku 1574 mohly jít ke stolu Páně každé neděle. Imelda klečívala schoulena na svém místě, když sestry se vracely od svatého přijímání rozzářené štěstím. Trpěla a mlčela. Jen jednou se nemohla ovládnout a přiblížila se k jedné staré sestře a zašeptala: "Drahá sestro, řekněte mi, jak je možné přijmout Ježíše a nezemřít?" A sestra nevěděla, co by řekla.

Pán přichází

"Kéž by mě políbil polibkem svých úst -

kéž přijde milý můj do mé zahrady -

Celá jsi krásná, má přítelko,

poskvrny na tobě není;

ranilas srdce mé, sestro má, snoubenko,

ranilas srdce mé---

Přicházím v sad svůj, sestro má, snoubenko,

sbírat chci myrhu svou s vonným svým kořením ...

... Jezte přátelé a pijte!

a opojte se, nejmilejší.

(Pís., 1,1;4,7 a 9; 5,1)

Jako slunce vysílá své paprsky každou hodinu, jako přeplněný pramen, z něhož vytékají živé proudy, tak Srdce Ježíšovo, aniž se kdy ochudí, rozlévá nevyčerpatelné proudy milosti. Začínají oblačováním nebe, pak proudí na zemi, jako sedm toků svatých svátostí a tisíce jiných potůčků, jež vytékají z tohoto moře lásky, aby posvětily vyvolené a daly rozkvět ctnostem. (17)

17) "Eucharistií k Nej.Trojici, P.Bernadot OP

Tak uzdravuje Spasitel celou lidskou bytost a posvěcuje každý její čin.

Pro běžný život člověka má největší význam svatá zpověď a Eucharistie, či mše svatá. Zpověď, metafysicky řečeno, je největší obětí, jíž člověk dává Bohu otevřením svého srdce. Všecko může být člověku vzato násilím. Ale ani nejmocnější svatý, ani největší anděl, ani nejškodlivější ďábel nemá moci zasáhnout přímo a vlastní schopností do toho, čemu člověk říká "můj intimní, vnitřní život"; do hlubiny, tajemství mého srdce; čili do vlastních úkonů lidského rozumu a svobodné vůle. Je to království podléhající přímo jen Bohu a člověku podle zákona o podřadnosti příčin. A ve zpovědi člověk dobrovolně a upřímně otvírá toto království člověku. Ale jenom proto, že ten člověk má moc od Boha uzdravit jeho duši odpuštěním hříchů. Z toho by plynulo, že největším darem a důkazem přátelství je otevření srdce.

Pro lidi, kteří se zpovídají častěji, a v našem případě pro řeholnice, má svatá zpověď spíše význam jako ukazování cesty v duchovním životě. Hlavní účel každé svátosti však je upevnit v člověku obraz Boží podle podoby Ježíše Krista ukřižovaného.

Eucharistie a vůbec mše svatá má základní význam v životě křesťana pro svůj tajemný vztah k životu a smrti. (18)

18) P.Reg.Garrigou-Lagrange OP, "La messe et la mort." La vie Spirit., 1934, n.194.

Máme doklady o tom, jak pohlížely v době Imeldině sestry dominikánky II. řádu na svůj řeholní život. Jak cenily velice modlitbu breviáře, jak se na ni připravovaly studiem latiny, zpěvu a opisováním liturgických knih. Jak byly přesné v kůru; i o tom, jak Spasitel sám někdy trestal vlažnost a odměňoval věrnost v této věci. Zprávy se nám zachovaly v klášterních kronikách z XIII. a XIV. století. K

nejvýznamnějším klášterům té doby patří na příklad: Adelhausen, Diesenhofen, Engeltal, Kirchberg, Oetenbach, Töss, Unterlinden a Weiler. Hlavně z jejich kronik se můžeme přesvědčit, že je úplně oprávněno mluvit o četných sestřích, jež v nich ve XIII. a XIV. století žily, jako o květech německé dominikánské mystiky. Zprávy o nich jsou provanuty andělskou čistotou, úplnou odloučeností od tvorů a velikou úctou k věcem Církve. Vidíme to na př. ze zpráv kronik o tom, jak sestry přijímaly svaté svátosti. (19)

19) P.Wilms OP: "Das Beten der Mystikerinnen, hl.2, hl.4, hl.5.

Již tehdy byla obvyklá u sester generální zpověď. Nebyly však vázány ji dělat, kdežto bratři ji konat musili a to jednou za rok, jak to nařídil sv. Albert Veliký, když byl provinciálem v Německu.

Ve mši svaté a svatém přijímání měly sestry střed svého života. Tam viděly Spasitele přítomného v rukou kněze při pozdvihování; a při sv. přijímání prožívaly nejdůvěrnější spojení s ním. To byl vždy konec předcházejících modliteb a obětí, a začátek i důvod nových.

Musíme si uvědomit, abychom to vše pochopili, že sestry, které opustily svět a jeho útěchy; sestry, které v klášteře z vůle Boží mnohdy se setkaly s nepochopením lidí, jimž byly svěřeny, a které konečně samy hledaly bolest z lásky k Bohu - že potřebovaly, aby jim Bůh aspoň nějak naznačil, že o nich ví a že jsou mu milé jejich oběti. Pravda, nebyly k tomu nutné vždy mimořádné jevy. Ale kroniky mluví i o těchto. Jako na příklad sestra Elli, odcházející od stolu Páně, zářila jako krystal. Nebo jak po dobách vyprahlosti přicházely chvíle útěchy a radosti. Čteme dokonce i případ, který nás vrátí k bl. Imeldě: "Sestra Williburga von Trossingen vstoupila do kláštera v Diessenhofenu ještě jako dítě. Bylo to šťastné dítě, a když konvent přijímal Pána, měla velikou touhu přijmout ho též. Proto nejedla ráno. A tu když kněz rozdával svaté přijímání - vzal hostií jen tolik, kolik bylo sester - jedna hostie zbyla. Sestry věřily, že Pán učinil zázrak, a přivedly dítě. Kněz pravil: "Milé dítě, pojď sem. Náš Pán se uchoval pro tebe." A dal ji našeho Pána. Těmito a podobnými událostmi byly sestry utvrzovány v přesvědčení, že Tělo Boží je nejjistější milostí, již může člověk v tomto životě přijmouti.

Velikonoce roku 1333 byly pro Imeldu hodně neveselé pro smutek nad zajetím Guidovým. Pak přišly zprávy radostnější; že Ferrarští jednájí s bratrem lidsky, že ho propustí za výkupné a že otec výkupné již shromažďuje.

Imelda se mohla zase více věnovat Bohu a sobě. Neměla již tolik práce s utěšováním matky a ostatních domácích. O touze, která ji tolik trápila a která - po lidsku mluveno - nemohla být ještě hodně dlouho utištěna, jsme se už zmínili. V takovém stavu ji zastihl den před Nanebevstoupením Páně - vigilie svátku.

Hlas liturgie, vyprávějící o radosti apoštolů, že mohli žít s Pánem, o jejich lidském smutku nad jeho vítězným odchodem, o jejich čekání Utěšitele, to vše oživovalo ráno v srdci Imeldině.

Vigilie Nanebevstoupení Páně roku 1333 byla 12. května. V klášteře Val Di Pietra svolal zvon sestry do kůru, aby byly přítomny ráno mši svaté. Zaznělo druhé znamení. Zatím co v klášterních chodbách se ztrácely táhlé údery zvonu, sestry v kůru si připravovaly knihy. Tyto knihy, prastaré, ozdobené barevnými kresbami, jež malovaly dnes zapomenuté novicky a sestry, se zachovaly až do dneška.

Leží v městském museu v Bologni v zasklených skříních a jsou bedlivě a žárlivě střeženy. Každá má své číslo. Kniha č. 9 má nápis: "Iste liber est sororum sancte Marie Magdalene de valle petre." Kniha s číslem 11: "Hich est liber sororum sancte Maria Magdalena de val de petra." O knize č. 12 můžeme soudit skoro s jistotou, že pochází z konce 13. století. A že jde o knihy původu dominikánského, o tom svědčí miniatury a liturgické texty. Na kresbách totiž jsou znázornění obyčejně sv. Dominik, sv. Petr muč. dominikán, nebo dominikánské sestry při různých liturgických úkonech. (20)

20) Viz též P.Alfonsi OP, pg.72 a pg.226-229, op.cit.

Snad jednu z těch knih měla ve svých rukou i sestra Imelda 12. května, den před Nanebevstoupením

Páně, v den svého nanebevzetí.

Zvon dozněl trhaným úderem, bohoslužba začala. Br. Aldrovando měl mši svatou a sestry zpívaly. V Imeldě bylo všechno píseň. I tehdy, když její rty byly němé, zvláště když ve volné chvíli odběhla na na chvílku adorace, jež se později stala posvátným obyčejem některých klášterů sester, ale v měřítku větším, jako věčné klanění.

Obřady v kůru mýjely: Litanie ke všem svatým byly jako volání drahých jmen do nebe: Otce, Matky, sester a bratří a za každým jménem vyslala Imelda žhavou prosbu: "Přimluvte se, ať ke mně Pán přijde!" Pak byla mše svatá. Připravena kajícím duchem předcházejících dnů. Imelda sledovala a prožívala každé slovo liturgie, jako by hledala aspoň jedno, jež by jí bylo pevnou zárukou, že bude vyslyšena, že On přijde ...

"Gavisi sunt discipuli viso Domino" byl vedoucí motiv liturgie již od velké noci - "zaradovali se učedníci spatřivše Pána" - oč méně by stačilo Imeldě -

"Bratři - zazněla slova epištoly - jednomu každému z nás byla dána milost podle míry daru Kristova ..." (Ef. 4,7)

Zdálo se jí, že tato slova přicházejí jako odpověď, jako velký slib. Vzpomněla na slova liturgie minulých dnů: "Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno... neboť každý, kdo prosí, dostane, a kdo hledá, najde - aleluja..."

Imelda se vzchopila k poslední modlitbě: "Pane, udělal jsi tolik zázraků - udělej ještě jeden: Přijď ke mně! Lidé mi řekli, že mé srdce je pro tebe příliš malé - nahraď svou láskou tento nedostatek a přijdi, přijdi -"

"Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět: znovu opouštím svět a jdu k otci, Aleluja" zpívaly sestry v responsoriu.

Pak četl fra Aldrovando evangelium: " ... Ježíš pozvedl oči k nebi a řekl: Otče přišla hodina, oslav Syna svého, aby Syn tvůj oslavil tebe: jakož jsi mu dal moc nade vším tělem, aby dal život věčný všem, které jsi mu dal. Toto pak je život věčný: aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, jež jsi mi dal vykonat. A nyní oslav mě ty, Otče, u sebe slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než ještě byl svět. Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Tvoji byli a mně jsi je dal ... Já ze ně prosím ... protože jsou tvoji... "(Jan, 17)

Po mši svaté sestry odešly, kůr ztichl a Imelda v něm zůstala sama. Slova liturgie jí zjevila velikost lásky a moci Boží a ovládla ji jediná myšlenka: "Kdyby Bůh chtěl ..."

Kdo ví, co všechno řekla Bohu v této adoraci. Snad jenom jediné slovo: "Přijdi, přijdi, přijdi -"

Její tvář se vpíjela do svatostánku a celá její bytost se proměnila v touhu: Bílá hostie. Přijdi -

Zmocňovala se jí extase. Poslouchá: jakoby nějaká píseň nová, daleká. Hlas s nebe jako hukot mnoha vod: " Ecce sponsus venit - hle, přichází snoubenec - Vyjděte mu vstříc - Exite obviam ei - "

Jako zkosena klesla Imelda na svém místě k zemi, s napětím hledá, odkud je to světlo, odkud je ten hlas. Nad ní ve vzduchu se vznáší bílá hostie. U mříže oddělující kůr od kostela se tlačilo s úžasem několik lidí, kteří zůstali ještě ode mše svaté v kostele. Pozorují zázrak.

Hostie se blíží, Imelda rozpráhla náruč. Hostie se zastavila. Imeldě klesly ruce a přichystané rty se semkly a šeptaly: " Pane, nejsem hodna, abys vešel pod mou střechu, ale řekni jen slovo a má duše bude uzdravena." Ale Hostie stojí a zástup u mříže roste. Také Imelda prožívá v té chvíli celou hloubku lidské bídy, až ji to zdrtilo. Ale hned se vzpružila. Zalila ji láska a naděje. Jeho láska, která ho přivedla na kříž: "Když přišel tak blízko, kdo mu zabrání, aby nepřišel ještě blíž?" - A s důvěrou hleděla k hostii.

Záře v kůru a lidé v kostele upozornily sestry, že se děje něco mimořádného.

Spěchají do kůru, vidí Imeldu a hostii a klanějí se. Fra Aldrovando si obléká rozechvěle znovu bohoslužebná roucha, bere klade Hostii na patěnu a jde s ní k Imeldě. Pozorům vůli Boží.

A Imelda v kleče otvírá náruč, oči nespouští z Hostie a nastavuje rty k polibku Ježíše Krista. Stalo se. Bratr Aldrovando dořikává: "Tělo Pána našeho Ježíše Krista ať te zachová k životu věčnému. Amen" - a odchází. A nikdo netušil, jak blízko je v té chvíli Imelda věčnému životu.

Sestra Imelda osaměla. Stiskla rty, neboť byla jista, že teď nepříjde nikdo jiný po Něk, aby ji

políbil. Schoulila se k díkůvzdání. Sestry ve zbožném tichu si klekají kolem ní, jiné si sdělují svůj údiv šeptem u dveří kůru a lid plný napětí se tísní za mříží v kostele. Nikdo neví, jak děkovala v té chvíli Imelda Bohu. V duši její se odehrálo, o čem pěje Píseň:

"Přišel jsem -
otevři mi, sestro má, přítelko, holubičko má,
neposkvrněná.
Vstaň, má křeč krásná, a pojď -
ukaž mi svou tvář,
ať zazní tvůj hlas v mých uších;
neboť tvůj hlas je sladký
a tvář je půvabná -
pojď, budeš korunována."
(Pís. 5,2; 2,13-14)

Sestrám se zdálo, že Imelda děkuje Bohu již dost dlouho. Toužily slyšet od ní samé, jak se to vlastně stalo. Jdou, dotýkají se jí jemně, ale Imelda zůstává bez pohybu; oči přivřené jako v sladkém snu, na rtech lehoučký úsměv: sestry držely v rukou jen mrtvolu:

"Vstala jsem, abych otevřela miláčku svému;
závoru svých dveří jsem otevřela miláčku svému -
život můj se rozplynul, jak promluvil --" (Pís. 5,5-6)

A slzy nebeské radosti sester se proměnily v slzy lidského smutku. Imelda začínala v nebi svou věčnou slavnost obětování květů, z nichž kousek zachycují dominikáni v římském chrámě Santa Maria sopra Minerva jednou za rok, v neděli po 12. květnu.

Co říkala matka Imeldina, otec a ostatní? Nevíme, nemáme o tom zachovaných zpráv. Víme jen, že do rodinného archivu hrabat Lambertinů byla zapsána krátká zpráva o smrti Imeldině týmiž výrazy, kterými byla zanesena do martyrologia sester ve Valdipietře, aby se četla v kůru v každý výroční den Imeldiny smrti; "Obiit soror Imelda de Lambertinis, cui in vita hostia de coelo sibi demissa, a sacerdote accepta communicata fuit coram multis. - Zemřela sestra Imelda Lambertini, již byla seslána za života Hostie s nebe, vzata knězem a jí podána před zraky mnohých." (21)

21) P.Alfonsi, pg.242, op.cit.

Po smrti

"Jakoby polední záře ti vzejte k večeru:
a když budeš myslit, žes ztracena,
zazáříš jako jitřenka."
(St.Lud.Bert.,ant. ad vesp.)

Třebaže Egano a Castora ztratili ve Valdipietře drahé dítě Imeldu, zachovali si ke klášteři přátelské vztahy, a ještě po 20 letech Castora poroučí sestrám menší částku peněz.

I rodiče i sestry byly přesvědčeny, že Imelda umřela jako světice, proto nahradily brzy svůj smutek zbožnou úctou k Imeldě. Jak tato úcta vypadala, přesně nevíme, neboť hlavní prameny o životě v klášteře zhořely roku 1485, o čemž jsme se již zmínili. Tuto bolestnou ztrátu nahrazují památky z pozdější doby, čerpané z pramenů mimoklášterních. Podle nich Imelda byla pohřbena v kůru, kde zemřela, a dostalo se jí krásného mramorového náhrobku, na němž byl nápis se zprávou o způsobu její smrti.

Dva roky po její smrti, roku 1335, bylo nutné obnovit martyrologium. Martyrologium je liturgický souhrn krátkých životů svatých, jejichž památku slaví církev svatá. Souhrn je rozdělen podle dní a na prvním místě je osoba, jejíž památka se slaví v modlitbě breviáře. Čtou se v kůru ráno po modlitbě primy v klášteřích, které mají společnou kůrovou modlitbu breviáře. Na den 12. května bylo vloženo na druhé místo kratičké čtení o sestře Imeldě, jak jsme je uvedli na konci předešlé kapitoly: "Obiit soror Imelda ... " Tím úcta Imeldina dostávala bohoslužebný ráz. Každého roku zpívaly sestry na uctění

památky Imeldiny antifonu s modlitbou, v níž prosily, aby je " Pán chránil všeho zlého na přimluvu bl. panny Imeldy a pro její prosby, aby se jim dostalo milosti zemřít po hodném přijetí svatých svátostí".

Z Valdipietry se šířila úcta k Imeldě i do jiných klášterů, hlavně dominikánských. Výjev její zázračné smrti se stal oblíbeným námětem malířů. O tomto všem máme historické doklady, které byly sebrány zvláště roku 1826, kdy Posvátná kongregace obřadů hledala důkazy o stálé úctě Imeldině od její smrti až po přítomnou dobu. A tato úcta byla skutečně dokázána. Tak na př. víme, že sestry v klášteře S. Maria Nuova v Bologni rovněž uctívaly malou světici a zpívaly před jejím obrazem tutéž antifonu a modlitbu jako sestry u sv. Magdaleny. Zjistilo se, že úcta k Imeldě se rozšířila i mezi drobný lid, neboť stěny kolem oltářů a obrazů bl. Imeldy již v dávné minulosti se brzy pokrývaly různými poděkováními a dárky, jež měly tlumočit vděčnost za vyslyšení a pomoc.

Abychom však poznali podrobněji osudy úcty k bl. Imeldě, musíme si všimnout blíže osudů kláštera ve Valdipietře. Historických dokumentů je dosti.

Tak roku 1334, tedy rok po smrti Imeldině, sestry u sv. Magdaleny dostaly veliký peněžitý odkaz od jakési Guglielminy z Ture degli Albari, aby se peněz použilo na zvelebení úcty k Eucharistii. Nebyly to začátky nebeského apoštolátu Imeldina? Rovněž její matka Castora udělala veliké odkazy na podobné účely.

Než všechny příhody v dějinách Valdipietry nebyly tak příznivé. Slyšeli jsme již, že v době smrti Imeldiny zuřila v Bologni válka. Za válkou se připlížil strašný a obávaný její průvodce mor. "De quinque tres mortui sunt - z pěti umírali tři" - praví Borselli ve svých dějinách Bologně. Právě tak zhoubně, ne-li ještě hůře, řádil mor v kláštorech. Roku 1375 prořídly sestry tak, že si musely zvolit převorku z jiného kláštera. Jmenovala se Caterina Gessi. Ještě více trpěli sestry tím, že neměly v pohnutých válečných dobách kněží, kteří by je vedli. Počet sester se menšil, kázeň se uvolňovala a roku 1475 opouštějí všechny konvent, rozcházejí se do svých rodin a většina z nich se nestarala o Valdipietru ani o hrob Imeldin v ní. (22)

22) La beata Imelda Lambertini, pg.143-162.

Je to nejsmutnější úsek dějin kláštera, ale je to pravda. Vypráví o tom žalostnými slovy "Kniha převorek", psána od roku 1481 až do roku 1795. Vrací se k těmto těžkým dobám a začíná líčit nové oživení kláštera. Sestry se sem vrátily, když hrůza války a moru poněkud opadla. Seskupila je ct. matka Tom.Brigoli, jež byla pak několikrát převorkou, jak o tom svědčí zápisy o volbě roku 1472 ze dne 22.dubna. Klášter se vracel k staré řeholní kázni, a aby se to stalo rychleji, byly volány sestry z jiných klášterů, aby se doplnil potřebný počet sester. Vypráví o tom také kronika kláštera sv. Jana Křtitele a "Kniha převorek" v kláštera sester u sv. Matěje.

Aby se dovršila jejich řeholní obnova, prosily sestry boloňského biskupa, pod jehož pravomocí byly, aby byly přiděleny pod pravomoc řádu, tak, aby měly u sebe vždy kněze - dominikána.

Tato příhoda měla v nedávné době vliv i na historii života bl. Imeldy. V papežské bule Julia II. ze dne 22.října 1504 totiž sestry byly nazvány "Ordinis S. Augustini", Řádu sv. Augustina, tedy ne dominikánky, nýbrž augustiniánky. A tu přišli někteří historikové (P.Torrelí O.S.A.) a řekli: klášter ve Valdipietře byl tedy augustiniánský. Z toho plyne, že bl. Imelda nebyla dominikánkou, nýbrž augustiniánkou.

Dnes již je ta otázka vyřešena a jen pro zajímavost uvedeme, jak podobný omyl mohl vzniknouti.

Dominikánský řád se řídí řeholí a stanovami. Řehole je všeobecné vysvětlení o zachování svatých slibů a o společném životě. Proto může být několika řádům společnou. Přesné předpisy ovšem jsou ve stanovách, a v nich tedy je podstatný duch řádu i rozlišení ode všech ostatních řeholních rodin. Proto každý řád musí mít vlastní stanovы vlastní, nevypůjčené. Řeholi převzal sv. Dominik od sv. Augustina, poněvadž to bylo přání Církve v té době; proto se může nazvat řád kazatelský řádem sv. Augustina, ale je to název velmi široký a nepřesný. Stanovы vypracoval sv. Dominik sám; tam vložil vlastní řádový život a proto přesným názvem řádu by bylo: Řád sv. Augustina podle stanov bratří kazatelů, či krátce řád kazatelský. Název dominikáni je pozdější.

Bulla Julia II. užila názvu širšího, ale s vědomím, že jde o dominikánky. Neboť bula je odpovědí na prosbu sester, psanou pravděpodobně ještě roku 1504, a v ní sestry o sobě praví, že jsou "Conventus monialium seu sororum sancte Marie Magdalene... ordinis Sancti Augustini secundum instituta fratrum Praedicatorum, alias Sancti Dominici" - to jest - "Konvent řeholnic či sester sv. Magdaleny ... řádu sv. Augustina podle stanov bratří kazatelů, jinak sv. Dominika".

Nemůže se ani říci, že by název, jehož užila pro sestry bula, byl zrovna chybný, neboť víme zcela bezpečně, že i sestry dominikánky z Prouille byly nazývány podobně: "Kanovnice sv. Augustina", ač bylo zřejmo, že je založil sám sv. Dominik. Nemohl přece nazvat řád svým jménem; bránila mu v tom pokora. Proto sestry byly nazývány jmény svých klášterů, např. :U svaté Anežku, U sv.M.Magdalény a p., nebo byly nazývány podle řehole sv. Augustina. Jméno dominikánky se ustálilo až dlouho po smrti sv. Zakladatele.

Pokud jde o dominikánskou příslušnost sester Valdipietra, důkazy jsou výmluvné: zápisy voleb převorky, zachované z roku 1489, 1480, 1472 výslovně mluví o sestřích Ordinis s. Dominici. Roku 1465, kdy Valdipietra byla právě sestrami opuštěna, jak jsme o tom psali, boloňští dominikáni zabírají klášter jako řádový majetek. Památky jdou dále: víme, že již roku 1280 sestry u sv. Magdaleny užívaly v celé službě kůrové dominikánského direktáře a dominikánské liturgie a zachované liturgické knihy zobrazují sestry v dominikánském hábitě, a vůbec celý jejich ráz je dominikánský. Byly tedy ve Valdipietře dominikánky i před bl. Imeldou i po ní.Z toho plyne, že Imelda byla jedna z nich, dominikánka, čili jak říkají prameny: soror Imelda - sestra Imelda.

Pod vahou těchto důkazů prohlásili učení španělští augustiniáni, že by bylo omylem prohlašovat ještě teď Imeldu za augustiniánku a že je nejlépe prohlásit tuto otázku za odbytou.

Tridentský sněm rozhodl, že všechny kláštery sester, jež stály mimo městské hradby mají být umístěny za městskými hradbami. Bylo mnoho smutných zkušeností z předcházejících válečných dob.

A tak roku 1566 dne 18. května se usadily i sestry z Valdipietra v Bologni u kostela sv. Josefa. Získali tímto přesídlením hmotně, avšak jejich srdce toužilo po pokladu, jež nechaly u sv. M.Magdaleny, po ostatcích bl. Imeldy.

Na jejich ustavičné a naléhavé prosby byl roku 1582 v únoru otevřen hrob sestry Imeldy a prohlédnut církevními a lékařskými autoritami. (23)

23) Podrobnosti najdeš v tak zv."Summarium additionale" k dokladům o účtě bl.Imeldy. P.Alfonsi OP pg.168.

Pak byly ostatky v tichosti přeneseny k sestřím, neboť slavnostní přenos nebyl církevně dovolen.

Kromě výročí Imeldiny smrti začaly sestry oslavovati i den přenesení ostatků, 24.února a tak měla Imelda již dva liturgické svátky. V bývalém klášteře Valdipietra dala rodina Lambertinů postavit roku 1591 kamenný památník s obšírným oslavným nápisem o Imeldě, jenž se zachoval dodnes.

Čekal sestru Imeldu v novém klášteře sester na Via Galliera v Bologni slavnější osud než ve Valdipietře?

Sestry daly postavit Imeldě oltář ve svém kostele a na oltáři uloženy její ostatky pod obrazem, znázorňujícím její svaté přijímání. Roku 1724 dne 24. července přísahala M.Pavla Sarti a převorka M.Teresa Baraldi, že ostatky jsou neporušené a že skříň s nimi je strážena jako poklad. Bylo to tehdy, když šlo o zahájení jednání o blahořečení naší světičky. Takový proces však předpokládá v minulosti církevně uznanou úctu a zázraky. Bylo tu obojí.

Již roku 1599, tedy několik let po přenesení ostatků, sestry prosí boloňského arcibiskupa Alfonsa Paleottiho, aby dovolil v jejich kostele veřejnou úctu k Imeldě na den sv. M.Magdaleny. Dovolil to a od té doby úcta Imeldina nabyla veřejného rázu v Bologni a celém okolí. Jsou závěti, v nichž umírající stanoví, aby byli pohřbeni v blízkosti Imeldiných ostatků. Šlechtici usilují dostat do svých rodinných kaplí aspoň nějakou památku na ni.

Když se stal boloňským arcibiskupem kardinál Prospero Lambertini z krve rodu Imeldina, byla zřízena v obnoveném klášteře sester místo oltáře nádherná kaple. Roku 1739, 12. prosince ji vysvětil sám kardinál Lambertini. Kaple byla ozdobena četnými obrazy ze života Imeldina. Od této chvíle počet oltářů Imeldiných v kostelích rostl a roste stále. Bylo by skoro únavné vypočítávat, kam až pronikla

pověst o svatosti Imeldině a jak si ji lid zamiloval.

Největší úcty se dostávalo Imeldě v kláštorech dominikánských. Dominikánští misionáři šířili zprávu o ní, kamkoliv vkročili. Básníci a hudební skladatelé opěvovali její život a smrt. Umělci výtvarní s oblibou zobrazovali zázrak "S hostií a dítětem, jež neznalo než Ježíše."

A v této chvíli se kardinál Prospero Lambertini stává papežem. Se všech stran se ozvaly hlasy po blahorečení Imeldině. Víme, že Prospero Lambertini - papež Benedikt XIV. - miloval a uctíval Imeldu jako světici, jak je patrné z jeho spisů, ale umřel, aniž ji postavil úředně jménem Církve svaté na oltář. Proč, nevíme. Či chystala Prozřetelnost její slavný apoštolát eucharistické sestry kazatelky na dobu ještě pozdější?

Dvousté výročí přenesení ostatků sestry Imeldy z Valdi Pietry bylo oslaveno v Bologni s velkou slávou a za veliké účasti lidu roku 1782, 24. února. Výročí její smrti 12. květen se stával v Bologni velikou slavností celého kraje. A přece čekalo Imeldu ještě ponižující zapomenutí. Přišla francouzská revoluce. Též sestry se s láskou ujaly vyhnáných kněží francouzských. Když však 18. června 1796 přitrhly do Bologně první francouzské oddíly revolučních vojsk, byly od nich sestry vydrancovány za své milosrdenství; a roku 1798 dne 20. července byl jim klášter vzat úplně. Sestry byly přijaty laskavě dominikánkami u svatého Viléma, ale brzy i tento klášter byl zabrán a sestry se rozprchly. Uchýlily se buď do cizích klášterů, nebo byly přijaty v soukromých rodinách.

Z kláštera si odnášely každá jen nepatrnou nějakou památku a bolest nad osudy ostatků s. Imeldy, jejíž úctu šířily, kde mohly. Ostatky Imeldiny si vzal markýz Malvezzi, a měl je sestřím vrátit, až se zase shromáždí ke společnému životu. Když markýz viděl, že k tomu asi nedojde, dal přenést ostatky roku 1799 za své domácí kaple do farního kostela u sv. Zikmunda, kde byly až do roku 1880 skoro zapomenuty. Tohoto roku byl farní kostel opravován a jako v náhradu za dosavadní nevšímavost odpovědní lidé se začali starati s velikým úsilím o nápravu: byla zhotovena překrásná socha nad jejími ostatky a na kostelní klenbě byl namalován obraz Imeldiny nebeské slávy.

Toto téměř stoleté zapomenutí ostatků s. Imeldy se dnes zdá téměř nevysvětlitelné, uvědomíme-li si, že již roku 1826 byla Imelda prohlášena za blahoslavenou. Stalo se to zásluhou vikáře řádu (vicarius ordinis), P. Josefa M. Velziho OP. Po důkladném zkoumání historických pramenů o životě sestry Imeldy schválila posvátná kongregace úctu bl. Imeldy modlitbou bohoslužby hodin a mší svatou. Papež Lev XII. potvrdil usnesení kongregace dne 20. prosince 1826 na základě úcty prokazované Imeldě od nepamětných dob (cultus ab immemorabili). A tak se dostává sestra Imelda po dlouhé a dlouhé době na oltář jako blahoslavená, k veliké radosti celého dominikánského řádu, ale zvláště několika málo sester z bývalého kláštera sv. Magdaleny, jež od roku 1799 ještě zbyly naživu.

Můžeme být jisti, že doba mlčení již minula pro naši krásnou světici, že teď nastala doba její práce voláním po návratu k Eucharistii. Je úžasné, jak rychle a plodně získává dnes tato mučednice lásky k Bohu v Eucharistii srdce mládeže nejen v Evropě, nýbrž ve všech dílech světa. Na veliký význam jejího eucharistického apoštolátu ukázal již sv. otec Benedikt XV. slovy: "Schvalujeme velice šíření jejího života ... Kéž četba těchto stránek rozmnoží ctitele svaté dívky, a požehnání Boží kéž zažehne v malých i dospělých touhu přistupovat často ke stolu Páně s takovou zářivou čistotou, jaká zdobila duši Imeldy Lambertini, když přistupovala k svému prvnímu a jedinému přijímání. (24)

24) P. Alfonsi OP, pg. 263, op. cit.

Nepopisujeme zázraky, jež se na její přímluvu staly. Nejlepším důkazem o nich je to, že 11. ledna 1926 byla přijata posv. kongregací žádost o její svatořečení. A Bologna? Jako by se chtěla odvděčit za doby nevšímavosti, uspořádala roku 1927 celoitalský eucharistický sjezd s velkolepou slávou u jejích ostatků. Heslem sjezdu bylo: "Tobě, Imeldo, tvá Bologna!"

Píše se stále v dnešní době o rozvratu společnosti. O nutnosti přednášek a tisku. Ale zdá se, že jenom tisk a jenom přednášky, ať sociologické, ať jiné - nezachrání dnešní společnosti. Musí se začít evangeliem. Musí přijít sám Spasitel.

A Spasitel přišel. Je mezi námi v Eucharistii a čeká na nás. A Církev svatá nechává "mrtvé, aby pohřbívali své mrtvé", a snaží se zachránit mládež ranným a častým svatým přijímáním.

Aby se tato snaha Církve setkala s větším úspěchem, k tomu přispívá i blahoslavená Imelda. V

Prouille, v prvním klášteře dominikánském, o němž jsme již slyšeli, bylo zřízeno roku 1891 "Bratrstvo blahoslavené Imeldy". Účelem jeho je vyprositi dětem milost důstojného a účinného prvního sv. přijímání, jakož i milost setrvat v dobrém. Jeho členy se mohou stát tedy i dospělí. Povinností členů je časté dobré svaté přijímání a vzorný osobní život. Rovněž povzbuzování jiných, hlavně dětí, aby chodili často ke stolu Páně. Lev XIII. bratrstvo schválil roku 1896 a Pius X. světil jeho řízení představenému dominikánského řádu. Bratrstvo má výsady umožnit členům získání četných odpustků, členové jsou pod zvláštní ochranou svatých dominikánského řádu a mají účast ve všech řádových modlitbách, zvláště za zemřelé. Každý, kdo by chtěl zřídit podobné bratrstvo, nebo se stát jeho členem, může se obrátit na Provinciální správu řádu dominik., Praha I, Husova 8.

Aby se působení bl. Imeldy zabezpečilo, založil benátský dominikán P. Pio Lorgna řeholní kongregaci sester imeldinek. (25)

25) Viz "Bolletino di S.Domenico, aprile 1934".

Dne 30. října 1922, tedy 700 let od smrti sv. Dominika obléklo prvních deset čekatelek bílé řeholní roucho nové kongregace, jejímž účelem je apoštolát mezi opuštěnými dětmi. Kardinál benátský Petr La Fontaine, kongregaci schválil a počet jejích domů roste. Jsou i ve Slovenské republice. Jejich touhou je odpovédět kladně na výkřik prorokův: "Děti volaly o Chléb a nebylo, kdo by jim ho lálal - "

Zamyslíme-li se nad osudy bl. Imeldy po její smrti, můžeme poznat potvrzení několika pravd naší víry:

První: Že tehdy, když byla spálena láskou ve svých 12-13 letech, neskončilo se všecko. Že Imelda žije ještě dnes, ano, že má zájem o nás a snaží se nám pomáhat.

Druhá: Že Bůh nenechá zapadnout bez odměny žádný hodnotný lidský život, ano - "co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na srdce lidské nevstoupilo, takové je to, co Bůh připravil těm, kteří ho milují - "

Třetí: Že je pravda, co se modlíme: "Věřím v Boha, Otce všemohoucího...

Věřím v Ducha svatého, svatou Církev obecnou, společenství svatých, hříchů odpuštění, těla vzkříšení a život věčný. Amen."

Čtvrtá: Že tedy stojí za to "být svatí". Neboť je psáno: "Tomu, kdo zvítězí dám jíst se stromu života, který je v ráji Boha mého - a bude oblečen v roucho bílé a nevymažu jméno jeho z knihy života a vyznám jméno jeho před Otcem svým i před anděly jeho." (Zj 2,7; 3,5)

O lásce a smrti

Bl. Imelda umřela láskou při svatém přijímání Hostie. Zjistíme, co je láska, co je smrt z lásky a jaký poměr k tomu má přijímání Hostie, abychom poznali, zda je možné za prožití těchto tří slov být uctíván na oltáři.

1. Láska : poněvadž milost neničí přirozenost, nýbrž ji zdokonaluje, a tedy předpokládá, určíme povahu přirozené lásky a pak lásky k Bohu. Podobou Boží v člověku je schopnost rozumového poznání dobra a zla, a svobodná vůle zrozená k lásce nebo k nenávisti. Poznané dobro a krása táhne k sobě vůli člověka, a tak je důvodem jeho veškeré činnosti; neboť zlo jako zlo člověk nenávidí. Zlo může vést člověka jen tehdy, dá-li mu rozum nějaký ráz dobra, ať omylem, či ze zloby.

Každý lidský život musí mít svůj jediný poslední cíl, t. j. směřovat k nějakému naprostému Dobru. Z lásky k němu člověk dělá všecko ostatní, žije celý svůj život, i když si toho není vždycky jasně vědom. Dosažení tohoto naprostého Dobra a spočinutí v něm staví člověka do stavu vrcholné blaženosti, v němž nemá, nač by se ještě ptal, po čem by ještě toužil. Všecko zlé je vyloučeno, každá touha nasyčena. Bytost lidská nabude úplné dokonalosti, neboť ji nechybí již vůbec nic. Je jakoby dokončena, a proto šťastna.

Toto poslední naprosté Dobro je Bůh, a proto každý lidský skutek má býti přiblížením ke spočinutí v něm. Spočinut v něm je patřit na něho tváří v tvář, být šťasten jeho štěstím, jež je věčné.

Dovršením lásky je tedy jednota nebo rozluka. Rozluku působí nepřekonané zklamání. V každé lásce na světě je určité rozčarování, jež nutí člověka hledat oporu v nějakém dobru vyšším,

nezraňujícím a uzdravujícím, což je Bůh. Řád v láskách dává srdci lidskému klid. Nutnost tohoto řádu vytyčil již pohanský filosof Platon: " ... je nutné vystoupit po stupních krásy tvorů ... až k opravdové kráse ... A je-li kdy chvílka, kdy stojí za to žít, Sokrate, pak je to tehdy, když se noříme do krásy samé ... Kdybys ji uviděl teď, nedbal bys ani o jídlo, ani o nápoje, nýbrž jen abys viděl ji, abys byl s ní ... také nesmrtelný!"

Povahu lásky určuje zákon příčinnosti, proto v každé lásce musejí být dva: milující a milovaný.

Láska je nehmotný vztah dvou bytostí, rodí se proto v okamžiku. Rozbor jejího zrození a růstu se může popsat asi takto: Rozum pozná v něčem (to jest v nějakém jsoucnu) dobro a krásu. Předloží to svobodné vůli, jež buď chce nebo nechce - a buď chce to nebo ono. Přijde-li nabízené dobro vůli jako něco blízkého a příbuzného, skloní se k tomu - a láska se zrodila.

Toto sklonění vůle je začátek pohybu, tíhnutí k milovanému. Pohyb nabývá stále jasnějších rysů. Poznaná příbuznost se mění v zálibu, milující je milovaným přitahován a přeměňován, milovaný mu vtiskuje svou podobu. Zdrojem tohoto tíhnutí je touha, jež se rodí s láskou a provází ji a pudí milujícího k jednotě s milovaným. Vrchol lásky je v naprostém splnutí. A to tak, že: Milující bere na sebe podobu milovaného, čímž dochází mezi nimi k vnitřní, duševní totožnosti. Na těle se obráží tento děj jen potud, pokud je hmota schopná zachytit záři paprsků z duše. Neboť láska skutečná je mezi duší a duší a hledá dobro milované osoby.

Následkem jednoty je štěstí, protože sjednocení je vlastně jakýmsi dosažením nějakého dobra - cíle. Štěstí z dosaženého sjednocení je odměnou za splnění přirozeného zákona.

Láska je účast v kráse milované bytosti a do jisté míry zánik milujícího ve spodobení s milovaným.

Krása naprostá je v naprosté prostotě a jednoduchosti Ducha. Krása stvořených věcí je v souladu složek, v jejich řádu. "Lucidus ordo" - píše Horatius; záblesk duše, jas pravdy. Kdo miluje jen hmotnou krásu, má na svém životě podobu smrti, neboť hmota je mrtvá. Proto nečistá krásu odpuzuje čistého. Každá bytost, milující vznešenou krásu, stává se jí podobná. Nežřízená láska činí člověka cítělem model, bůžků...

Pravá láska není jen dojetí citu, je něčím, co pramení v kořenech ducha.

Láska muže není slabší než láska ženy; je jenom jinačí než její. Duše ženy se obrací více k osobě, k jednotlivci (ad particulare). Je to zákon přirozenosti, určující ženu k mateřství a následek poměru matky a dítěte. Žena, jež skutečně miluje, je zcela naplněna svou láskou. Její láska prozařuje ji i vše, co dělá, ať je to studium nebo hodiny v kanceláři, ve všem zůstává spojena s milovanou bytostí. Nemůže nikdy zapomenout. A je šťastna, může-li svou lásku ukázat a dokázat třeba i vlastní smrtí.

Tyto psychologické pohledy do duše ženy odhalují přirozené tajemství životů tolika světic, a v našem případě dávají nové světlo k pochopení smrti bl. Imeldy. A toto světlo se zvětší, když na těchto přirozených základech roste láska k Bohu, což vysvětluje mystika.

Metafysika lásky se mění v mystiku, dosadí-li se místo "milující" slovo "Bůh" a místo "milovaný" slovo "člověk", nebo obráceně, což je totéž (Summa, 1.II, 23,1-2; 7-8).

Mít kromě Boha ještě jinou zákonitou lásku na zemi, to není hřích, ale může to být břemenem a nebezpečím. Panenství z lásky k Bohu pochopilo toto břemeno lidské lásky a hledá doplnění své bytosti přímo v lásce k Bohu (2.II,152). Nejlepší možností pro nerušený růst kontemplace a lásky může být život v řeholi, kde člověk najde přímé prostředky na utišení žádosti těla, žádosti očí a pýchy života.

Cestu k mystické jednotě s Bohem rozdělují duchovní spisovatelé na tři období. Vstupem je odvrát od těžkého hříchu, čímž začíná v nás život milosti, život dětí Božích. V prvním období se člověk musí očistit od hrubých a zřejmých chyb, což ovšem působí násilí a bolest citovosti. V odměnu za to dá Bůh duši milost hlubšího poznání a citové útěchy. Aby se člověk v nich nepohřbil a nehrál si na učitele jiných, vezme Bůh duši všecko, takže zůstane ve tmě a prázdnotě. Týrá ji pokušení proti čistotě a trpělivosti, stíhá ji zklamání, nezdár a často i nemoc.

Věrné překonání těchto zkoušek je přechodem do druhého období, do období světla: duše přestává číst o Bohu v krásách přírody a začíná poznávat Boha prožíváním jeho milosrdenství a lásky, ukřižované za vykoupění hříšníků. Snaží se nedopustit se ani lehkého hříchu, být podobnou Spasiteli. Ale tato záplava světla a lásky může v nemocné lidské duši hnutí domýšlivosti, sebelásky a nedoceňování bližního. Mezi duší a Boha spadne jakoby mlhavý závoj, jenž musí shořet v bolestech

očistění, jež je úvodem k poslednímu údobí lásky mezi Bohem a člověkem, k mystické jednotě. Třetí očista je nejhroznější ze všech. Bůh přeorává duši až do dna, zažitím velikého nevděku od těch, jimž jsme činili dobře. Duše je obnažena a bičována duchovní vyprahlostí a opuštěností a není, kdo by ji pochopil: a nebe je jako němé a tvrdé. Duše je ponořena v mystické smrti, aby vstala úplně obnovena ke své poslední lásce. Jen pomoc Boží dá sílu projít tímto trojím ohněm, aby se člověk naučil klanět se Bohu v duchu a v pravdě. Třetí období lásky k Bohu je nevýslovnou a téměř neztratitelnou odměnou za všechna vítězství. Duše se vznáší jako orel v kruhovém pohybu ve světle a lásce z Boha a obzírá jakoby s veliké výše vzdálené obzory stvořených věcí. Všecko ví a vše má, když miluje Boha "z celého svého srdce, z celé své duše a z celé své mysli a všemi svými silami". A taková je láska svatých. (25)

25) P.Garrigou-Lagrange op, "Les trois conversions...", a též "L'amour de Dieu..."

A pomalu ji zalévá pokoj, jaký svět nezná ani nemá, pokoj Ježíše Krista. Neboť "milost není nic jiného, než jakýsi začátek života věčného a slávy v nás". Naslouchání hudbě pramenů tryskajících z jediného Zdroje všeho.

A nemá-li kdo odvahy, nebo hřešil-li příliš, hle, máme Matku, jež nás zve, Neposkvřněnou Pannu: "Já jsem matka krásného milování a bázně a poznání a svaté naděje. Ve mně je veškerá milost cesty a pravdy, ve mně je veškerá naděje života a ctnosti. Pojd'te ke mně všichni, kteří dychtíte po mně, a plody mými se nasyťte. Neboť duch můj jest sladší než med... takže ... "kdo mě jedí, ještě lačnět budou, a kdo mě pije, ještě žíznit budou. Kdo mne poslechne, nebude zahanben a nezhrěší" (Sír 24,24-30).

Kam až dospěla bl. Imelda v dokonalosti? Nevíme, kolikerým očišťováním duše její prošla. Ale víme, že se nevyhnula žádné bolesti, již od ní Bůh chtěl. Ano, že přidávala ještě dobrovolně. Nevíme, jak a kdy se dostala na vrcholy lásky Boží. Ale, že tam došla, to potvrdil Bůh sám tím, že je Imelda již blahoslavená. A svědčí o tom i její žiznivá touha po Eucharistii, jež je znamením nejčistší lásky k Bohu, což potvrzují duchovní spisovatelé.

Ale stačilo by jí, kdyby měla jenom lásku. "Neboť láska je shovívavá, dobrotivá; láska nezávidí, nechlubí se, nenadýmá se, není ctižádostivá, nehledá svého prospěchu; neroztrpčuje se, nemyslí si nic zlého; neraduje se z nepravosti, nýbrž raduje se s pravdou; všechno snáší, všechno věří, ve vše doufá, všechno přetrpí. Láska nikdy nepřestává." (1 Kor 13,4-8)

2. Smrt je ztráta zdroje života, odloučení duše od těla. Smrt je trestem za hřích, neboť v okamžiku, kdy člověk zhřešil, začal umírat, i když žil ještě dlouho potom. Nastává tak, že duše se obrátí všemi svými schopnostmi sama do sebe a odchází před soud Boží. Počátkem smrti je stáří a bolest. Bolest je trest za překročení zákona. Prožita s Bohem, otvírá nám nebe; jinak - peklo; jako lotrům na kříži. Je trojí bolest: tělesná, pak bolest srdce čili zármutek, a bolest duše čili smutek, jež je nejhroznější. Největším smutkem zahaluje duši nesplněná touha po jednotě s tím, jež nade všechno milujeme, jenž je dokončením duše. (1.II,36,3)

Žádná z těchto bolestí nezabila sestru Imeldu. Ani sama láska, neboť smrt není ovocem lásky, je prokletím hříchu.

Jak tedy Imelda umřela? Radostí! Radost je šťastný stav, do něhož staví milujícího přítomnost milované bytosti. Může být tak prudká, že spálí v okamžiku celého člověka. K Imeldě přichází Bůh - a Imelda umírá. To byl důkaz, jak veliká byla její radost. A zabíjející radost prozradila nesmírnost lásky a touhy v jejím malém srdci. Byl to zázrak Boží. "Nikdo nemá větší lásky než je ta, že položí kdo život ..." řekl Spasitel.

Účinky svatého přijímání

Když odchází milující člověk, dává na památku nějakou věc. Když umírala Láska, dala nám sebe samu, neboť láska pudí milující býti spolu. Při svatém přijímání přichází k nám v Eucharistii celý a živý Ježíš Kristus. Není to prázdný symbol. A s Ním přichází celá Nejsvětější Trojice: "Jestliže mě kdo miluje, můj Otec bude ho milovat: a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek". Člověk je zázračně povyšován do účasti ve vnitřním životě Nejsv. Trojice. Přichází k němu Otec jako pramen života a míru, je mu Otcem, jenž obklopuje své dítě dobrotou a nevýslovnou něhou. Pán Ježíš plní duši

nadpřirozeným poznáním. Duch Svatý dává lásku. Je Láskou Otce a Syna, jejich vzájemným polibkem a věčným pohybem a nevýslovným vytržením jejich lásky. Zasvěcuje duši do tajemství a dává jí růst po každém hodném přijetí. (26)

26) Viz P. Bernadot op, "Eucharistií k Nej. Trojici", Olomouc, Krystal.

Svatá Hostie je nekrvavým, avšak skutečným opakováním smírné smrti Spasitelovy na Golgotě (oběť). Ve svaté hostii zůstává stále přítomen pravý Bůh, jemuž se klaníme (tajemství). Avšak svatá Hostie nebyla dána lidem jen proto, aby se jí klaněli, nýbrž především, aby byla duším pokrmem (svátost). Chlebem, o němž jest psáno obrazně v Písmě svatém: "A hle, anděl Páně se dotkl Eliáše a řekl mu: "Vstaň a jez." Rozhlédl se, a hle, u jeho hlavy chléb a nádoba vody; pojedl tedy a napil se a znovu usnul. A vrátil se anděl Páně po druhé a dotkl se ho a řekl mu: "Vstaň, jez, neboť veliká ti zbývá ještě cesta." Vstal, jedl a pil a kráčel v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Orebu" (III Kr 19).

Sílu svaté Hostie - zázračného chleba duše - vypočítává liturgie (sv. Tomáš) v antifoně: "O sacrum convivium .. Ó posvátná hostino, v níž se požívá Kristus, uctívá se památka jeho umučení, mysl se plní milostí a dává se nám záruka budoucí slávy!" Theologie o tom učí toto:

1. Každým dobrým svatým přijímáním se duše spojuje s Kristem Pánem: "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm" (Jan 6,56). Je to jednota mystická, jednota dvou vůlí, dvou náklonností a srdcí ve vlité lásce. Lásku proniká z hostie celou přijímající duši, takže je trvale věrná, a propuká ve výbuchy žhavých vyznání Posvětiteli, který nás proměňuje v Krista ukřižovaného. Proto praví Spasitel Augustinovi: "Jsem pokrm velkých duší, snaž se růst, a budeš mě jíst; avšak neproměníš mě ty v sebe - jako pokrm svého těla - nýbrž ty budeš proměněn ve mne."

2. Poněvadž je Kristus hlavou tajemného těla, jímž je Církev, spojuje dobré svaté přijímání duši i s Církví: "A chléb, který lámeme, není-li společenstvím těla Kristova? Poněvadž (tedy) jeden chléb, jsme my mnozí tělem jedním". A tak je eucharistie poutem nové lásky, nové rovnosti, nového bratrství, jímž začíná již zde nevýslovné společenství, obcování svatých v dobře přijímající duši. Pak člověk není nikdy sám. Je v něm Kristus a Církev. Slavnost " Krve a Těla " - svatého přijímání a mše svaté - není nikdy slavností jen jedné duše ani jen za jednoho člověka. Kdykoli kněžské ruce zvedají hostii a dávají ji věřícím, je to Syn Boží a s ním Otec i Duch Svatý, a v tajemném naznačení i andělé a svatí, přítomní, minulí i budoucí. A se všemi těmito se spojuje přijímající, v nich se ztrácí podle slov sv. Pavla: " A budou dva tělo jedno. Tajemství toto je veliké, ale já to pravím o Církvi a o Kristu" (Ef 5,31-32). Jak kalné a mdlé jsou všechny lidské radosti a lásky proti tomuto živému světlu z nebe -

3. Dobré svaté přijímání rozmnožuje posvěcující milost. Eucharistie je svátost živých, předpokládá v duši nadpřirozený život, milost. Neboť eucharistie je pokrm, a pokrm se nedává duším mrtvých, t.j. hříšníkům, nýbrž živým, kteří nemají vědomý těžký hřích. Účinky tohoto nebeského nasycení jsou nevýslovné. Neboť svatá hostie:

a) udržuje duši v milosti, sytí ji, zachovává v ní oheň lásky Boží. Duše pak žije trvale z Boha a nepodlehne hříchu.

b) Nejen že vyrovnává ztráty z denního života, nýbrž rozmnožuje milost a posiluje růst ve ctnostech. Proto volá sv. Augustin: " Ó svátosti zbožnosti, ó znamení jednoty, ó pouto lásky."

c) Nahrazuje ztráty, hojí rány hříchu, smývá skvrny slabosti, prozařuje stíny nedokonalosti, tiší vášně, učí pokoře.

d) Dává radost. Plní duši nadšením a odvahou konat dobro vždy a všude. Hostie je chléb, jenž má v sobě všechno potěšení, jenž uvádí duši do stavu opojení sladkou dobrotou a jenž ji noří do živého ticha Věčné Moudrosti.

A nevidíme-li vždy tyto účinky u lidí, chodících často ke stolu Páně, může to být buď pro špatnou, vlašnou přípravu, pro přirozenou tvrdost srdce, nebo pro skryté hříšné náklonnosti. Anebo je to zkouška od Boha.

4. Bůh ve svaté Hostii při dobrém svatém přijímání působí v duši odpuštění lehkých hříchů. Neboť v něm přichází do duše nekonečná Lásku, která ji zapaluje k lásce větší a k horlivějším úkonům; a

láska přikrývá hříchy. Obsahem této svátosti je láska a úkon lásky shlazuje všední hříchy. Je tedy eucharistie lék a protijed, který osvobozuje duši od denních slabostí, a to podle toho, jak velikou má kdo lásku k Bohu. Dobrým svatým přijímáním se odpouštějí též časné tresty za hříchy, a to zase podle stupně vroucnosti a zbožnosti, s níž kdo vítá Boha k sobě, hlavně v okamžiku svatého přijímání a bezprostředně po něm, neboť Boží láska má všechny zákony a krásy lásky lidské. Ale božským způsobem.

5. Nepřijímat znamená kráčet k zavržení. Přijmout špatné znamená smrt duše a peklo. Svatokrádežně přijatá eucharistie zabije duši a dává ji do moci ďábla: "Namočil skývu a podal ji Jidášovi Iškariotskému. Po té skývě vešel do něho satan" (Jan 13, 27). Těžkým hříchem brání člověk svévolně Bohu přijít do jeho srdce. Těžký hřích totiž zabije duši, a mrtvý nemůže jíst. A jak může přijít Kristus k duši, která těžce hřeší, t. j. miluje se s ďáblem v jeho hořké radosti? V srdci hříšnickově je peklo pod vládou ďáblou. Tam nehodně přijímající zve Krista, tam jej místo lásky dává znovu do moci satanovy, tam ho s ním znovu tupí, trýzní a zabije. A tak si svatokrádežník pije a jí odsouzení a smrt.

6. Svatá Hostie je proto duši zárukou vzkříšení a věčného života. "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v den poslední", řekl Pán Ježíš (Jan 6,54). Tělo se stává nositelem Boha, duše se ztrácí v Bohu. Kdo jí tento chléb, bude žít na věky, bude mít sílu proti zlu, dokud neodejde domů, k Otci. Proto hlásá Církev přijímání, když se blíží smrt, aby člověk šťastně došel. Avšak je nutné, abychom nejprve s Kristem trpěli, a pak teprve s ním byli oslaveni.

Z toho všeho je jasné, že eucharistie je pramenem všech milostí, poněvadž v ní přichází do duše nebe, Bůh, Kristus Pán, naše štěstí, náš život. Nade všechny ctnosti a oběti obohacuje duši láska k eucharistickému Králi, nade všechny bázně a tresty nás drží v dobrou myšlenku, že On přijde, žízeň a touha po opakování tohoto příchodu - duchovní sv. přijímání. Ve sv. hostii je ukřižovaný Kristus. Vše tedy, co dává Golgota, dává i svatostánek. Chce-li Bůh, a neprotiví-li se člověk, může stačit jedině svaté přijímání k úplnému posvěcení duše i těla. Bl. Imelda chtěla a připravila se. Bůh k ní přišel. Sežehlo ji to. Co na tom? Teď je na nebi a na oltáři. Vítězně šťastná.

MEŠNÍ MODLITBY K BL. IMELDĚ

(Svátek dne 13. května)

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, ty jsi vzal do nebe blaženou Imeldu, zraněnou palčivou čistou láskou a zázračně obcerstvenou nebeskou Hostií: učiň, ať na její přímluvu přistupujeme k posvátnému stolu s právě takovým žářem lásky, abychom toužili zemřít a zasloužit si být s tebou, jenž žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého, Bůh po všechny věky věkův. Amen.

K obětování: Přijmi, Pane, dary, které ti obětujeme a pro zásluhy blažené panny Imeldy vlej nám Ducha své lásky: abychom pohrdali pozemskými náklonnostmi a tkvěli svým srdcem v tobě, v němž jsou pravé radosti. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

Modleme se: Kéž je nám, Pane, blažená panna Imelda neúnavnou přímluvkyní za nás u trůnu tvého milosrdenství: aby - jako ona přijala spasitelnou Hostii a vzlétla do věčné slávy - byla i pro nás účast v tak velkém tajemství očistou zlých skutků za života, a ve chvíli smrti cestou, po níž bychom došli do věčného života. Skrze Krista Pána našeho. Amen.

III. ZÁBRADLÍ

Jáhen bratr Patrik varuje, abychom neprožívali svůj poměr k Bohu ani jako "sen", jako naše osobní "snění" (To není sen, str.70, 95); ani jako naše tvoření "hraček" (Tamtéž, str.67). Život zasvěcený docela a navěky Bohu znamená stoupat podél "zábradlí". Spolehlivým "zábradlím" pro stoupaní "v duchu a v pravdě" je Boží Slovo: "Nikdy totiž nebylo vyřčeno prorocké slovo (o spáse) z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha Svatého mluvili lidé, poslaní od Boha... činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozžesne den a jitřenka vám nevzejde v srdci." (2 Petr 1,19-21)

Základní odůvodnění pro stoupaní podle tohoto Božího zábradlí podává bratr Patrik při zprávě o vstupu do Řádu sv. Dominika: "Jsem opravdu přesvědčen, že teprve teď jsem našel domov. Cítím se

tu opravdu jako doma." (To není sen, str.20)

Do ozvduší "domova" ho uváděla Imelda, se kterou se spřátelil, lépe řečeno "sbratřil", také při jazykové úpravě druhého vydání uvedené práce otce magistra Jiřího Veselého. Postupné osobní prožívání eucharistické přítomnosti v Božím "domově" zachycují Patrikovy "básně": jásot i úzkost, umírání i vzkříšení, vyznáváné jásavým zjištěním: "To není sen!"

Pokud jde o básnické vyjádření vnitřních zážitků ze závratné cesty k mučednickému svědectví o věrnosti, z hlediska duchovního vystupoval bratr Patrik na nedostižnou úroveň eucharistických hymnů Andělského Učitele Tomáše Akvinského. V básnickém vyjadřování svého duchovního nitra k mučednické věrnosti se bratr Patrik dá srovnat s největším básníkem, jímž je Dante Alighieri. Ten napsal o sv.Dominikovi to, co platí i bratru Patrikovi: "JDEŠ-LI VĚRNĚ ZA SVOU HVĚZDOU, NEMŮŽEŠ NEDOPLOUT DO PŘÍSTAVU SLÁVY - SE TU SEGUI TUA STELLA NON PUOI FALLIRE AL GLORIOSO PORTO."

Slovo "hvězda" se může chápat doslova, a v tomto smyslu vedla nejenom sicilské rybáře, když za bouře zpívali: "Ave Maris Stella - Zdrávas, Hvězdo mořská", ale všechny mořeplavce, jako SEVERKA.

Bratr Patrik ve své první básni (z 1.února 1941), věnované Imeldě, prosí Ježíše v Hostii, aby on sám - dobrý syn - ho svěřil MATCE:

*Priviň nás k své Matičce
k svaté Boží rodičce
vaši chceme celí být
každým dechem se líbit.*

Hloubka a šířka duchovního života v "Generálním Studiu" v Olomouci, zasvěceném - tehdy "ctihodnému", dnes blahoslavenému Hyacintu Maria Cormierovi - byla dosvědčena osobitě i dalšími mučedníky. Tak např. Benedikt Hronek, umučený v Terezíně, vynikal svou neotřesnou věrností, projevoanou i navenek: (veřejná modlitba - klečel při breviáři; láska k vlasti (zemřel v plynové komoře za zpěvu národní písně "Čechy krásné, Čechy mé..."); Jakub Zemek, Patrikův krajan, nesmiřitelný obhájce celé Boží pravdy; sestřička Marie, věrná Bohu a vlasti v lásce bez hranic... A jiní... umučení... bohužel dosud nezveřejnění.

Bratr Patrik si byl vědom, že sopečné výbuchy i široširé pláně eucharistické výhně Imeldiny Eucharistie musejí mít také svá "zábradlí" pro usměrnění podle Boha a Církve. Pro Patrika to byly vzory našich dominikánských svatých: po naukové stránce - Andělský Učitel (po jeho "Summě" toužil i ve vězení) a Kateřina Sienská (i on prožíval život jako "dialog s Prozřetelností"); za vzory v denním životě si vybral mučedníky a ostatní svaté.

Ale ani zde bratr Patrik nešel podle lidského "snění", ani tvořením "hraček". Vybral a přeložil bohoslužebné hymny z církevních a řádových oslav - "hymny z officia". Jako by šel od jednoho svatého ke druhému: oni jakoby mu podávali ruku a vedli ho, pod ochranou Růžencové Královny až k Beránkovi. Aby tyto chvalozpěvy - vytvořené a schválené Církví - mu byly pochopitelným zdrojem světla a síly, a mohl je jako svatí Cyril a Metoděj hlaholit rodnou řečí, překládal si je do mateřštiny, a sice s mistrovským zachováním rytmického spádu cizích slov a jejich přízvuků, aniž by tím ochuzoval původní vlastní smysl.

Jistě zde zasahovaly vrozené Boží dary Patrikova ducha. Avšak bez vysoké úrovně - duchovní i kulturní - tehdejšího olomouckého "Generálního Studia", bez osobní pomoci tehdejších vychovatelů a profesorů (magistr St.M.Gillet, provinciál Metoděj Habáň, novicmistr Jiří Maria Veselý, a jiní - Patrik a s ním i ostatní "hrdinové" mohli zůstat nerozvinuti.

Překlady hymnů mohl dělat bratr Patrik už od počátku života v klášteře. Neposuzoval, neodsuzoval... děkoval a následoval... držel se "zábradlí"... v duchu Ježíše Krista v Eucharistii podle Imeldy a podle apoštolského Dominika.

Začali jsme tuto práci uvedením jedné sloky z básně č.1, kde br.Patrik výslovně píše:
"Kdo z nás jako Imelda

*dětské duše pel ti dá
toho život bílý je
padlý sníh stvol lilie."*

Je to jediný případ, kdy br.Patrik udává jménem svůj duchovní zdroj a vzor. Med z pelu květin je Eucharistie - Hostie. Účinek v duši je bílá svatost, lilie... Uvidíme, že to pěl br.Patrik vlastně i o své duši. Obsah knížky o Imeldě nasál a prožil br.Patrik jako smysl a ovoce svého života po stopách sv.Dominika. Jazykové ztvárnění češtiny má na mnohých místech i myšlenkový ráz, jak jej upravil br.Patrik - korektor druhého vydání (1939).-

Br.Patrik výslovně varuje duše zasvěcené Bohu, aby nežily ze svých "hraček", z osobně ztvárněného ideálu, a tedy znetvořeného. K tomu, aby to ani on neučinil z Imeldina "medu" a "pelu", překládá bohoslužebné hymny: jejich znění jsou hranice, za které se nedá jít, zkratka "zábradlí".

IV. PŘEKLADY HYMNŮ

Překlady hymnů z latinského breviáře uvádíme souběžně s předlohou v latinském originále, aby vynikl Patrikův hluboký smysl pro jejich obsah i citlivost pro rytmus latiny. Latinské hymny jsou vzaty podle Breviarium juxta ritum S.Ordinis Praedicatorum ad normam Bullae "Divino afflatu" et motu proprio "Abhinc duos annos" Fel.Rec. PII PP.X reformatum APOSTOLICA AUCTORITATE approbatum Reverendissimi Patris Fr. Martini Stanislai Gillet, ejusdem Ordinis Magistri Generalis. (27)

27) Romae MCMXXX IN HOSPITIO MAGISTRI ORDINIS. Latinský originál hymnů ke sv.Albertu Velikému podle Horae diurnae juxta ritum Sacri Ordinis Praedicatorum Apostolica Auctoritate approbatum Reverendissimi Patris Fr.Michaelis Browne, ejusdem Ordinis Magistri Generalis Jussu Editae, Romae MDCCCCLVI Ad S.Sabinae sedem - U Svaté Sabiny, Řím. Přeložené hymny jsou uspořádány podle současného dominikánského kalendáře.

Svatý Rajmund z Pennafortu(svátek 7.ledna)
Hymnus z večerních chval

Velký je Rajmund, slavme jeho jméno,
králové, vládci, národy a rasy,
úsilí všecko, jenž měl soustředěno
kolem všech spásy.

Má vše, co hodno svrchované chvály,
má mravy čisté, jak ze sloní kosti,
a na něm spatříš, jak září a pálí
světlo všech ctností.

Biskupů římských rozhodnutí dávná
s mravenčí pílí sbírá, v celek spřádá,
co platí dále z posvátného práva
v zákoník vkládá.

On uměl zvládnout hlubin zrádné zášti,
po moři chvátá do španělské vlasti,
když holí v ruce na řeholním plášti
hladinu brázdí.

Dopřej nám, Bože, bez poskvrný mravů,

dej celý život, bez pohromy prožít
až vplujem v přístav v nekonečném blahu
tobě se kořit. Amen.

Grande Raymúndi celebráte nomen,
Præsules, reges populique terrae,
Cujus aetérnae fuit univérsis
Cura salútis.

Quidquid est alta pietáte mirum
Exhibet purus niveúsque morum:
Omne virtútum rutiláre cernis
Lumen in illo.

Sparsa Summórum moniménta Patrum
Cólligit mira studiósus arte:
Quaeque sunt prisci sacra digna cedro
Dógmata juris.

Doctus infídum solidáre pontum
Currit invéctus stádio parénti:
Veste compónens baculóque cymbam
Aequora calcat.

Da Deus nobis sine labe mores:
Da vie tutum sine clade cursum:
Da perennántis sine fine vitae
Tangére portum. Amen.

Svatý Rajmund z Pennafortu
Hymnus z ranních chval
Zněj svatým skutkům Rajmundovým sláva,
ať o nich píseň zazní celým světem,
naš sbor ať chvatně pěkný nápěv skládá
s nadšeným vzletem.

Rajmund oplývá zásluhami ctností,
běh žití dlouhý čistotou se zračí,
obklopen, září nebeskými hosty,
nad hvězdy kráčí.

Učitel panic - věnce dva mu krouží
kol hlavy skvostně, láska však neváhá,
kdo nějak strádá, koho něco souží,
všem rád pomáhá.

Hrob jeho skýtá lék na každou nemoc,
kdo svaté kosti důvěřivě vzývá,
zásluhy světce vyprosí mu pomoc,

zdráv se vracívá.

Přidruž se Pánu čest a chvála k slávě,
Bůh jednoduchý v Trojici tajemné
na Rajmundovy prosby ať laskavě
z nás hříchy sejme. Amen.

Sacra Raymúndi venerémur omnes
Gesta, quae toto résonant in orbe:
Et chorus noster reférat canóro
Carmíne laudes.

Ille, qui claris méritis refértus,
Duxit in terris sine labe vitam,
Cáelico laetus jubilánte coetu
Sídera scandit.

Doctor et Virgo dúplici coróna
Fulget in caelis: sed amóre plenus,
Quotquot hic languent míseré fidéles,
Réspicit omnes.

Hinc adest cunctis medicína morbis
Pulvis e sacro túmulo renáscens,
Quo salus, celsis méritis Beáti,
Rédditur aegris.

Laus, honor, virtus Dómíno perénnis,
Qui Deus simplex, paritérque trinus,
Nostra, Raymúndi précibus, remíttat
Crímina vitae. Amen.

Sv. Tomáš Akvinský (svátek 28. ledna)
Hymnus z večerních chval

Ať zazní z obce věřící
jásavá píseň do oblak,
že nové slunce zářící
zahnalo zase bludů mrak.

Tomáš když svět spěl k večeru
rozlil poklady milosti,
naplněn dary z étheru
svatosti jako moudrosti.

Hle, z jeho zdrojů světelných
sálají proudy živých slov,
výklady, Pane, Písem tvých
a zásad pravdy ryzí kov.

Vrhá paprsky nauky

slavný čistotou života,
skví se divy a zázraky,
vnáší jen radost do světa.

Zněj chvála Otci i Synu
svatému Duchu se připoj,
pro Tomášovu zásluhu,
vřadí nás ve svých svatých voj.

Exúltet mentis júbilo
Laudans turba fidélium,
Errórum pulso núbilo
Per novi solis rádium.

Thomas in mundo vésper
Fudit thesáuros grátiae,
Donis plenus ex áethere
Morum et sapiéntiae.

De cujus fonte lúminis
Verbi corúscant fáculae,
Scripturae sacrae Núminis
Et veritátis régulae.

Fulgens doctrínae rádiis,
Clarus vitae mundítia,
Splendens miris prodígiis,
Dat toti mundo gáudia.

Laus Patri sit ac Génito,
Simúlque sancto Flámini,
Qui sancti Thomae mérito
Nos caeli jungat ágmini. Amen.
Sv. Tomáš Akvinský
Hymnus z ranních chval

Ó, Matko Církví, zahrň ctí
Tomášův odchod ze světa,
jenž došel věčných radostí,
zásluhou slova života.

V Fossa Nova se uchýlil
ten živý poklad milosti,
když Pán jej učinil
dědicem svého království.

Trvalé pravdy nauky,
neporušený jeho hrob
šíří kol vonné oblaky,
nemocné léčí od chorob.

Že hoden chval, ten volá hlas
zemí, mořem, oblohou,
svou přímluvou at' drží nás
představí Bohu zásluhou.

Zněj sláva Otcí i Synu
svatému Duchu se připoj
pro Tomášovu zásluhu
vřadí nás ve svých svatých voj.

Lauda mater Ecclesia
Thomae felicem exitum,
Qui pervenit ad gaudia
Per verbi vitae meritum.

Fossa Nova tunc suscipit
Thecam thesauri gratiae,
cum Christus Thomam efficit
Heredem regni gloriae.

Manens doctrinae veritas.
Et funeris integritas,
Mira fragrans suavitas,
Aegris collata sanitas.

Monstrat hunc dignum laudibus
Terra, ponto, et superis:
Nos juvet suis precibus,
Deo commendat meritis.

Laus Patri sit ac Genito,
Simulque sancto Flámini,
Qui sancti Thomae merito
Nos caeli jungat agmini. Amen.

Svatá Kateřina z Ricci (4.února)
Hymnus z I.večerních chval

Zpěv chvály slavný zapějme
vznešené panně na cestu,
Beránek choť ji obejmě,
zve k věčné svatbě nevěstu.

Etrurie ji zrodila,
jak sienská panna vyniká,
milost ji dary zdobila,
božství ji celé proniká.

Anděl ji učí modlitbě,

k nebi si cestu duch klestí,
na těle vlastním ohnivě
Kristovy značí bolesti.

Trnový věnec Pán jí dal,
i srdce prsten, rány má,
své paže ženich odpoutal,
s kříže ji žhavě objímá.

Nevěsto šťastná, oplýváš
nebeskými rozkošemi,
laskavě kéž sluch otvíráš
prosbám svých věrných na zemi.

Snoubenče panen, Ježíši,
máš matku neporušenou,
nechat' duchové nejvyšší
vzdají ti čest neztenčenou.

Solémne laudis cánticum
Pangámus almae Vírgini,
Quom Sponsus Agnus évocat
Ad sempitérnas núptias.

Regális hanc Etrúria,
Senénsis instar, prótulit,
Donis reférentam grátiae,
Totoque plenam Númine.

Orare docta ab Angelo
Caelum puélla tránsvolat,
Corpusculíque mótibus
Christi dolóres éxprimit.

Sertum dat illi spíneum,
Dat ánnulum, cor, stígmata,
Vulsísque Sponsus bráchiis
E cruce eam compléctitur.

O Sponsa felix, áffluens
Caeléstibus delíciis,
Votis tuórum súpplicum
Aures benígnas ádmovē.

Te Sponse Jesu Vírginum,
Castae Paréntis Unice,
Laudent beáti Spíritus
In saeculórum saécula. Amen.

Svatý Josef (svátek 19.března)

Hymnus z večerních chval

Josefe, ať tě ctí šiky nebešťanů,
ať tobě hlaholí sbory všech křesťanů,
ty, slavný zásluhou nejsvětější, jsi vzdal
do čisté ochrany Pannu.

Když choť je těhotná, tajemný nosí plod,
žasneš a drásá tě mučivých pochyb hrot,
anděl ti zjevuje, že Duch ji zastínil,
od Boha dítě má původ.

Když Pán se narodil, chováš a kolébáš,
v dalekém Egyptě věrně s ním prodléváš,
když zůstal ve chrámě, hledáš a nalézáš,
radostné slzy proléváš.

Ostatní po smrti jsou v zbožné paměti,
kdo palmu zaslouží, k slávě se rozletí,
ty žiješ s anděly, zříš Boha tváří v tvář,
blažený nad vše ponětí.

Nesmírná Trojice ušetři prosící,
Josef se přimlouvá, vlasti dej dosíci,
ať je nám dopřáno zpívati na věky
vděčnou ti píseň blažící.

Te Joseph célebrent ágmina Cáelitum,
Te cuncti résonent Christíadum chori,
Qui clarus méritis junctus es ínclytæ
Casto fódore Virgíni.

Almo cum túmidam gérmine cónjugem
Admírans, dúbio tángeris ánxius,
Afflátu súperi Fláminis Angelus
Concéptum Púerum docet.

Tu natum Dóminum stringis, ad éxteras
Aegýpti prófugum tu séqueris plagas,
Amíssum Sólymis quaeris, et ínvenis,
Miscens gáudia flétibus.

Post mortem réliquos sors pia cónsecrat,
Palmámque eméritos glória súscipit:
Tu vivens, Súperis par, frúeris Deo,
Mira sorte beátior.

Nobis summa Trias parce precántibus,
Da Joseph méritis sídera scándere:
At tandem líceat nos tibi pérpetim
Gratum prómere cánticum. Amen.

Svatý Josef
Hymnus z ranních chval

Ten, jež, věřící uctíváme vděčně,
chválíme triumf, který si zasloužil,
dnes Josef dospěl do radosti věčné,
po níž tak toužil.

Ó, nejvyšš štědrý, přeblažený muži,
v poslední chvíli u lůžka ti stáli
Panna a Syn tvůj, který k ní se druží,
ráje ti přáli.

Nad Stygem vítěz tělesných pout zproštěn,
když sladce usnul, šel do věčných sídel,
skvoucími věnci, z kterých zmizel osten,
skrání si ovíjel.

Již vládne s trůnu, tam se utíkejme,
ať stojí při nás, odpuštění žádá
všech našich hříchů, ať je Bůh nám sejme,
božský mír dává.

Zněj tobě tleskot,zněj čest našich luhů,
Bůh jeden stojí, kraluješ a zdobíš
zlatými věnci vždy věrného sluhu
po všechny doby.

Iste, quem laeti cólimus fidéles,
Cujus excélsos cánimus triúmphos,
Hac die Joseph méruit perénnis
Gaudia vitae.

O nimis felix, nimis o beátus,
Cujus extrémam vígiles ad horam
Christus et Virgo simul astitérunt
Ore seréno!

Hinc Stygis victor, láqueo solútus
Carnis, ad sedes plácido sopóre
Migrat aetérnas, rutilisque cingit
Témpora sertis.

Ergo regnántem flagitémus omnes
Adsit ut nobis, veniámque nostris
Obtinens culpis. tríbuat supérnae
Múnera pacis.

Sint tibi plausus, tibi sint honóres,

Trine, qui regnas, deus, et corónas
 Aureas Servo tríbuis fidéli
 Omne per aevum. Amen.

Svatý Vincenc Ferrerský (svátek 5.dubna)
 Hymnus z večerních chval

S nadšenou myslí jásejte, věřící,
 jasně a zvučně zněj náš hymnus slavný,
 dal kazatele světu novou svíci,
 Bůh hromovládny.

Vincenci dobrý, paměť tvá se skvěje,
 dnes celý svět ti provolává slávu,
 poslyš, jak zbožně tento sbor ti pěje,
 přijmi tu chválu.

Když bezúhonně vyšel jsi z let dětských,
 řád kazatelský žíznivě jsi objal,
 zásadám Otcům stranou věcí světských
 prostě ses poddal.

S podporou shůry v Písmo ses zadíval
 v posvátnou vědu hroužil ses bez míry,
 ssál odtud moudrost a pak svět jsi plnil
 plápoem víry.

Tvé oči žářem nadpozemským plály,
 stále jsi blízký konec světa hlásal,
 by lidé všichni víc se Boha báli
 ohnivě kázal.

Byls druhý anděl s mocným vzmachem křídel,
 ten, který středem oblohy se vznáší,
 lidstvu všech řečí jak apoštol viděl
 den soudu hlásí.

Pravd, jež jsi hlásal lidu slovem mocným,
 nadzemský původ divy jsi dokládal,
 do chorých údů křížem spásonosným
 sílu jsi vkládal.

U vyvolených máš dnes místo skvělé,
 vítězosláva právem kyne věčná,
 tíživé věnce skví se na tvém čele,
 do nekonečna.

Buď Kristu štěstí svrchovaná chvála,
 Otcí i Duchu, jenž ve věčném víru
 Trojice žhne, jíž síla neskonala,

vládne vesmíru.

Mente jucúnda júbilent fidéles,
Vócibus hymnos résonent canéntes:
Nam datus mundo novus est precátor
Ante Tonántem.

Alme Vincénti, veneránda cujus
Haec dies totum cólitur per orbem,
Quas tibi cantat chorus hic fidélis,
Accipe laudes.

Rite mox annis téneris peráctis,
Praedicatórum sítiens adísti
Ordinem, servans documénta Patrum
Mente pudíca.

Tactus e caelis óperam dedísti
Lítteris sacris utriúsque Legis:
Quas docens verbo, fidei replésti
Lúmine mundum.

Inde fervénter cito jam propínquum
Sáeculi finem fore nuntiásti,
Ut Deum gentes tímeant paténter
Vociferándo.

Angelus alter pénitus fuísti
Ille, qui caeli médium volábat,
Núntians cunctis pópulis et linguis
Júdicis horam.

Lingua quae sancta pópulos docébas
Rebus et signis váriis probábas,
Lánguidis reddesns Cruce sanitátis
Róbora membris.

Inter eléctos modo collocáris,
Semper in caelis mérito triúmphans,
Fúlgidis sertis redimítus omni
Témpore saecli.

Summa sit Christo salus, et perénnis
Gloria Patri paritérque Sancto
Flámini, quorum sine fine virtus,
Regnat in orbe. Amen.

Svatý Vincenc Ferrerský
Hymnus z ranních chval
Velký Vincenci v nebi nové světlo

rozptyl a zažen stíny noci temné,
by nám všem z hrdla hejno písni vzlétlo
a verše jemné.

Z benátských končin hvězda tvá se leskne,
tvé jméno rodnou Valencii zdobí,
jsi perla Řádu, jaká zřídka bleskne,
výkvět své doby.

Tvé slovo břitké cestu víře klestí,
Mauři i židé Nová Zákona přijmou,
v proud vody křestní vejdou k svému štěstí
s myslí dětinnou.

Bezpočtu divů v četných zemích svědčí
o množství zásluh horlivý ty reku,
že lze tě srovnat s největšími světci
předchozích věků.

Zlé duchy zmáháš hatíš jejich zmatky,
všem hojíš rány smutným tišíš stesky,
zesnulé často povoláváš zpátky
na slunné stezky.

Po plodném žití, kde ti trny rostou
k nadvěždné říši, k nebeskému dvoru
dychtivě stoupáš vítán věčnou poctou
od zemských pólů.

Buď Otci, Synu, Duchu obou stejná
chvála a sláva, čest a věčná vláda,
před jehož božstvím šik andělských sborů
na tváře padá. Amen.

Magne Vincénti nova lux Olýmpi,
Noctis obscúrae ténebras resólve,
Ut tuas puro modulémur omnes
Cármine laudes.

Sidus extrémæ Veneténsis orae,
Et Valentínae decus urbis almae,
Ordinis sacri nitor es et aevi
Glória nostri.

Cujus intrúcti mónitis Hebráei,
Una cum Mauris, véteri relicta
Lege, divínis renovántur undis,
Mente fidéli.

Signa, quae multis patuére terris,

Te probant amplis méritis refértum,
Ac viris celsis fore comparándum
Témporis acti.

Dáemonum saevos réprimis furóres,
Pellis et morbos miserátus omnes:
Saepe defúntos révocas in auras
Lucis amoénas.

Inde, post clarae moniménta vitae,
Ad poli regnum Superúmque coetum
Laetus ascéndis, cápiens perénnes
Victor honóres.

Sit Patri, Nato, simul utriúsque
Flámini splendor, decus et potéstas:
Cujus aetérnum chorus Angelórum
Numen adórat. Amen.

Svatá Anežka op (svátek 20.dubna)
Hymnus z I.večerních chval

Panně Anežce sláva bud',
dnes radostí se nám dme hrud',
nuž kvůli ní se radujme,
Snoubenci panen děkujme.

V devíti letech pohrdá
světem a hned se Bohu dá,
jen nebe znát si duch žádá
a s tělem přísně nakládá.

Nadlidská síla pomáhá
na útěk zahnat vždy vraha,
oplývá božskou milostí,
sbor nebešťanů pohostí.

Ježíška hýčká v náručí,
útěcha trýzeň přehluší,
nebeský chléb, ten skvost ryzí
andělská ruka nabízí.

Prosíme Tvůrce všech věcí
dej radost věčnou bez mezí,
ať na Anežčin ženich hlas
na věčnou slávu pozve nás.

Zpívejme Pánu, chválu, čest,
jenž smrti práva ukončil,

kdo slávy hoden jest,
toho královským věncem ověčil. Amen.

Agnētis almae Vírginis
Laetémur in solémniis
Et gratiárum cánticum
Sponso canámus Vírginum.

Spreto novénnis saeculo
Caeli dicátur Dómino:
Mentem supérnis réficit,
Corpus sevère súbigit.

Virtúte magna práedita
Hostem fugat tartáreum:
Dotáta caeli grátia
Visu beátur cáelitem.

Jesum in ulnis párvulum
Cordis tenet solátium,
Cibúmque Panis cáelici
Manus mínistrat Angeli.

Precámus, Auctor ómnium,
Perénne dona gáudium:
Da Vírginis suffrágiis
Sponsi fruámur núptiis.

Sit laus honórque Dómino,
Qui jura mortis súbruit,
Dignisque vitae mérito
Regni corónam tríbuit. Amen.

Svatá Anežka op Hymnus z ranních chval
Radostný velký nastal den,
Beránek k svatbě připraven,
Ovečka vstříc se ubírá,
Ženich svou náruč rozvívá.

Andělské tóny se linou,
když s jásající družinou,
blažená Panna panně vstříc
jde, družce Beránka žhne líc.

Zázraky různé ji zdobí
a divy divné podoby,
zahání všechny choroby,
ba volá též ze záhrobí.

Když Kateřina koná pout'

ke hrobu něžné Anežky,
bělostné manny déšť těžký
chce svatost obou vystihnout.

Prosíme Tvůrce všech věcí
dej radost věčnou bez mezí,
ať na Anežčin ženich hlas
na věčnou slávu pozve nás.

Zpívejme Pánu, chválu, čest,
jenž smrti práva ukončil,
kdo slávy hoden jest,
toho královským věncem ověnil. Amen.

Magnae dies laetitiae:
Venérunt Agni nuptiae,
At Agnes Agnum séquitur,
Sponsóque Sponsa júngitur.

Vox Angelórum cóncinit:
Laetánte coetu súscipit
Virgo beáta Vírginem,
Caelestis Agni cómitem.

Signis corúscat váriis,
Miris micat prodígiis,
Confert salútem lánguidis,
Vitámque reddit mórtuis.

Dum Catharína vísitat
Agnétis almae lóculum,
Repénte manna cándidum
Utrámque Sanctam práedicat

Precámur, Auctor ómnium,
Perénne dona gáudium:
Da Vírginis suffrágiis
Sponsi fruámur nuptiis.

Sit laus honórque Dómino,
Qui jura mortis súbruit,
Dignisque vitae mérito
Regni corónam tríbuit. Amen.

Svatá Kateřina Sienská (29.dubna)
Hymnus z večerních chval

Ó, svatá panno, písňě ke tvé chvále,
jež tobě pějem k slávě tvého svátku,

přines je před trůn nebeského Krále,
zastaň nám matku. (přenes do nebe)

Nejsou-li hodny, abys je tam nesla,
laskavě promiň, svatá Kateřino,
víš, jak nám síla vlivem hříchu klesla,
předobrá Panno.

Kdo byl kdy hoden zpívat písně hlasně
k chvále té panny? Kdo složí té ženě
na širém světě nehynoucí básně,
nepřemožené?

Ó, Kateřino, moudrost tvá je pravá,
vynikáš ctnostmi, příkladem se vznášíš,
mírná i silná, správná, prozíravá,
éterem kráčíš.

Kdo z nás by neznal div dobroty Boží,
nad nějž snad větší sotvakdy z ní tryskl,
svých svatých pět ran od břehů i hloží
Kristus ti vtiskl.

Po krátkém trudném nasyceném steskem
životě časném, vyplněném strastí,
šla jsi když zhrdlas statně každým leskem
do hvězdné vlasti.

Děkujme vroucně za ni Bohu všichni,
dobrému Synu velikého Otce,
svatého Ducha ctěme, vesmír ztichni
k jediné prosbě. Amen.

Haec tuae Virgo monuménta laudis,
Quae tuis laeti Catharina sacris
Hoc quidem pacto modulámur omnes
Perfer Olýmpo.

Si satis digne néqueant reférri,
Annuas nobis véniam, precámur:
Non sumus tanti ingénii, fatémur,
optima Virgo.

Quis fuit dignas modulátus unquam
Víriginis laudes? Qui in orbe toto
Féminae invíctae perítúra nunquam
Cármina pandet?

Práedita exémplic Catharina claris,
Móribus praestans, sápiens abúnde,
Témperans, fortis, pia, justa, prudens,

Aethera scandis.

Quem latet virtus facinúrsque clarum,
 Quo nequit dici sátius per orbem?
 Vúlnerum formam miseráta Christi
 Exprimis ipsa.

Nam brevis, maestae, miseráeque vitae,
 Et malis cunctis pénitus refértae,
 Fórtiter spernens pretiósá quaeque,
 Sídera adísti.

Grátias summas habeámus omnes
 Fílio magni Genitóris almo:
 Síritum Sanctum venerémur, et sit
 Laus tamen una. Amen.

Svatá Kateřina Sienská Hymnus z ranních chval
 Nejednou voják zkrotl před tvým zjevem,
 zavilé zášti vládci ukrotili,
 ač strašnou zhoubou rozlícení hněvem
 Sieně hrozili.

Nadto jsi hojně pila pramen čistý
 posvátné vědy, vášnivě jej ssála,
 hluboké, něžné, strhující listy
 městům jsi psala.

Slovem se snažíš napravovat kleslé,
 nabádat k dobru bylo ti vždy vlastní,
 všem lidem pravíš: Jen na správné cestě
 budete šťastní.

Hrůzami smrti ty jsi pohrdala,
 statečně, mužně, nijak ses nebála,
 když sis mzdu Pána, jemuž jsi se vzdala,
 připomínala.

A když ti nastal den s časem kvapícím,
 bys svaté údy hrobu odevzdala,
 před cestou domů ještě jsi plačícím
 pokyny dala.

Když jsi uctila Tělo Krista Pána,
 přijala Hosta s roztouženým vzdechem,
 vyznalas, jak jsi nevinná a čistá
 posledním dechem.

Děkujme vroucně za ni Bohu všichni,
 dobrému Synu velikého Otce,

svatého Ducha ctěme, vesmír ztichni
k jedině poctě. Amen.

Jam ferox miles tibi saepe cessit,
Et duces iras posuere saevas:
Hi necem diram populo minati
Saepe Senensi.

Quid! Quod et sacris studiis frequenter
Viribus summis operam dedisti,
Litterae doctae lepidaeque claris
Urbibus exstant.

Niteris verbis revocare lapsos,
Niteris rectum suadere cunctis:
Sic ais: Tantum probitas beatos
Efficit omnes.

Jura tu saevae tremebunda mortis
Fortiter temnens, nihil extimescens,
Praemium nostrae vocitare vitae
Saepe solebas.

Unde cum tempus properaret ipsum,
Quo sacros artus cineresque busto
Linqueres, caelos aditura flentes,
Ipsa docebas.

Sic sacrum Christi venerata Corpus,
Hostiam libans, lacrimis obortis,
Dixeras cunctis documenta vitae
Voce suprema.

Gratias summas habemus omnes
Filio magni Genitoris almo:
Spiritus sanctum veneremur, et sit
Laus tamen una. Amen.

Svatý Pius V. (svátek 30.dubna)
Hymnus z večerních chval

Svatému Piu varhany
zahřměte fanfáry vhodné,
jsou mraky temné zahnány
jásotem svátečního dne.

On jak archanděl Michael
satana srazil peklu vstříc,

co papež Pius jméno měl,
odrazil zhoubný půlměsíc.

Pohromy Církvi hrozící
odvracel jistým kormidlem
a plevel bludů bující
zaoral silným krojidlem.

Lidem, zlým duchem spoutaným
pomáhal od zlé zátěže,
neřesti slepě oddaným
svobody vracel otěže.

Rozdává dary bohaté,
každému Pius pomáhá,
kdo spíná ruce sepjaté
se jeho promluv domáhá.

T.P. Prosíme Tvůrce vesmíru
v radostný velkonoční čas,
ať smrti věčné ze spárů
světec svou prosbou vyrve nás.

Hřměj, Pane, sláva s ozvukem,
tobě, jenž slavně z mrtvých vstal,
s Otcem i se Svatým Duchem
na věky věků vše tě chval.

T.Asc. Buď, Pane, naší radostí,
jenž budeš mzdou na věčnosti,
buď naše sláva v tobě jen
až nekonečný svitne den.

Zněj, Pane, zpěv ti se vzduchem,
jenž ses snad nad hvězdy odebral
s Otcem i se Svatým Duchem
zazvuč ti věčná píseň chval.

Pio beáto júbilos
Canóra pangant órgana,
Nimbósque pellant núbilos
Sacrae díeí gáudia.

Hic Michael certámine
Fregit dracónis impentum:
Piíque sumpto nómine,
Hostem représsit ímpium.

Ecclésiae pericula
Umbóne firmo dépulit:
Sectariorum spícula

Mucróné forti méssuit.

Ab incolátu dáemonum
Obséssa purgans córpora:
A retiáclo críminum
Solvit reórum péctora.

Quanto magis nunc dúplices
Sibi favóres spóndeant
Nomen Pii qui súpplices
Votis frequénter invocant!

Svatý Pius V.
Hymnus z ranních chval

Obzore již se sluncem rdíš,
dnes rosu kvítím vyšňoříš,
ať Piův věnec ozdobíš,
mu věnec z blesků vytvoříš.

Finees povstal horlivý,
klečí na svatém cimbuří,
by prchal útočník lstivý,
jenž se na Církev rozzuří.

On s horlivostí úpornou
obnovil kázeň původní,
postavil hráz nerozbornou
bezbožné bludů povodni.

Piovi štědrost nedala
peníze na klíč zavírat
celou pokladnu rozdala,
když v Římě řádl mor a hlad.

Byl otcem všem kdo strádají.
vše jeho ruce rozdají,
kdo hladem, nouzí strádají,
těm s ničím svým se netají.

T.P. Prosíme Tvůrce vesmíru
v radostný velkonoční čas,
ať smrti věčné ze spárů
světec svou prosbou vyrve nás.

Hřměj, Pane, sláva s ozvukem,
tobě, jenž slavně z mrtvých vstal,
s Otcem i se Svatým Duchem
na věky věků vše tě chval.

T.Asc. Buď, Pane, naší radostí,
 jenž budeš mzdou na věčnosti,
 buď naše sláva v tobě jen
 až nekonečný svítne den.

Zněj, Pane, zpěv ti se vzduchem,
 jenž ses snad nad hvězdy odebral
 s Otcem i se Svatým Duchem
 zazvuč ti věčná píseň chval.

Auróra caeli púrpura
 Aspérge rorem flóribus:
 Pii triúmphos éxplica
 Circúmdatos fulgóribus.

Zelósus iste Phínees
 Sacris stetit pro móenibus,
 Ut bárbaros acínaces
 Arcéret a fidélibus.

Hic disciplínam móribus
 Cura revéxit sédula,
 Et ímpiis erróribus
 Objécit hic repágula.

Pii talénta lárgitas
 Non vinxit in sudário:
 Necessitátes públicas
 Toto juvans aerário.

Pater benígnus páuperum,
 Manus habens tornátiles,
 Pavit greges famélicos
 Effusióne múnerum.

Tempore Resurrectionis:
 Quáesumus, Auctor ómnium,
 In hoc Pascháli gáudio,
 Ab omni mortis ímpetu
 Tuum defénde pópulum.

Glória tibi Dómine,
 Qui surrexísti a mórtuis,
 Cum Patre et Sancto Spírítu,
 In sempitérna sáecula. Amen.

Tempore Ascensionis:
 Tu esto nostrum gáudium,
 Qui es futúrus práemium:
 Sit nostra in te glória,
 per cuncta semper sáecula.

Glória tibi Dómine,
 Qui scandis supra sídera,
 Cum Patre et Sancto Spíritu
 In sempitérna saecula. Amen.

Svatý Antonín Florentský (svátek 10.května)
 Hymnus z večerních chval

Ať Antonínu zapějem
 kypivý, vroucí chvalozpěv,
 zažehni nám dnes nitro všem,
 Bože všemocný svou moc zjev.

On za rok v útlé mladosti
 zákoník uměl zpaměti,
 pohrdl světskou radostí,
 Kristovu jhu se zasvětil.

Řád kazatelský s vroucností
 objal a si zamiloval,
 by vědě v něm i svatosti
 se bez výhrady věnoval.

Marně se však pod poklopem
 tajíš se světlem zářícím:
 stává se arcibiskupem,
 hřeje a svítí věřícím.

T.P. Prosíme Tvůrce vesmíru
 v radostný velkonoční čas,
 ať smrti věčné ze spárů
 světec svou prosbou vyrve nás.

Hřměj, Pane, sláva s ozvukem,
 tobě, jenž slavně z mrtvých vstals,
 s Otcem i se Svatým Duchem
 na věky věků vše tě chval.

Ut Antonini glóriam
 Concinámus ubérius,
 Affláre nunc pectóribus
 Nostris, Deus omnípotens.

Is, ténebris ab únguibus
 Sacros edóctus cánones,
 Mundi spretis illécebris,
 Christi se jugo súbdidit.

Praedicatórum Ordinem

Delégit inter céteros,
 Ut lítteris et móribus
 Incúberet ardéntius.

Sed non bene sub módio
 Lumen ardens occúlitur:
 Ad praesukátum tráhitur
 Lucens, inflámmans pópulos.

Tempore Resurrectionis:
 Quáesumus, Auctor ómnium,
 In hoc Pascháli gáudio,
 Aetérnae mortis jáculum
 Ejus vitémus précibus.

Glória tibi Dómine,
 Qui surrexísti e mórtuis,
 Cum Patre et Sancto Spiritu,
 In sempiterna saécula. Amen.

Svatý Antonín Florentský
 Hymnus z ranních chval

Než se vyhoupane slunko výš,
 biskupe sem chvátáme blíž,
 když naše chvály uslyšíš,
 kéž nás svým pláštěm zaštítiš.

Když od tělesné choroby (Když mnozí v těžké nemoci
 zbavuješ lidské útroby,
 rozlom neřestné okovy,
 vyrvi nám nitro z poroby.
 u Tebe najdou pomoci
 ať nejsme hříchu otroci,
 duše očišťuj od moci.

Pod všelikým zlem klesáme,
 do chyb často padáme,
 že skoro tak již zoufáme,
 jestli tvá ruka nezklame.

Panici, tělo očišťuj,
 doktore, ducha poučuj,
 biskupe, lačné nasycuj,
 budem ti vděčni, stůj co stůj.

Po Nanebevstoupení:
 Buď, Pane, naší radostí,
 jenž budeš mzdou na věčnosti,
 buď naše sláva v tobě jen

až nekonečný svitne den.

Zněj, Pane, zpěv ti se vzduchem,
jenž ses snad nad hvězdy odebral
s Otcem i se svatým Duchem
zazvuč ti věčná píseň chval.

Po Trojici:

Prosíme Tvůrce vesmíru
v radostný velkonoční čas,
ať smrti věčné ze spárů
světec svou prosbou vyrve nás.

Hřměj, Pane, sláva s ozvukem
tobě, jenž slavně z mrtvých vstal,
s Otcem i svatým Duchem
na věky věků vše tě chval.

Cum sol ad cursum próperat,
Ad te Praesul confúgimus:
Qui tuas laudes cánimus
Tuas sub alas prótege.

Tu, qui tot a corpóribus
Morbos depéllis hóminum,
Caus afflíctos míserans,
Eménda nostras ánimas.

Tot jam malis attérimur,
In tot lapsus incídimus,
Ut pene spes nos déserat,
Dextram nisi porréxeris.

Virgo peropúruga córpora,
Doctor ánimos instrue,
Pastor egénos réfice:
Tibi cuncta debébimus.

Tempore Resurrectionis:
Quáesumus, Auctor ómnium,
In hoc Pascháli gáudio,
Aetérnae mortis jáculum
Ejus vitémus précibus.

Glória tibi Dómine,
Qui surrexísti e mórtuis,
Cum Patre et Sancto Spiritu,
In sempiterna saecula. Amen.

Tempore Ascensionis:
Tu esto nostrum gáudium,

Qui es futúrum práemium:
 Sit nostra in ter glória,
 Per cuncta semper sáecula.

Svatý Petr Veronský (svátek 4.června)
 Hymnus z večerních chval

Zpěv duše vpadni v jásos strun,
 nebeský den nastupuje
 dnes, kdy na věčné slávy trůn,
 Petr mučedník vstupuje.

Již jako hoch se vírou skvěl,
 rodičů netknut chorobou,
 bez bludu sloužit Bohu spěl,
 kryt dobrovolnou chudobou.

Pracoval stále úmorně,
 ať tělo uzdě přivyká,
 staví si před zrak pokorně
 Otce a Vzor Dominika.

Smrt, život, zázraky kol něj,
 často se světlo rozhostí
 pro Petra svědků rej:
 to je na vrcholku svatosti.

Velikonoční doba:
 Prosíme Tvůrce všech světů
 v radostný velkonoční čas
 ať naše zbožnost je v květu,
 na jeho prosby zraje v klas.

Zněj tobě, Pane, píseň chval,
 který jsi slavně z mrtvých vstal,
 tomu, kdo chrabře bojoval,
 abys mu věčné věnce dal.

Magnae dies laetítiae
 Nobis illúxit cáelitus:
 Petrus ad thronum glóriæ
 Martyr pervénit ínclitus.

Puer in fide cláruit,
 Paréntum carens nébula:
 Deo servíre stúduit
 Sub paupertaátis régula.

Carnem afflíxit júgiter
 In labóre múltíplici,
 Viam sequens humíliter
 Patris sui Domínici.

Vita, mors, signa vária,
 Caelum frequénti lúmíne,
 Dant Petro testimónia
 De sanctitátis cúlmine.

Tempore Resurrectionis:
 Quáesumus, Auctor ómnium,
 In hoc Pascháli gáudio,
 Per ipsíus suffrágium
 Crescat nostra devótio.

Glória tibi Dómine,
 Qui surrexísti a mórtuis,
 Et fortes in certámíne
 Sertis ornas perpétuis. Amen.

Svatý Petr Veronský Hymnus z ranních chval
 Než slunko vypluje žhavé,
 ať Matka Církev jása, ví:
 Petrovo věřím krvavé
 zemi radostí zaplaví.

Chudý a čistý, pokorný,
 celý se Kristu oddává,
 k slovu Božímu povolný,
 slova i příklad rozdává.

Smrtí si věnec uvíjí
 statečný Kristův bojovník,
 stále si chrání lilii,
 panické ctnosti milovník.

Jas s nebe, život záslužný
 a jeho četné zázraky
 proslaví Petrův skon mužný
 a vynáší ho nad mraky.

Velikonoční doba:
 Prosíme Tvůrce všech světů
 v radostný velkonoční čas
 ať naše zbožnost je v květu,
 na jeho prosby zraje v klas.

Zněj tobě, Pane, píseň chval,
 který jsi slavně z mrtvých vstal,
 tomu, kdo chrabře bojoval,

abys mu věčné věnce dal.

Exsúltet claro sídere
Fulgens mater Ecclésia:
Petrus Martyr in áethere
Nova profúdit gáudia.

Pauper, pudícus, húmilis,
Christo se totum dédicat:
In lege Dei dócilis,
Verbis, exémpis práedicat.

Triúmphant per martýrium
Christi fortis in ácie:
Consérvans semper lílium
Virginális mundítiae.

Lux caeli, vitae méritum,
Cum signórum frequéntia,
Petri commédant éxítum
Et práedicant magnália.

Tempore Resurrectionis:
Quáesumus, Auctor ómnium,
In hoc Pascháli gáudio,
Per ipsíus suffrágium
Crescat nostra devótio.

Glória tibi Dómine,
Qui surrexísti a mórtuis,
Et fortes in certámine
Sertis ornas perpétuis. Amen.

Svatý Jan Kolínský (svátek 9.července)
Hymnus z večerních chval

Nezdolná sílo, vzpruho mučedníků,
vítězů palmo, ozdobo a věnci,
ó, Kriste Králi, zlad' náš hymnus díků
před oslavenci.

Na dnešní slavnost všechen lid věřící
Kristovo vojsko víry pevné sloupy,
šik reků chrabrých slaví zpěvů svící,
nechce být skoupý.

S jáсотem vstříc jim také náš řád mává
vždyť slaví triumf svého syna Jana.
Jan, dobrý pastýř život v oběť dává

pro blaho stáda.

Horliví ohněm svaté nábožnosti
nezištně lámou lidu chleba spásy,
nedbají hrozby, Bůh jim statečností
nitro prokvasí.

Bud' Otci síla, čest a moc a vláda,
zněj Synu stejná chvála každým časem,
Duchu Svatému ať vše píseň spřádá
lahodným hlasem. Amen.

Martyrum virtus validúmque robur,
palma victórum, decus et coróna,
Christe Rex, tanti mémorum triúmphi
Vócibus adsis.

Hac die sacra pópulus fidélis
Mílites Christi, fidei colúmna,
Agmen invíctum celebráre digno
Cármine gestit.

Inter hos noster júbilans triúmphum
Ordo praeclári récolit Joánnis,
Qui suam pastor bonus immolávit
Pro grege vitam.

Férvidi sacro pietátis igne,
Pábulum praebent pópulo salútis,
Nec minae terrent: Deus ipse corda
Próvibus afflat.

Sit Patri virtus, honor et potéstas,
Fílio sit laus párilis per aevum,
Flámini sancto résonent perénni
Cántica voce. Amen.

Svatý Jan Kolínský
Hymnus z ranních chval

Noc právě prchla, obzor již se bělá,
zář jitra kráslí triumf bojovníků
v Gorkumské pláni proudem tryská z těla
krev mučedníků.

Slunko již stoupá: to Bůh vzácné hosty
vítá a koupá v nekonečném jase,
v příbytku vlastním věčně zla je zprostí,
v mzdu věčnou dá se.

Tleská i země též si svatých všímá,
jmen mučedníků vítěznou zvěst šíří,
od pólu k polu po zásluze hřímá,
chválou jen hýří.

Ó, triumfálním věncem vykoupení
svědkové Krista, ženci věčných klasů,
nás pamatujte, tište naše steny,
vyproste spásu.

Bud' Otcí síla, čest a moc a vláda,
zněj Synu stejná chvála každým časem,
Duchu Svatému ať vše píseň sprádá
lahodným hlasem.

Nocte jam pulsa, rutilántis astri
Splendor illústrat púgilum triúmphos,
Qui modo in campo cecidére fortes
Gorcomiénsi.

Astra conscéndunt: Deus ipse laetos
Excipit caeli dómibus, supréma
Luce donándos, Deus ipse merces
Factus in aevum.

Plaudit et tellus celebrátque sanctum
Mártyrum nomen: vólitat per oras
fama victórum, meritósque digna
Laude repéndit.

O triumpháli redimíta serto
Mártyrum Christi veneránda proles,
Huc tuis adsis memor, ac poténti
Nos prece salva.

Sit Patri virtus, honor et potéstas,
Fílio sit laus párilis per aevum,
Flámini sancto résonent perénni
Cántica voce. Amen.

Svatá Maria Magdalena (svátek 22.července)
Hymnus z večerních chval

Chval, Matko Církví, z všech sil svých,
Kristovu pochval spanilost,
zbavuje sedmi duchů zlých
skrže svou sedmerou milost.

Maria, sestra Lazara,

páchala tolik neřestí,
ze samého jícnu tartara
vrací se v život a štěstí.

Když výstřednosti zdolala,
z plevele vonná fiala,
stala se váza milosti
z nádoby nízké chlípnosti.

K lékaři mdlá se pustila,
jej vonnou mastí uctila,
z mnohanásobné otravy
slovem ji lékař uzdraví.

Ježíšův uzří majestát,
vidí jej slavně z mrtvých vstát,
smí se mu první radovat,
když umí nejvíc milovat.

Jednoho Boha ať vše ctí
za mnohotvárné milosti,
viny odpouští a nemstí,
odmění tučnou radostí.

Lauda mater Ecclésia,
Lauda Christi cleméntiam
Qui septem purgat vítia
Per septifórmem grátiam.

María soros Lázari,
Quae tot commísit crímina,
Ab ipsa fauce tártari
Redit ad vitae límina.

Post fluxae carnis scándala,
Fit ex lebéte phíala,
In vas tarnsláta glóriae
De vase contumélie.

Aegra currit ad médicum,
Vas ferens aromáticum,
Et a morbo múltiplici
Verbo curátur médici.

Surgéntem cum victória
Jesum videt ab ínferis:
Prima merétur gáudia,
Quae plus ardébat céteris.

Uni Deo sit glória
Pro multifórmí grátia,

Qui culpas et supplicia
Remittit, et dat praemia. Amen.

Svatá Maria Magdalena
Hymnus z ranních chval

Ó, věčným Otcem zplozený,
laskavě na nás pohlédni,
dnes Magdaleně trůn jsi dal,
ji k věčné slávě povolal.

Je do pokladny vrácena,
králova drachma ztracená,
proslulá perla z bláta zas
na denním světle šíří jas.

Ty útočiště trpících,
naději Jezu kajících,
hříšnice zásluh prosících,
dbej, promiň dluh a sejmi hřích.

Laskavá matko, pokorná,
jsme bytost křehká, odbojná,
plujem životním zápasem,
přimluv se, buď nám kompasem.

Jednoho Boha ať vše ctí
za mnohotvárné milosti,
viny odpouští a nemstí,
odmění věčnou radostí.

Aetérni Patris Unice
nos pio vultu respice,
Qui Magdalénam hódie,
Vocas ad thronum glóriae.

In thesauro repósita
Regis est drachma pérdita:
Gémmaque lucet íncllyta,
De luto luci réddita.

Jesu dulce refúgium,
Spes una poeniténtium,
Per peccatícis méritum
Peccáti solve débitum.

Pia Mater et húmilis,
Natúrae memor frágilis,
In hujus vitae flúctibus

Nos rege tuis précibus.

Una Deo sit glória
 Pro multifórmi grátia,
 Qui culpas et supplícia
 Remíttit, et dat práemia. Amen.

Sv.Otec Dominik (svátek 8.srpna)

Hymnus z večerních chval
 O, Matko Církví, zajásej,
 je slavnost tebou čekaná.
 Vždyť máš dnes čest v nebeský rej
 uvést nového občana.

Řádu bratří kazatelů
 Vůdce a Otec Dominik,
 vyšel z časného údělu,
 dnes je nebeský osadník.

Tělesné schrány zbavený
 požívá slávy nebeské,
 místo žebrácké haleny
 halí se v roucho královské.

Vůně z hrobu se linoucí
 a divy sluhy Kristova,
 to je svědectví živoucí
 o slávě věčného Slova.

Zapějme slávu čest novou
 v Trojici Bohu jednomu
 přímlovou Dominikovou
 ať dá slast věčného domu.

Gaude mater Ecclésia,
 Laetam agens memóriam,
 Quae novae prolis gáudia
 Mittis ad caeli cúriam.

Praedicatorum Ordinis
 Dux et Pater Domínicus
 Mundi jam fulget términis,
 Civis efféctus cáelicus.

Carnis liber ergástulo,
 Caeli potítur glória:
 Pro paupertátis cingulo
 Stola dotátur régia.

Fragrans odor de túmulo
 Cum virtútum frequéntia,
 Clamat pro Christi fámulo
 Summi Regis magnália.

Trino Deo et símplici
 Laus, honor, virtus, glória,
 Qui nos prece Domínici
 Ducat ad caeli gáudia. Amen.

Sv.Otec Dominik
 Hymnus z ranních chval

Jásavý hymnus a nový
 zanoťme novým nápěvem
 svatému Dominikovi
 ať sborově dnes zapějem.

Když svět se chýlí k západu,
 hle, nová hvězda vychází
 dát vězňům viny svobodu,
 hlasatel spásy přichází.

Nauku evangelickou
 seje a sytí světa chlad,
 zahání zhoubu kacířskou
 a tak zakládá nový řád.

On je ten skromný pramének
 rozrostlý v mocný veletok,
 jenž nese světu jistý lék,
 za nápoj skýtá vzácný mok.

Zapějme slávu, čest novou
 v Trojici Bohu jednomu,
 přímlovou Dominikovou
 ať dá slast věčnému domu.

Hymnum novae laetítiae,
 Dulci productum cántico,
 Noster deprómat hódie
 Chorus sancto Domínico.

Vergénte mundi véspere,
 Novum sidus exóritur,
 Et clausis culpae cárcere
 Praeco salútis míttitur.

Doctrínam evangélicam
 Spargens per orbis cárdinem,
 Pestem fugat haeréticam,

Novum producens Ordinis.

Hic est fons ille módicus,
Crescens in flumen máximum,
Qui mundo jam miríficus
Potum largítur óptimum.

Trino Deo et símplici
Laus, honor, virtus, glória,
Qui nos prece Domínici
Ducat ad caeli gáudia. Amen.

Svatý Hyacint (svátek 17.srpna)
Hymnus z večerních chval
Hyacintovi jásejme
vesele hlasně zpívejme
a Boha, ať z nás mrak sejme,
jej s čistou myslí vzývejme.

Otec a vůdce Dominik
jej přijal obláčkou v svou druž:
a brzy od všech sklízí dík
je z něho apoštolský muž.

Za Otcem syn jde s radostí,
otcovou září svatostí,
ve vůdcových jde šlépějích
a zmáhá kníže světa hřích.

Návštěvou Panna svatá ctí
těší jej, plní radostí,
zázračnou mocí on se skví,
Kristovou září milostí.

Maria, Matko milosti,
Matičko milosrdenství,
před nepřítelem ochraň nás,
v hodinu smrti přijmi nás.

O, Bože, Tobě sláva, čest
od věků do věků ať jest,
na prosby Hyacintovy
zařaď nás v svůj šik duchový.

In hoc Hyacínthi júbilo,
Laetis canámus vóci bus,
Deúmque, pulso núbilo,
Puris colámus méntibus.

Dux et Pater Dominícus
Hunc veste sacra índuit:

Cunctisque mox apparuit
Vir factus apostolicus.

Patrem secutus filius
Patris refulget viribus:
Ducis secutus trāmitem,
Mundi triumphat principem.

Hunc Virgo visit incluta,
Solatur et dat gaudia:
Miraculorum glóra
Christi coruscet grátia.

Maria Mater grátiae,
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste protege,
Et hora mortis suscipe.

Tibi Deus sit glória
In sempiterna saecula:
Et nos Hyacinthi precibus
Adjunge caeli coetibus. Amen.

Svatý Hyacint
Hymnus z ranních chval

Skon Haycintův, čistý zpěv,
zásluhy jeho srdce zjev,
zářivých čet se stává člen
dvojitým věncem ověčen.

Životem slavným vynikal,
zázračné skutky podnikal,
tajemství jež on poznával,
šíří mu slávu dál a dál.

Smrští i příval udolal,
ječivým proudům uzdu dal,
tok řeky utvořil mu val,
že suchou nohou chvátal dál.

Mrtví se z rakve zdvihají,
chromí si berly snímají,
slepí již světlo vnímají
a Bohu věčně zpívají.

Maria, Matko milosti,
Matičko milosrdenství,
před nepřítelem ochraň nás,
v hodinu smrti přijmi nás.

O, Bože, tobě sláva čest
od věků do věků at' jest,
na prosby Hyacintovy
zařaď nás v šik svůj duchový.

Vox pura laudet éxitum,
Et cor Hyacínthi méritum:
Corúsca lustrat ágmina,
Bina decórus láurea.

Hunc víta clara índicat,
Divérsa signa íntonant:
Secréta, quae hic nóverat,
Totum per orbem práedicant.

Ventis et undis ímperat,
Fluctus tuméntes édomat:
Aquaé stupéscunt flúminum,
Ítéarque praebent sólídum.

Vítáe resúrgunt mórtui,
Claudíque dantur gréssui,
Caecis patéscunt lúmina,
Fantur Dei magnália.

Maria Mater grátiae,
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste prótege,
Et hora mortis súscipe.

Tibi Deus sit glória
In sempitérna sáecula:
Et nos Hyacínthi précibus
Adjunge caeli cóetibus. Amen.

Svatá Růžena (svátek 23.srpna)
Hymnus z večerních chval

Národy všechny jásejte,
snášejte růže ze zahrad,
Růženě chválu jásejte
z východu slunce na západ.

Od prsu takřka matčina
dotčena dary milosti
a plna Boha nadšená,
zjednává duchu vítězství.

Nevinné údy mučila,
rozličný způsob volila,
čelenku z ostnů stočila,

žlučí si jídlo polila.

Kajícnost už ji nebolí,
odměny štědré dochází,
již novou píseň hlaholí
všude Beránka provází.

Dárci všech těchto milostí
buď chvála s neustálou ctí,
vše Trojí jeden s moudrostí
řídí přes čas do věčnosti.

Tellúris omnes incolae
Rosae plaudant solémniis,
Ejusque laudes cóncinant
A solis ortu ad Hésperum.

Haec a paréntis úbere
Praevénta donis grátiae,
Deóque plena, vándicem
Armávit in se délixeram.

Miris modis innóxios
Afflíxit artus, spíneis
Cínxit coróllis vérticem,
Cibósque felle pólluit.

Nunc laeta poeniténtiae
Largo potítur práemio,
Novúmque psallit cánticum,
Agni sequens vestígia.

Horum Datóri múnerum
Sit laus decúsque pérpetim:
Qui trinis unus ómnia
Regit Deus per sáecula. Amen.

Svatá Růžena
Hymnus z ranních chval

Nebe již hýří purpurem
růžové jitro stříká nach
Růženě zpívat chválu jdem,
té svaté panně v modlitbách.

Tedy ji chvalte, andělé,
duchů se řády přidají,
lidé ji chvalte vesele,
jak slavné skutky žádají.

Na oltář lásky obětní

jde první v plané Indii,
podporu mocnou svět má v ní,
nevinnou skvoucí lilii.

Slepým dá světla požívat,
jazyk uvolní z poroby,
chromým dá vstát a pobíhat
a hojí všechny choroby.

Trojice chvála ti stálá
buď vzdána dnes i v každý čas,
Růžena kam se dostala
k blažené svatbě přizvi nás.

Auróra cealum púrpurat,
Rosísque mane cóncolor
Laudes sacrátae Virgínis
Rosae monet nos pángere.

Hanc ergo ladent Angeli
Et omnis ordo cáelitum:
Laudent chori mortálium
Ubíque gestis inclytam.

Hanc primam amóris víctimam
Admóvit aris India,
Orbis juvámen práepotens,
Exemplar innocéntiae.

Dat caecis luce pérfrui,
Solvítque linguae víncula,
Claudos jacéntes érigit,
Morbis medétur ómnibus.

Jugis tibi laus Trínitas
Reddátur omni témpore,
Et cum Rosa nos pértrahe
Ad nuptiále gáudium. Amen.

Svatých andělů strážných (svátek 2.října)
Hymnus z večerních chval

Slavíme anděly nás lidí průvodce,
jež na pout' životem nebeský Otec dal,
slabému člověku by nebyl bez vůdce
a nepřátel se nelekal.

Neb to oč přišel sám nevěrný Boží druh,
když právem zbaven byl nebeských rozkoší,
rozpálen závistí těm koho volá Bůh

uloupit vždy se pokouší.

Náš strážce vždy bdělý rozepni perutě,
odvracej všecko zlé od svěřených duší,
chraň chorob duchovních a všeho, co krutě
souží nás a mír nám ruší.

Zněj svaté Trojici vždy zbožný chvalozpěv,
jež božskou svou mocí orchestr tří světů
řídí a již hřímá vesmírný koloběh
slávu od věků do věků. Amen.

Custódes hóminum psállimus Angelos,
Natúrae frágili quos Pater áddidit
Caeléstis cómites, insidiántibus
Ne succumberet hóstibus.

Nam, quod corrúerit próditor ángelus,
Concéssis mérito pulsus honóribus,
Ardens invídia péllere nítutir
Quos caelo Deus ádvocat.

Huc Custos ígitur pérvigil ádvola,
Avértens pátria de tibi crédita
Tam morbos ánimi quam requiéscere
Quidquid non sinit ícolas.

Sanctae sit Tríadi laus pia júgiter,
Cijus perpétuo númine máchina
Triplex haec régitur, cujus in ómnia
Regnat glória sáecula. Amen.

Svatých andělů strážných
Hymnus z ranních chval

Původce světa předobry
tvoříš svou všemohoucností
všecko a řídíš celý svět
s nemější prozřetelností.

Pokorně zas tě prosíme,
přispěj své bědné rodině,
vlíj nové světlo do duší
též v dnešní jitřní hodině.

Ať stojí při nás anděl tvůj,
jež jsi nám vybral za strážce,
chrání nás moru zlých činů,
ať ujdeme mravní porážce.

At' hatí vsecky úklady
 draku nás všech nepříteli,
 by nás v proradná osidla
 nestrhl, když jsme nebděli.

At' strach před každým odpůrcem
 vyžene navždy z ašich vrat,
 necht' zjedná pokoj občanům,
 odvrátí válku, mor a hlad.

Zněj, Bohu Otcí, píseň chval,
 když Syn nás krví vykoupil
 a Duch Svatý nás pomazal,
 anděly by nás obklopil. Amen.

Orbis Patrátor óptime,
 Qui quidquid est poténtia
 Magna creásti, nec regis
 Minóre providéntia:

Adésto supplicántium
 Tibi reórum cóetui,
 Lucisque sub crepúsculum
 Lucem novam da méntibus:

Tuúsque nobis Angelus
 Eléctus ad custódiam
 Híc adsit, a contágio
 Ut críminum nos prótegat:

Nobis dracónis áemuli
 Versútias extérminet
 Ne rete frauduléntiae
 Incáuta nectat péctora.

Metum repéllat hóstium
 Nostris procul de finibus:
 Pacem procúret cívium,
 Fugétque pestiléntiam.

Deo Patri sit glória,
 Qui quos redémit Fílius,
 Et Sanctus unxit Spíritus.
 Per Angelos custódiat. Amen.

Svatý Ludvík Bertrand (svátek 9.října)
 Hymnus z večerních chval

Dnes Ludvíkova oslava
 se mezi hvězdy dostává,
 hle, Valencie zástava,

z ní řada světců povstává.

I matce Církvi dme se hrud'
a tone v šťastné radosti,
štká: Věčná chvála vzdána bud'
Bože, tvé dobrotivosti.

V zalíbení si trvalém
Ludvíka všímáš od dětství,
pronikáš jej svým půvabem,
jas ctnosti má od chlapectví.

Z kolébky jej bez přestání
na večer žití předcházíš
a mocnou zbrojí pokání
až k vítězství jej provázíš.

Maria, Matko milosti,
Matičko milosrdenství,
před nepřítelem ochraň nás,
v hodinu smrti přijmi nás.

Otci i Synu dnes se der
i Duchu z hradla stálý zpěv
a světcům všem od rajských sfér
zazvučte bubny s cimbály.

Dum Ludovici glória
Corúscat inter sídera,
Fecúnda Sanctórum parens
Det júbilos Valéntia.

Immo parens Ecclésia
Laetis canóra vóci bus
Grates ubíque pérsonet
pro Núminis cleméntia.

Haec, Ludovíci párvuli
Primam rigans infántiam,
Praevénit in dulcédine
Lacténtis innocéntiam.

Haec jugis illi práefuit
Ad usque vitae vésperam
Armísque poeniténtiae
Perdúxit ad victóriam.

Maria, Mater grátiae
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste protege,

Et hora mortis súscipe.

Sit laus Patri cum Fílio,
Simúltque sancto Flámini:
Laus sit polórum cívibus
In týmpanis et cýmbalis. Amen.

Svatý Ludvík
Hymnus z ranních chval

Hle, ke cti Ludvíkovi zvlášť
již jitro hýří purpurem,
již temná noc si svléká plášť
a slavný den si bílí lem.

Tak Ludvík v Nové Indii
strhává závoj noční tmy,
kácí tam modly, rod zmijí,
chrání se křížem od šelmy.

Pro víru dvakrát klidně pil
z otráveného poháru,
na moři bouři utišil,
postavil hráze požáru.

Dal svému Řádu před oči
hrdinských ctností ideál
než s tělem dech se rozloučí,
z úst jeho plápol vyšlehal.

Maria, Matko milosti,
Matičko milosrdenství,
před nepřítelem ochraň nás,
v hodinu smrti přijmi nás.

Trojicí sláva ať se skví
a všecko tvorstvo oblaží,
jež v Ludvíkově vítězství
se oslnivě obráží.

En Ludovíci láudibus
Auróra laxat púrpuram:
Nox atra condit pállium,
Festívus albéscit dies.

Sic Ludovícus Indiis
Noctis tenébras díspulit,
Idóla fregit, et Cruce

Stitit feróces tígrides.

Bis ob fidem saevíssimi
Hausit venéni pócula:
Sedávit undas áequoris,
Igníque fixit límitem.

Heróicis virtútibus
Idea factus Ordini:
Efflans ad astra spíritum
Exhálat ore lúmina.

Maria, Mater grátiae
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste protege,
Et hora mortis súscipe.

Sit Trinitáti júgiter
Laus et perénnis glória,
Quae Ludovíci fúlgida
Respléndet in victória. Amen.

Svatý Albert Veliký (svátek 15.listopadu)
Hymnus z večerních chval

Slavnostním hymnem pějme slávu vřele
ať jméno Albert všude rezonuje,
má světec právem titul Učitele
Veliký sluje.

Dominik Guzman syna v něm poznával
žil život strohý panický a bdělý
a slovo Boží účinně podával,
řečník byl skvělý.

Nadzemské světlo vědy rozlévá se
tmy z duší plaší které hřích jen plodí
na tučné pastvy dobrý pastýř k spáse
své stádce vodí.

V chlebě a víně Krista skrytou manu
vítal jej s láskou, osvědčoval víru
vroucně uctíval i Marii Pannu
milovník míru.

Vše Králi králů, Kriste, ať ti zpívá,
též Otci chválu, slávu, čest a sílu,
Utěšiteli stejný zpěv zaznívá
všech světadílů.

Eia festívis celebrétur hymnis
 Nomen Albérta résonans ubíque:
 Sanctus ac Doctor mérito vocátur
 Magnus in orbe.

Digna Guzmáni sóboles refúlsit;
 Asperam vixit sine labe vitam,
 Ac Dei verbum dócuit poténtis
 Arte loquélae.

Rite, doctrínae rádiis supérnae,
 Méntium densas ténebras fugávit,
 Et gregem pastor pius ad salútis
 Pásqua duxit.

Panis et vini spécie laténtem
 Extulit Christum rédamans, adórans:
 Vírginem fervens cóluit Mariam
 Pacis amátor.

Christe, Rex regum, tibi sit potéstas:
 Sit decus, virtus, honor atque Patri,
 Et Paracléto páriter resúltet
 Glória in aevum. Amen.

Svatý Albert Veliký
 Hymnus z ranních chval

Noční tmy úsvit zapudí
 dere se slunko rudne den
 toť výzva až zpěv povzbudí
 ať za Albertem vzhůru jdem.

Apoštol zblízka do dáli
 všem káže cestu k spasení
 by spící ze sna povstali
 Kristovým světlem živeni.

Dbá pastýř svého údělu
 hájí od uchvatitelů
 pase je, vrací ohradí,
 k živoucím zdrojům navnadí.

Ty strůjce míru nezdolný
 Alberte pokoj vespólný
 všem národům tam vyprošuj,
 bez přestání zaň oroduj.

Buď Bohu Otci sláva kol
 i Synu jednomu hlahol

i s Duchem Utěšitelem
 teď i věčně věků. Amen.

Noctis tenébras díssipans,
 Auróra, solis núnčia,
 Hortátur, ut post cánticum
 Sequámur Albérta vías.

Qui factus est apóstolus,
 Iter salútis práedicans,
 Ut dormiéntes súrgerent,
 Christi fruéntes lúmíne.

Greges mínister sédulus
 Deféndit a raptóribus,
 Salvans, redúcens, álligans,
 Vitaéque fontes índicans.

Pacis sequéster ímpiger,
 Albérte, cunctis géntibus
 Pacis supérnae múnera
 Indesinénter ímpetra.

Deo Patri sit glória,
 Ejúsque soli Fílio,
 Cum Spírítu Paráclito,
 Et nunc et in perpétuum. Amen.

Svatých mučedníků
 Hymnus z večerních chval

Co svatí zaslouží v blaženosti věčné
 hlásejme druhové i činy statečné,
 neboť duch chtěl by rád písněmi opěvat
 vítězů plémě vítěčné.

To jsou ti, jimž se svět lákavý zoškliví,
 toť zprahlý hluchý květ mámí a neživí,
 svůj odpor netají, jen tebe hledají
 Kriste Králi dobrotivý.

Ti pro tě strpěli běsnění ran příval,
 v mučidlech viděli tvůj kříž, svůj ideál,
 a podkov divý cval jich ducha nelekal,
 šlapal je, ale nezdolal.

Kat mečem dvojsečným údy jim utíná,
 nikdo z nich nereptá, nikdo neproklíná,
 se srdcem pokorným a s čistým svědomím

trpělivost je prolíná.

Čí jazyk a čí hlas chtěl by nastínit jen,
jakými dary jest mučedník překvapen,
krvavé svědectví nejvyšší žádá cti,
vavřínem skvoucím je zdoben.

Tě, Božství nejvyšší a jedno, žádáme,
abys nám viny smyl, odklid', oč klopýtáme,
dej sluhům pravý mír, ať chvály zpíváme,
tě věčně věků vzýváme.

Sanctorum méritis íncllyta gáudia
Pangámus sócii, géstaque fórtia:
Nam gliscit ánimus prómere cántibus
Victórum genus óptimum.

Hi sunt, quos rétinens mundus inhórruit,
Ipsum nam stérili flore peráridum
Sprevére pénitus, teque secúti sunt,
Rex Christe bone cáelitus.

Hi pro te fúrias atque ferócia
Calcárunť hómínium, sáevaue vérbera:
Cessit his lácerans fórtiter úngula,
Nec carpsit penetrália.

Caedúntur gládiis more bidéntium:
Non murmur résonat, non querimónia,
Sed corde tácito, mens bene cónscia
Consérvat patiéntiam.

Quae vox, quae póterit lingua retéxere
Quae tu Martýribus múnera práeparas?
Rubri nam fluido sáanguine, láureis
Ditántur bene fúlgidis.

Te summa Déitas únaue póscimus
Ut culpas ábluas, nóxia súbtrahas:
Des pacem fámulis, nos quoque glóriam
Per cuncta tibi sáecula. Amen.

Svatých mučedníků
Hymnus z ranních chval

Kristově věčné milosti
a mučedníků vítězství,
zpívejme s vděčnou radostí,

at' chvála po zásluze zní.

Přemohli hrozby ranami,
nedbali údů hynoucích,
až svaté smrti branami
vešli do slastí kynoucích.

Jdou mučednmíci do ohně
a divým šelmám pod zuby,
hoří co živé pochodně,
však duši kat jim nezhubí.

Vnitřnosti v mukách vyhřezly,
vyzrál již svaté krve plod,
však neochvějně vše snesli
v myšlence na věčný život.

Vykupiteli, slyš zvuk chval,
do družiny mučedníků
prosící sluhy bys přijal,
až na věčné věky věků.

Aeterna Christi múnera
Et Mátyrum victórias,
Laudes feréntes débitas,
Laetis canámus méntibus.

Terróre victo sáeculi,
Poenísque spretis córporis,
Mortis sacrae compéndio
Vitam beátam póssident.

Tradúntur igni Mátyres
Et bestiárum déntibus:
Armáta saevit úngulis
Tortóris insáni manus.

Nudáta pendent víscera,
Sanguis sacrátus fúnditur:
Sed pérmanent immóbiles
Vítæ perénnis grátia.

Te nunc Redémpťor quáesumus
Ut Mátyrum consórtio
Jungas precántes sérvulos,
In sempitérna sáecula. Amen.

Hymnus z Mariánských hodinek:
K I.večerním chválám

Zdravas hvězdo mořská
dobrá Matko božská,
ty jsi vždycky Panna,
šťastná nebes brána.

Vzkazu Gabriela
dalaš ihned víru,
ty jsi druhá Eva,
zakořeň nás v míru.

Uvolň pouta kletým,
navrať světlo slepým,
vše zlé od nás zažeň,
pros, necht' každý blažen.

Ukaž, že jsi Matka,
prosba tvá je sladká
Tomu, jenž se vtělil,
Synem tvým být svolil.

Panno nejdivnější,
ze všech nejmírnější,
zbav nás hříchů jistě,
učiň tiché, čisté.

Život uděl čistý,
odchod připrav jistý,
Ježíše ať zříme,
vždy se veselíme.

Buď čest Bohu Otcí,
Kristu Pánu sláva
i Duchu svatému
stejně necht' se vzdává. Amen

Ave maris stella,
Dei Mater alma,
Atque semper Virgo,
Felix caeli porta.

Sumens illus Ave
Gabriélis ore,
Fonda nos in pace,
Mutans nomen Hevae.

Solve vincla reis,
Profer lumen caecis:
Mala nosta pelle,
Bona cuncta posce.

Monstra te esse matrem:
 Sumat per te preces,
 Qui pro nobis natus
 Tulit esse tuus.

Virgo singuláris,
 Inter omnes mitis,
 Nos culpis solútos
 Mites fac et castos.

Vitam praesta puram,
 Iter para tutum:
 Ut vidéntes Jesum
 Semper collaetémur.

Sic laus Deo Patri,
 Summo Christo decus,
 Spirítui Sancto,
 Tribus honor unus. Amen.

Hymnus z Mariánských hodinek
 K jitřním modlitbám
 Jež země, moře, nebesa
 ctí, koří se mu, hlásají,
 jenž řídí světů tělesa,
 Marii v lůně se tají.

Jež měsíc, tvorstvo všeliké
 i slunce slyší v své doby,
 s nebes milostí zalité
 nosí dívčiny útroby.

Jsi šťastná matka, výkvět žen,
 že v arše tvého života
 se zavřel ten, jenž stvořil den,
 v jehož dlani svět kolotá.

Poslem s nebe oblažená,
 Duchem svatým oplodněná,
 jenž od pohanů čekán byl,
 z tvého lůna se narodil.

Maria, Matko milosti,
 Matičko milosrdenství,
 před nepřítelem ochraň nás,
 v hodinu smrti přijmi nás.

Tobě buď, Pane, chvála, čest,
 jenž z Panny pro nás zrodil ses,

s Otcem, Duchem buď oslaven
až na věky věkův. Amen

Quem terra, pontus, áethera
Colunt, adórant, práedicant,
Trinam regéntem máchinam
Clastrum Mariae bájulat.

Cui luna, sol et ómnia
desérviunt per témpora,
Perfúsa caeli grátia,
Gestant puéllae víscera.

Beáta mater múnere
Cujus supérnus Artifex,
Mundum pugillo cóntinens,
Ventrís sub arca clausus est.

Beáta caeli núntio,
Fecúnda Sancto Spírítu:
Desiderátus géntibus
Cujus per alvum fusus est.

Maria, Mater grátiae
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste prótege,
Et hora mortis súscipe.

Glória tibi Dómine,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et Sancto Spírítu,
In sempitérna saécula. Amen.

Hymnus z Mariánských hodinek
K ranním chválám
Ó, Paní blahoslavená,
nad hvězdy jsi ty vznešená,
věčná Moudrost tě stvořila
tys ji svým prsem kojila.

Co Eva smutně ztratila,
tys nám svým Synem vrátila,
jas hvězd nám vzniká u tebe,
jsi naše okno do nebe.

Branou Krále se nazýváš,
dveře k světlu ty otvíráš,
život vám vzešel z Panny té,
vykoupení jí tleskejte!

Maria, Matko milosti,
Matičko milosrdenství,
před nepřítelem ochraň nás,
v hodinu smrti přijmi nás.

Tobě buď, Pane, chvála, čest,
jenž z Panny pro nás zrodil ses,
s Otcem, Duchem buď oslaven
až na věky věkův. Amen

O, Gloriósa Dómina,
Excélsa supra sídera:
Qui te creávit próvide
Lactásti sacro úbere.

Quod Heva tristis ábstulit
Tu reddis almo gérmine:
Intrent ut astra flébiles,
Caeli fenéstra facta est.

Tu Regis alti jánua
Et porta lucis fúlgida:
Vitam datam per Vírginem
Gentes redémpťae pláudíte.

Maria, Mater grátiae
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste prótege,
Et hora mortis súscipe.

Glória tibi Dómine,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et Sancto Spíritu,
In sempitérna saécula. A

Hymnus z Mariánských hodinek
K denním modlitbám
Původce spásy, vzpomeň si,
našeho těla že jsi tvar
tehdy, když na svět přišel jsi,
z neporušené Panny vzal.

Maria, Matko milosti,
Matičko milosrdenství,
před nepřítelem ochraň nás,
v hodinu smrti přijmi nás.

Tobě buď, Pane, chvála, čest,
jenž z Panny pro nás zrodil ses,

bud' s Otcem Duchem oslaven
až na věky věkův. Amen

Meménto salútis auctor,
Quod nostri quondam córporis
Ex illibáta Vírgine
nascéndo formam sumpseris.

Maria, Mater grátiae
Mater Misericórdiae,
Tu nos ab hoste prótege,
Et hora mortis súscipe.

Glória tibi Dómine,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et Sancto Spíritu,
In sempitérna saecula. Amen.

I Ecce jam noctis
Hymnus k jitřním chválám

Stín noci hasne, již se rozednívá,
jitřenky jasné třpyt na slunce kývá,
nuž, prosíme, všichni, co nám síly zbývá
Všemohoucího.

Bůh aby všecko malátnost rozehnal,
nám aby spásu milostivě všem dal,
též by nám dopřál z dobroty otecké
říše nebeské.

Dej nám to všecko, přeblažené božství
Otce i Syna i Ducha svatého,
jemuž vždy třímá sláva světů množství
z vesmíru všeho. Amen

Ecce jam noctis tenuátor umbra,
Lucis auróra rútilans corúscat:
Nísibus totis rogitémus omnes
Cunctipoténtem.

Ut Deus noster miserátus omnem
Pellat languórem, tríbuat salútem,
Donet et nobis, pietáte Patris,
Regna polórum.

Praestet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque Sancti
Spíritus, cujus réboat in omni
Glória mundo. Amen.

II Nocte surgentes

V noci vstávejme, bděme všichni stejně,
posvátné žalmy stále rozjímejme
a ze vší síly Pánu zazpívejme
líbezné hymny.

Dobrému Králi svorně zanotíme,
ať se svatými vejít zasloužíme
v nebeské síně a s nimi sdílíme
blažený život.

Dej nám to všechno, přeblažené božství
Otce i Syna i Ducha svatého,
jemuž vždy hřímá slávu světů množství
z vesmíru všeho. Amen.

Nocte surgentes vigilémus omnes,
Semper in psalmis meditémur, atque
Víribus totis Dómino canámus
Dúlciter hymnos.

Ut pio Regi páriter canéntes
Cum suis sanctis mereámur aulam
Ingredi caeli, simul et beátam
Dúcere vitam.

Praestet hoc nobis Déitas beáta
Patris, ac Nati, paritérque Sancti
Spíritus, cujus réboat in omni
Glória mundo. Amen.

III Jam lucis orto sidere

Již vyšlo slunce, obzor žhne
i prosme Boha pokorně,
aby nás v denních podnicích,
chránil od vlivů ničících.

Ať krotí jazyk, tlumí žár,
by nerozdmychal hrozný svár,
ať laskavě zastíní zrak,
by nevnímal marností mrak.

Bud' čisté srdce do hlubin,

pryč od nás zvrácenosti stín,
 zvůle těla se nebojí
 střídmost v jídle i nápoji.

Ať dnešní den až pomine
 a noc nám znovu pokyne,
 čistí a neporušení
 jej zas slavíme v nadšení.

Bůh Otec budiž oslaven
 a jednorozený Syn ctěn
 i s Duchem Utěшитelem
 až na věky věkův. Amen.

Jam lucis orto sídere,
 Deum precémur súpplices
 Ut in diúrnis áctibus
 Nos servet a nocéntibus.

Linguam refrénans témperet,
 Ne litis horror insonet:
 Visum fovéndo cóntegat,
 ne vanitátes háuriat.

Sint pura cordis íntima,
 Absístat et vecórdia:
 Carnis terat supérbiam
 Potus cibíque párcitas.

Ut cum dies abscésserit,
 Noctémque sors redúxerit,
 mundi per abstinéntiam
 Ipsi canámus glóriam.

Deo Patri sit glória,
 Ejúsque soli Fílio
 Cum Spíritu Paráclito,
 Et nunc, et in perpétuum. Amen.

Hymny z postní doby

Hymnus z večerních chval

Slyš prosby, Tvůrce laskavý,
 lkáme: smiluj se nad námi.
 V posvátný půst slyš kvílení
 celé čtyřicetidenní.

Tys dobrý srdcí zpytatel,
znáš naši slabost, náš úděl,
hle, my se k tobě vracíme,
odpusť nám, vroucně prosíme.

Velcí jsme, pravda, hříšníci,
leč ušetř, přijmi kající,
v čest tvého jména svatého,
člověka uzdrav chorého.

Dej, ať se tělo tak postí
a kruší zdrženlivostí,
by duše též se postila,
skvrn vin se zcela zhostila.

Dej to, Trojice blažená,
uděl Jednoto vznešená,
ať plodným je tvým věrným půst
a ve ctnosti náš vidíš růst. Amen.

Audi benigne Cónditor
Nostras preces cum flétibus
In hoc sacro jejúnio
Fusas quadragenário.

Scrutátor alme córdium,
Infirma tu scis vírium:
Ad te revérsis éxhibe
Remissiónis grátiam.

Multum quidem peccávimus,
Sed parce confiténtibus,
Ad laudem tui nóminis,
Confer medélam lánguidis.

Sic corpus extra cónteri
Dona per abstinéntiam,
Jejúnet ut mens sóbria
A labe prorsus críminum.

Praesta beáta Trínitas,
Concéde simplex Unitas,
Ut fructuósa sint tuis
Jejuniórum múnera. Amen.

Hymnus z ranních chval

Již Slunce spravedlnosti,
žeň, Kriste, z duše temnosti,
ať jas ctností se navrátí,
když tvůj den zemi zachvátí.

Dej k pokání čas příjemný,
ze srdce kámen vyzvedni,
obrat' nás svojí dobrotou,
když trpěls dlouhou ochotou.

Jakékoli pokání snést
nás uč, ať sebetěžší jest:
nesmírně větší je tvůj dar,
který zločinům nese zmar.

Přichází den, ta chvíle tvá,
ve které všecko rozkvétá,
pak si radostí dopřejem,
když teď milostí okřejem.

Ať veškerenstvo všech věcí
koří se dobré Trojici
a my, obnovení, opět
chvalozpěv nový pojd' me pět. Amen.

Jam, Christe sol justítiae,
Mentis dehíscant ténebrae,
Virtútum ut lux rédeat,
Terris diem cum réparas.

Da tempus acceptábile,
Et póenitens cor tríbue:
Convértat ut benígnitas
Quos longa suffert píetas.

Quiddámque poeniténtiae
Da ferre, quamvis grávium,
Majóre tuo múnere,
Quo démptio fit críminum.

Dies venit, dies tua,
In qua reflórent ómnia:
Laetémur in hac, ad tuam
Per hanc redúcti grátiam.

Te rerum univérsitas
Clemens adóret Trínitas:
Et nos, novi per véniam,
Novum canámus cánticum. Amen.

Summi largitor:
Hymnus z jitřních chval

Dárce nejvyšší odměny
jen v tobě má svět naději,
vyslechni prosby sluhů svých
k tobě s důvěrou křičících.

Svědomy klidu neskýtá,
těžké urážky vyčítá,
prosíme - vždyť tys lásky pln -
očisti je ode všech skvrn.

Když odepřeš, kdo nám to dá?
Slituj se, vše zmůže moc tvá!
Uděl, Pane, se modlíme,
ať s čistým srdcem prosíme.

Nuž, přijmi teď náš půst a kvil,
jež jsi svým postem posvětil,
ať mysticky se sžijem s tvým
velikonočním tajemstvím.

O to prosíme nejvíce
v Božství vznešená Trojice,
v níž jediný se slaví Bůh
po veškeré věky věkův. Amen.

Summi largitor praeemii,
Spes qui as unica mundi,
Preces intende servorum
Ad te devote clamantium.

Nostra te conscientia
Grave offendisse monstrat:
Quam emundes, supplicamus,
Ab omnibus piaculis.

Si renuis, quis tribuet?
Indulge, quia potens es:
Te corde rogare mundo
Fac nos, precamur, Domine.

Ergo nunc eccépta nostrum,
Qui sacraſti jejúnium:
Quo mystice Paſchália
Capiámus sacramenta.

Summi nobis hoc cónferat
 In Deitáte Trínitas,
 In qua gloriátur unus
 Per cuncta sáecula Deus. Amen.

Hymny z adventní doby
 Hymnus z večerních chval

Hvězd dobrý Tvůrce zářících
 a věčné světlo věřících,
 Vykupiteli hřešících,
 slyš, Kriste, žádost prosících.

Zželelo se ti člověka,
 jak rdousí ho smrt odvěká,
 spasil jsi svět neduživý,
 dal jsi vinným lék hojivý.

Když k soumraku se chýlil svět,
 jak z lože choť, jak z růže květ
 ze schrány čisté zavřené
 panenské Matky vyšels vznešené.

Před tvou všemohoucností
 klekají všechny mocnosti,
 nebeské jako pozemské,
 na pokyn kloní šíje své.

Prosíme tebe, Přesvatý
 rozhodčí příští odplaty,
 chraň nás na duši, na těle
 od střel lstného nepřítele.

Necht' čest a sláva hlaholí
 Bohu Otci i Synovi
 i s Duchem Utěшитelem
 až na věky věkův. Amen.

Conditor alme síderum,
 Aetérna lux credéntium,
 Christe Redémptor ómnium,
 Exáudi preces súpplicum.

Qui cóndolens intéritu

Mortis perire saeculum,
 Salvasti mundum languidum,
 Donans reis remedium.

Vergente mundi vespere,
 Uti sponsus de thalamo,
 Egressus honestissima
 Virginis matris clausula.

Cujus forti potentiae
 Genu curvantur omnia,
 Caelestia, terrestria,
 Nutu fatentur subdita.

Te deprecamur Agie,
 Venture iudex saeculi,
 Conserva nos in tempore
 Hostis a telo perfidi.

Laus, honor, virtus, gloria
 Deo Patri, et Filio,
 Sancto simul Paraclyto,
 In sempiterna saecula. Amen.

Hymnus z chval

Hlas znovu jasně zanotí,
 rozzáří všechny temnoty,
 ospalost nechat' je ta tam,
 s výsosti Kristus kyne nám.

Vstaň, duše, zažej ospalost,
 jsi zraněná, chybí ti ctnost,
 žhne nová hvězda s výsosti,
 ta vše, co škodí, vyhostí.

Beránka posílá k nám Bůh
 odčinit smrti svou náš dluh.
 Všichni se slzami v očích
 prosme, ať odpustí nám hřích.

Podruhé, když se k nám snese,
 až hrůza světem zatřese,
 ať nás za hříchy nestíhá,
 nýbrž laskavě ukřívá.

Necht' čest a sláva hlaholí
 Bohu Otci i Synovi
 i s Duchem Utěшитelem

až na věky věkův. Amen.

Vox clara ecce íntonat,
Obscúra quaeque íncrepat:
Pellántur éminus sómnia,
Ab áethere Christus prómicat.

Mens jam resúrgat tórpida,
Quae sorde exstat sáucia:
Sidus refúlget jam novum,
Ut tollat omne nóxium.

E sursum Agnus míttitur
Laxáre gratis débitum:
Omnes pro undulgéntia
Vocem demus cum lácrimis:

Secúndo ut cum fúlserit,
Mundúmque horror cínxerit,
Non pro reátu púniat,
Sed pius nos tunc prótegat.

Laus, honor, virtus, glória
Deo Patri et Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sempitérna sáecula. Amen.

Hymnus z jitřních modliteb

Slovo, ty shůry přicházíš,
od Otce věčně vycházíš,
zrodív se, světu pomáháš,
když dozrál určený náš čas.

Zalij teď světlem naši hruď
a láska tvá v ní ohněm buď,
jak zazní tvoje poselství,
ať zmizí vláda temnosti.

A když pak přijdeš konat soud,
zpytovat v srdci každý kout,
zlé čeká za zlo den pomsty,
dobré za dobro království.

Ať nás pak tresty nesouží,

ač život náš to zaslouží,
přijmi nás mezi blažené,
tam, do vlasti vytoužené.

Necht' čest a sláva hlaholí
Bohu Otci i Synovi
i s Duchem Utěšitelem
až na věky věkův. Amen.

Verbum supérnum pródiens
A Patre olím éxiens,
Qui natus orbi súbvenis
Cursu declívi témporis:

Illúmina nunc péctora,
Tuóque amóre cóncrema,
Audíto ut praecónio,
Sint pulsa tandem lúbrica.

Judéxque cum post áderis
Rimári facta péctoris.
Reddens vicem pro ábditis,
Justísque regnum pro bonis:

Non demum arctémur malis
Pro qualítate críminis.
Sed cum beátis cómpotes
Simus perénnes cáelibes.

Laus, honor, virtus, glória
Deo Patri et Fílio,
Sancto simul Paráclito,
In sempitérna saécula. Amen.

Verbum supernum
4 Zrozením přišel co náš brat
a tělem svým nám zahnal hlad,
svou smrtí složil za nás plat,
na trůně za mzdu chce se dát.
Ó, spasitelná hostie,
ty brány nebe otvíráš,
kež sílu, kež nám pomoc dáš.

Po čtení velebných bohoslužebných hymnů jako bychom naráz vyšli z velkolepých síní královského paláce - a přímo v bráně nás zaplavil oslnivý, hřejivý sluneční jas a žár v přívalu čerstvého vzduchu. Svou báseň číslo 1 věnoval br.Patrik za Hostií v duchu bl.Imeldy. Děkoval Imeldě za eucharistický med, sbíraný z pelu květů jako posilu a útěchu na cestu.

V tomto závěrečném, jakoby výbušném úryvku br.Patrik už spíše děkuje za otevřenou bránu nebes a za sílu jít projít...

K nebeskému kněžství ?

SVĚDECTVÍ

Tento druhý díl souhrnu pramenů o bratru Patrikovi Kuželovi op, nazvaný "Bez hraček", navazuje na první díl, nazvaný "To není sen" (Rosice 1999), a dovršuje obraz celkového dozrávání br.Patrika pro dokonalý řeholní život a pro mučednické svědectví - MARTYRIUM. Byla však pronesena otázka: Z jakých zdrojů začínal, rostl a dozrál?

Prvotřídním základním zdrojem Patrikova duchovního a vůbec mravního probuzení byla moravsko-slovácká rodina: přísná, někdy až tvrdá výchova svědomí v křesťanském a lidském duchu: nesmlouvavý otec, laskavá maminka, bratrská láska a pochopení sourozenců. Obzor se rozšířil, když ho maminka začala vodit k "Černé Královně posvátného růžence" do Uherského Brodu, kde chlapec František obdivoval "bílé dominikány". Rozhodující zásah? V Uherském Brodu ho upoutal duchovní zjev lidového "misionáře" otce Odilona Pospíšila OP Zájem rostl ve styku s dominikány u Panny Marie Růžencové.

A vyvrcholení zájmu? Juvenát v Praze! V době studií v Praze se péče otce Odilona rozšířila o duchovní vedení otce Alberta Škrabala OP

Bratr Patrik píše po vstupu do noviciátu, že zde "našel domov", čili dosáhl cíle svého hledání... Jaký byl obsah vnitřního života v nalezeném domově? Bl.Imelda Lambertini ho učí žít z HOSTIE, až k hrdinsky mlčenlivému mučednictví. Jako "zábradlí" se Patrik drží především svatých dominikánského řádu. Jejich ducha čerpá mimo jiné také z příslušných bohoslužebných hymnů. Svě osobní zážitky líčí ve svých básních. Uzavírá: "Není to sen." A končí jako "svědek" - mučedník: "Bez hraček".

Po vědecké stránce vystupuje tehdejší Generální Studium OP ke svým vrcholům hlavně v nakladatelství "KRYSTAL". Br.Patrik tam čerpá, ale i přispívá. Podílí se hlavně na úpravě vzorné češtiny, jako "korektor". Po "tatickovi" Odilonu Pospíšilovi a zpovědníku Albertu Škrabalovi se br.Patrik sblíží a téměř ztotožňuje s Otcem Metodějem Habáněm (novicmistr, provinciál), a jeho odchovancem a nástupcem v úřadech - Otcem Jiřím M.Veselým. Tito dva bezprostředně určovali a sledovali řeholní, duchovní a kulturní růst br.Patrika. Důležitý byl i charismatický vliv společného života. Br.Patrik to potvrzuje i z vězení.

Metoděj Habáň ztrávil svůj pestrý život doma, kdežto Otec Jiří Veselý v Miláně (1939-1945); v Praze jako převor kláštera (1945-1950); v Želivě (1950-1955), kde byl zázračně uzdraven na přimluvu Otce Cormiera z celkové smrtelné otravy; v Římě (1968-1999), v Olomouci (1999 -). Ohledně osobnosti a díla Otce Metoděje bylo vydáno několik prací a sborníků historických, odborných i děkovných. Co však víme o osobnosti a díle Otce Jiřího? Hlavně ve vztahu k br.Patrikovi? Co vůbec víme o duchu dominikánského řádu a duchu jeho výchovy v Olomouci? Přesné údaje se těžko zjišťují, zejména když byl např. pražský dominikánský archiv po roce 1990 v rozporu s církevním kodexem prodán státu. Musíme se opřít o dostupné svědectví pamětníků. Otec Veselý k nim nesporně patří.

PROHLÁŠENÍ OTCE AMBROŽE M. SVATOŠE O. P.

zasloužilého exnovicmistra a exprovinciála. Dnes je vedoucím nejvyššího úřadu O. P. - jako promotor causarum beatificationis et canonisationis Provinciae Bohemiae O. P. česky: jako vedoucí soudu o zázracích pro blahorečení a svatořečení. Píše:

Žijeme ještě v radosti nad svatořečením sv. Zdislavy, vzorné "manželky a matky", což je dnes otázkou

přežití nebo vymření národa. S potěšením pročítám a prožívám doklady o br. Patriku Kuželovi, jáhnu O. P., včetně svědectví o mučednické smrti ta nahrazuje "zázrak". Můžeme tedy být šťastni a hrdi nad naším novým vzorem a přímluvcem, tolik žádoucím pro O. P. v dnešní době. Za to, že v to smíme doufat a o to prosit, děkujeme:

- 1. Sestrě Evě Nejezové, doktorce a profesorce přírodních věd, RNDr. ze III. řádu O. P., Kongregace sv. Zdislavy*
 - 2. Otcí Jiřímu Veselému, jemuž sestra Eva svěřila doklady, a jeho rodině v Protivanově č. 1., která je ukryvala, se značným rizikem stíhání, před prozrazením komunistům*
 - 3. Otcí Tomáši Bahouňkovi OP, za odbornou záchranu materiálů a veškerá technická zpracování*
 - 4. Řádovému censorovi, Otcí Albertu Benešovi, jenž spolu odpovídá za obsah*
 - 5. Bratru Jaromírovi Šrámkovi a jeho tiskárně Gloria v Rosiřcích za krásnou a rychlou úpravu a vydání*
 - 6. Bratru Stanislavu Strakovi za pohotový překlad do italštiny pro Kongregaci v Římě. To zprostředkuje Otec Venchi, generální promotor O. P. a příznivec naší provincie O. P.*
- Všechno svěřujeme obnoviteli naší řádové provincie i řádového studia, bl. Hyacintovi M. Cormierovi, jenž si vyvolil naši provincii pro zázrak.*

P. Ambrož Svatoš OP, v. r.

Promotor pro blahořečení a svatořečení O. P.

Na svátek sv. Ambrože, 7. prosince 1999